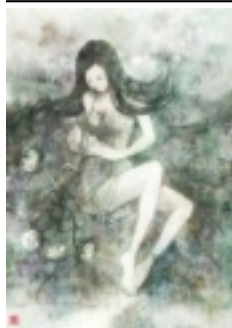

Đêm Sân Xuân Sắc

Contents

Đêm Sân Xuân Sắc	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	14
4. Chương 4	19
5. Chương 5	24
6. Chương 6	28
7. Chương 7	33
8. Chương 8	38
9. Chương 9	41
10. Chương 10	47
11. Chương 11: Chương Kết	52

Đêm Sân Xuân Sắc

Giới thiệu

Từ nay về sau cô phải học thông minh lên một chút mới được! Sợ rằng trên đời này không có người p

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dem-san-xuan-sac>

1. Chương 1

Tiết tử 01

Bóng đêm bị bao phủ bởi tầng lớp sương mù, mây tía lóe lên, thao túng ngọn lửa tình dục, ác ma từ lòng đất thoát ra, không kịp chờ đợi, muốn nắm trong tay tất cả.

“Hộp đêm Say Tình” là một nơi đặc biệt tình sắc do ba người có thân phận hiển hách cùng kinh doanh. Bọn

họ vốn là chỉ muốn thử vận may, làm cho vui, nhưng không ngờ buôn bán lại càng làm càng lớn, danh tiếng ngày càng lan xa, còn đưa tới rất nhiều những người có tài nổi tiếng đến thăm.

Hộp đêm Say Tình và những hộp đêm bình thường khác nhau ở chỗ, người làm tại đây kể cả phụ nữ hay đàn ông toàn bộ đều phải trải qua sự sàng lọc, lựa chọn nghiêm khắc, nếu không phải có tài năng và tư cách, tuyệt đối sẽ không sử dụng. Mặc dù đang trong mắt người ngoài, họ cũng chỉ là những người bồi rượu đại gia, nhưng trong hộp đêm Say Tình này, ba ông chủ lại hết sức tôn trọng mong muốn của bọn họ, bất kể đơn giản là tiếp rượu hay cùng khách ra sân, toàn bộ đều do họ tự quyết định.

Nếu có khách ép buộc bọn họ làm trái với mong muốn của mình, chẳng những sẽ bị liệt vào danh sách đen, mà còn sẽ có kết quả thảm hại. Bởi vì người có trách nhiệm giải quyết những tình huống này, chính là một nhân vật mà mọi người không dám động đến trong thế giới hắc đạo.

Lương Bằng Uy là một trong ba vị ông chủ tuy nhỏ tuổi nhất, nhưng gia thế của anh thực sự không thể khinh thường.

“Trường Bang” là tổ chức tại Bắc Bộ được rất nhiều người biết tới, thuộc hạ rất đông đảo, phân bố rộng khắp khu vực. Trong toàn bộ 10 bảng xếp hạng kinh doanh bọn họ đều có mặt, mà người duy nhất có thể đứng đầu cả tổ chức to lớn này, chính là người thừa kế Lương Bằng Uy.

Bởi vì bang chủ đời trước thân thể yếu kém, mặc dù đã cưới ba vị lão bà, lại chỉ sinh ra độc nhất một đứa con, cuối cùng vào năm 58 tuổi bang chủ nhiệm kỳ trước bởi vì bệnh tim tái phát mà qua đời. Tin tức này giống như sét đánh ngang tai gây khiếp sợ đến cả xã hội, ngay sau khi tang lễ của bang chủ xong, Lương Bằng Uy cũng chính thức thừa kế Trường Bang, hơn nữa cũng tiếp quản luôn vị trí tổng tài của tập đoàn Trường Long.

Tập đoàn Trường Long chủ yếu kinh doanh bất động sản, vỏ bọc bên ngoài là kinh doanh bất động sản, nhưng bên trong thực chất là cho vay nặng lãi, nói một cách thẳng thừng ra thì tập đoàn này chỉ là cái áo để che giấu thân phận xã hội đen bên trong.

Lương Bằng Uy năm nay 30 tuổi, nhưng vẫn là người độc thân, thậm chí ngay cả cả người tình cũng không có, điều này làm cho 3 người mẹ của anh vô cùng khấn nguyện, họ luôn muốn giúp anh giới thiệu những cô gái ưu tú, làm cho lòng anh rất phiền loạn, bắt buộc dĩ chỉ có chạy trốn tới hộp đêm Say Tình.

Hộp đêm Say Tình là nơi mà anh và hai bạn tốt Ngụy Tuấn Hoàng và Trang Tư Vũ đến để giải闷 mỗi, nhưng chẳng may, kể từ khi Ngụy Tuấn Hoàng cưới vợ cũng rất ít thấy anh ta đến báo danh, mà trước mắt Trang Tư Vũ lại đang theo đuổi một cô gái, vì vậy trách nhiệm chăm sóc nơi này đều rơi lên trên vai anh.

Ai! Thật là không đạt đến một trình độ nào đó, nếu là anh, sẽ không bao giờ vì một người phụ nữ mà làm hỏng cuộc sống yên tĩnh của mình. Lương Bằng Uy phiền não ngồi ở một góc tại quầy rượu, âm thầm trách cứ các bạn tốt thấy sắc quên bạn.

Một phục vụ đi tới bên cạnh anh, khấn nguyện nhỏ giọng nói: “Ông chủ, khách bàn số tám giống như mang theo hàng cấm, hơn nữa còn thả vào trong đồ uống rồi.” Về mặt Lương Bằng Uy rét lạnh, mày kiếm nhăn lại. Hàng cấm đương nhiên là ma túy hoặc là loại hàng gì đó, hộp đêm Say Tình kiêng kỵ nhất là hàng cấm. Lương Bằng Uy và các bạn anh tuy rằng vì thích thú mà mở hộp đêm này, nhưng bọn họ cũng sẽ không để nơi này thành nhà chứa, nơi này là nơi khiến mọi người thả lỏng, bọn họ tuyệt đối không cho phép có bất kỳ hành động nào trái luật xảy ra.

“Tôi biết rồi, tôi sẽ xử lý, cô đi làm việc của cô đi!” Lương Bằng Uy chỉ thị xong, rời khỏi chỗ ngồi, đi tới bàn số tám.

Xử lý chuyện như thế đối với anh mà nói, tựa như chuyện cơm bữa, không cần anh phải làm gì chỉ cần nói một vài câu là có thể giải quyết. Anh đi đến bàn số tám, một bóng người đẹp liền lọt vào trong mắt anh.

Cô nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu, trên mặt trái xoan hai mắt long lanh, lông mi thật dài theo con người chớp chớp mà lay động, hai gò má xinh đẹp tí mĩ bóng loáng, cánh môi xinh xắn đỏ thắm mê người. Cô mặc một bộ váy liền thân màu ngọc bích ôm vào người, bắp vai trắng như tuyết và xương quai xanh hoàn toàn lộ ra ngoài, bộ ngực đầy đặn cũng bởi vì đưa đẩy mà rãnh giữa hai ngực hiện ra rõ ràng thật mê người. Đối với

Lương Bằng Uy ấn tượng đầu tiên với người đẹp kia chính là như búp bê, một pho tượng gốm sứ tinh xảo mà xinh đẹp khiến người ta không thể rời tầm mắt đi, khát vọng đem cô hoàn toàn đoạt lấy.

Không ai chú ý tới Lương Bằng Uy đến, người đẹp mỉm cười khi khách đưa cho cô thức uống, cô uống một hơi cạn sạch. Lương Bằng Uy như đột nhiên hồi hồn, bởi vì trong nháy mắt anh sững sờ, đến nỗi không còn kịp ngăn cản tất cả nữa, cô đã uống xong. Khả năng cô không biết thức uống kia bị trộn hàng cấm

Khi Khâu Bảo Nhi vừa đến hộp đêm Say Tình, cô đã mau chóng cảm thấy thật hối hận!

Cô không bao giờ ngờ đến công việc của Bạch Tuyết Tâm lại là nhân viên tiếp rượu, mặc dù cô không muốn làm, nhưng vẫn phải giữ đúng lời hứa, thay Bạch Tuyết Tâm làm công việc này.

Tất cả là do cô vụng về, không cẩn thận làm cho Bạch Tuyết Tâm bị ngã cầu thang, cô ấy ngã đến mức bị gãy xương mà xin nghỉ làm một tuần. Bạch Tuyết Tâm giống như một người chị của cô, hơn nữa cũng là đàn chị ở trong trường đại học, vì vậy mà tự nhiên đối với Bạch Tuyết Tâm cô sẽ sinh ra cảm giác lệ thuộc.

Bảo Nhi sinh ra trong một gia đình giàu có, sau khi sinh cô không lâu thì mẹ cô đã qua đời, cha và 4 người anh trai nuôi nấng cô lớn lên. Nhưng bởi vì người nhà cưng chiều cô một cách thái quá, làm cho cô không cách nào chịu đựng được. Vì vậy khi vừa tốt nghiệp đại học xong cô liền rời nhà trốn đi và giờ đang làm thư kí ột một công ty văn phòng phẩm, mà Bạch Tuyết Tâm chính là người giới thiệu cho cô công việc này.

Bảo Nhi biết mình rất ngu ngốc, làm chuyện gì cũng chậm như rùa bò, luôn “nhận được” sự khinh bỉ của các đồng nghiệp khác, nhưng cô lại luôn rất nghiêm túc khi làm việc, bất chấp các đồng nghiệp cười cô, bắt nạt cô, cô đều không quan tâm.

Bởi vì, đây là lần đầu tiên kể từ lúc chào đời tới nay cô không cần dựa vào người nhà mà có thể độc lập sinh hoạt, nên cô rất tự tin. Nhưng, sự thật lại không hẳn như thế, cô quả thực là quá trẻ con, nếu không phải nhờ Bạch Tuyết Tâm giúp đỡ một tay, cô sớm đã bị đuổi khỏi công ty, mà cô lại càng ngu ngốc hơn, khi không biết nặng biết nhẹ tự mình bê một chồng tài liệu cao từ trên tầng xuống, trọng tâm không ổn định thế là đem Bạch Tuyết Tâm đẩy ngã xuống lầu.

Bác sĩ nói Bạch Tuyết Tâm phải nằm ở viện ít nhất là một tuần lễ, đợi thạch cao cứng lại, mới có thể hoạt động bình thường. Bất kể cô xin lỗi Bạch Tuyết như thế nào thì cũng không thể đền bù sai lầm mà mình phạm phải, mà trước khi đi thăm Bạch Tuyết Tâm cô mới hiểu, Bạch Tuyết Tâm có một gánh nặng về kinh tế, nên không thể không làm một lúc nhiều công việc, lần này phải nghỉ hết một tuần lễ, cô ấy chẳng phải sẽ càng khó khăn hay sao, nói không chừng công việc của cô ấy cũng sẽ bị mất.

Thế là Bảo Nhi đồng ý thay cô ấy làm việc. Vậy mà.

Ai! Không ngờ Bạch Tuyết Tâm lại là nhân viên tiếp rượu của hộp đêm, mặc dù Bạch Tuyết Tâm nói với cô, hộp đêm nay là kinh doanh trong sáng, nhưng từ nhỏ cô đã được các anh và cha dạy nói rằng hộp đêm là một nơi rất xấu xa, nên cô khó có thể buông lỏng. Thật may, một tuần lễ đã nhanh chóng trôi qua, ngày hôm qua chân của Bạch Tuyết Tâm đã gỡ thạch cao xuống, người cũng về nhà nghỉ ngơi, vài ngày nữa là có thể tự do hoạt động. Dĩ nhiên cũng có thể đi làm lại, cho nên hôm nay là ngày cuối cùng cô đi làm thay cô ấy!

Thành thật mà nói, suốt một tuần lễ qua, ấn tượng của cô về hộp đêm này tương đối tốt, các nhân viên phục vụ khác rất quan tâm đến cô, mọi người đều biết cô là người làm thay cho Bạch Tuyết Tâm, đối với cô lại càng tốt hơn, có lúc gặp phải vị khách khó ứng phó, thì bọn họ đều sẽ xuất hiện vào thời điểm thích hợp giải vây cho cô, bất tri bất giác, cô càng ngày càng thích nơi này.

Nhưng là, hôm nay cô quả thật không thể chống đỡ được vị khách trước mắt này, bởi vì thân phận của bọn họ quá mức đặc biệt, mà phẩm tính lại có chút vấn đề, vì không có ai muốn tiếp đãi bọn họ, nên cô mới phải nhận lấy nhiệm vụ này. Chỉ là, vào lúc này cô thật sự không cách nào nhịn được rồi, ba vị khách này chẳng những luôn động tay động chân đối với cô, còn nói những lời nói hết hạ lưu, tục tĩu, thậm chí luôn ép buộc cô uống rượu mạnh.

Mặc dù cô biết uống rượu, nhưng rượu quá mạnh, dạ dày cô sẽ không chịu nổi, lại không thể cự tuyệt yêu cầu của khách. Cuối cùng cô cũng phải dè dặt xúc không vui xuống, đem rượu khách đưa uống một hơi cạn

sạch.

“Khụ khụ khụ.” Cô ho nhẹ , lửa nóng của rượu kích thích cổ họng của cô.

Ba gã khách vỗ tay trầm trồ khen ngợi, một gã khác lại đưa lên một ly nữa. Bảo Nhi nhần nhịn khổ sở thẳm nghĩ nhận lấy, nhưng lại chụp huyệt, cổ tay đưa ra bị người giữ khác chặt, thân thể bỗng chốc bị ép rời ra khỏi chỗ ngồi. Cô còn chưa kịp phản ứng thì đã nghe được âm thanh hắt nước, tiếp theo tiếng thét chói tai của ba gã khách .

“Làm gì! Cái tiểu tử thú vị này! Muốn chết a!” Một gã đứng dậy giận dữ hét.

Ánh mắt Lương Bằng Uy ánh lên nỗi sợ hãi, trừng bọn họ, lạnh lùng nói: “Dám bỏ thuốc vào trong rượu, lá gan của các người thật là lớn!”

Nhất thời, ba gã im lặng .

Đã là người có thân phận địa vị, mọi người đều biết đến Lương Bằng Uy là một nhân vật rất đáng sợ, có thể thấy được ba người này lai lịch không nhỏ, nhưng ở trong mắt của Lương Bằng Uy , bọn họ chẳng là cái gì.

“Ách. Thì ra là Lương tổng tài a! Thế nào. hộp đêm này là của anh sao?” Vốn muốn rống rất to nhưng đột nhiên giọng của gã lại ấp a ấp úng .

Xem ra, bọn họ chưa biết rõ nội quy của hộp đêm Say Tình này đã đi vào suông đã!

“Người đâu!” Anh lớn tiếng vừa quát, ba gã đàn ông áo đen cao lớn uy mãnh nhanh chóng đi tới.

“Đem bọn họ nhốt vào WC, để cho bọn họ có thể thử đồ mà mình mang đến một chút!” Anh đem cái chén không vứt xuống trên bàn.

Lương Bằng Uy vừa nói xong, cả ba gã đều bị dọa sợ đến mức chỉ muốn chạy trốn. Nhưng những thuộc hạ áo đen kia đã chia nhau ra bắt lấy bọn họ, giống như đang kéo hàng hóa mà kéo đến WC.

Khách ở trong hộp đêm hết sức hài lòng, nhiều người còn ăn ý vỗ tay trầm trồ khen ngợi, các nhân viên phục vụ trong hộp đêm đối với ông chủ mình càng thêm kính nể. Bảo Nhi cũng muốn đứng lên, để vỗ tay cho ân nhân của mình, nhưng lúc này cô đã cảm thấy toàn thân không còn chút sức lực nào. Đầu đau mà mắt thì hoa, tế bào xôn xao không dứt, giống như khát vọng đang tràn lan ra. Cô không biết rốt cuộc là bị làm sao, nhưng ý thức lúc này của cô rất mơ hồ, đừng nói là muốn nhìn rõ người đàn ông trước mặt này, ngay cả tiếng hoan hô quanh mình đều như không tồn tại ,đầu cô giống như đình chỉ hoạt động, tầm mắt không cách nào tìm được tiêu điểm, hai chân đột nhiên mềm nhũn.

“Cẩn thận!” Lương Bằng Uy vội vàng ôm lấy cô, không để cho cô ngã xuống.

Một mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái tràn vào mũi anh, mùi hương này so với mùi nước hoa nồng nặc ở đây hoàn toàn khác biệt , làm đầu óc của anh nhất thời hỗn loạn. Anh đè nén cảm xúc xúc động đó, ôm chặt lấy cô.

“Nguy rồi! ông chủ Lương, cô ấy tám phần là đã bị hạ thuốc, hơn nữa được tính dường như là rất mạnh!” Vừa rồi khi nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của Bảo Nhi, phục vụ đã khẩn trương phân tích nói.

Lương Bằng Uy tiếp xúc qua hàng cấm nhiều như vậy nhìn qua anh đã nhanh chóng hiểu rõ, vừa rồi có lẽ ba gã kia nhất định dùng lượng thuốc rất mạnh, chắc định sẽ thay phiên cưỡng chiếm cô! Đáng ghét! Những tên khốn kiếp này, sao lại dám làm chuyện hạ lưu như vậy trong hộp đêm của anh mà còn là khi anh ở đang đây, đừng mong anh sẽ tha thứ.

“Trương quản lý đâu? Sao còn chưa tới đây?” Anh gấp gáp mà hỏi.

Phục vụ hối hả giải thích, “Trương quản lý nói năm phút nữa mới đến được, bởi vì trong nhà có chuyện đột xuất.”

“Tốt lắm! Tôi hiểu, chờ Trương quản lý tới, anh hãy báo cáo cho anh ta chuyện vừa rồi, còn nữa, về vị tiểu thư này tôi sẽ xử lý, bảo anh ta không cần lo lắng.”

“Dạ! Tôi biết rồi!”

Lương Bằng Uy dặn dò thêm một chút, rồi bế bổng Bảo Nhi rời đi. Lương Bằng Uy bế Bảo Nhi mang tới tầng năm của hộp đêm Say Tình.

Hộp đêm Say Tình làm việc từ tầng ba cho đến hết tầng bốn, còn tầng 5 này là tầng đặc biệt chỉ dùng cho 3 ông chủ bọn họ, không có lệnh, bất kể ai cũng không thể tùy tiện đi vào. Lương Bằng Uy diu cô vào phòng tắm, ép cô nôn ra hết mọi thứ trong dạ dày, tiếp theo ra lệnh cho cô tắm rửa sạch sẽ.

Anh rời khỏi phòng tắm, đem quần áo trên người cởi xuống, tự mình lấy một bộ đồ ngủ trong tủ mặc vào, ngồi ở mép giường, châm điều thuốc, thở ra làn khói mù. Anh đem tầm mắt chuyển qua cửa phòng tắm, trong lòng thực sự bất đắc dĩ. Anh và các bạn anh từng đưa ra một nguyên tắc rất quan trọng, đó là tuyệt đối không đụng vào các cô gái ở hộp đêm, mà bây giờ anh lại phải làm sai nguyên tắc ấy, chắc chắn rằng khi họ biết được, nhất định sẽ cho anh một trận!

Chỉ là, nếu như anh không động vào cô, cô gái kia làm sao có thể chịu đựng được qua tối nay đây? Nhưng cũng may là thuốc này rất mạnh, sáng sớm ngày mai nhất định cô sẽ không nhớ ra được chuyện gì!

Lương Bằng Uy nghe thấy tiếng cửa mở, ngẩng đầu lên, tiện thể đem vật trong tay dập tắt. Bảo Nhi khoác một cái áo choàng tắm đi ra, bước chân có chút không ổn.

“Tối đây!” Anh ra lệnh.

Mặc dù sau khi nôn ra, thân thể tốt đã hơn nhiều, nhưng ý thức của cô vẫn còn rất mơ hồ, tầm mắt cũng không hề có tiêu điểm.

Bảo Nhi say bước chân lảo đảo, nghe theo âm thanh mà đi tới trước mặt anh, đứng tại giữa hai chân anh. Anh nhìn cô, hai gò má trắng hồng và mái tóc xoăn nhẹ xinh đẹp còn có đôi mắt long lanh mê người kia, thật rất giống một con búp bê sứ. Vẻ đẹp của cô, tự nhiên mà kiều mỹ, làm bụng dưới của anh xôn xao, không cách nào nhẫn nại, anh vươn tay, giữ chặt cằm của cô, hướng dẫn cô cúi đầu.

Khi bốn cánh môi chạm vào nhau thì Bảo Nhi cảm thấy thân thể khẽ run rẩy, tình dục trong nháy mắt bị đốt lên, thúc đẩy được tính lên men nhanh hơn, chân tay rất nhanh bị tê liệt.

“Ừm. . . .” Đường như mất đi suy nghĩ cô khẽ rên một tiếng, thân thể vô lực ngã về phía anh.

Lương Bằng Uy cẩn thận đón lấy thân thể của cô, một tay giữ chặt eo thon của cô.

Mới đầu anh chỉ khẽ mơn trớn môi cô, rồi từ từ dùng lưỡi khẽ quét theo viền môi, cuối cùng cạy mở hàm răng, tiến quân thần tốc.

“Ừ. . . .” Không cách nào kháng cự sự dụ dỗ xâm phạm của anh, cô nhắm mắt lại, cô thấy cô lạc mất phương hướng rồi.

Anh tìm được đầu lưỡi của cô, dụ dỗ mà dây dưa, cô mạnh dạn học theo anh, vì vậy mà hai người bắt đầu trao đổi tư vị ngọt ngào của nhau.

Lương Bằng Uy nhận thấy thân thể từ từ nóng lên, vật tượng trưng cho phái nam không ngờ lại có phản ứng. Thật không thể tin được, từ trước đến giờ người luôn có thể đem tình dục nắm trong tay như anh lại chỉ vì hôn môi mà trở lên rối loạn. Anh cố gắng khắc chế lý trí, kéo cô ra một chút, sao đoán được, khi hai người dừng hôn môi lại thì cô đã không còn cách nào mà giữ vững thân thể vì vậy mà ngã ngổ trên mặt đất.

Lúc này Lương Bằng Uy mới phát hiện mình thật đáng khinh thường! Đáng chết! Anh làm sao lại có thể vì sợ mà buông tay ra, thật là gặp quỷ! Anh muốn kéo cô, vậy mà vừa thấy hình ảnh cô đang ngổ dưới đất thì cả người giật mình.

Nút buộc của áo choàng tắm trên người cô không biết đã buông ra khi nào, thân hình xinh đẹp hiện ra rõ ràng. Da thịt óng ánh trong suốt như Bạch Tuyết, trên hai bầu ngực là hai nụ hoa chớm nở, tất cả như đang quyến rũ lấy dục vọng của anh, khẽ nhếch hai chân ra là có thể thấy được thung lũng nhỏ mê người.

Lương Bằng Uy quên cả hô hấp, anh đã gặp qua rất nhiều cô gái, nhưng thân thể hoàn mỹ như thế thì đây là lần đầu nhìn thấy, bụng dưới phản ứng càng thêm rõ ràng lại khẩn cấp, làm anh cực kỳ giật mình. Không

có ý định đè nén bất kỳ suy nghĩ và dục vọng nữa, anh kéo cô lên, nhanh chóng lấy hết vật cản trên người cô ra.

Bảo Nhi không kịp phản ứng, thân thể vừa mới chạm đến đệm, anh đã đi lên phía trên, không thèm chờ đợi mà hôn cô.

“Ừm.” Ngay từ lúc được tính phát tác, cô cũng đã mất đi sức phán đoán và năng lực suy tính, trừ phối hợp với anh, căn bản cô không có cách nào tự chủ.

Nụ hôn của anh nóng bỏng lại càng dã, không ngừng thưởng thức vị ngọt trong môi cô, đôi tay không cách nào cự tuyệt sự hấp dẫn mà chiếm lĩnh lấy hai bầu ngực của cô. Bàn tay bền chắc dịu dàng xoa nắn, đưa cô lên đỉnh mây khe khẽ phát ra tiếng rên rĩ.

“A.”

Môi cô toát ra một tiếng, đem lửa dục của anh hoàn toàn thiêu đốt, rồi môi của cô ra, anh cuồng quét những chỗ khác, cằm, cổ, hai vai, xương quai xanh, cuối cùng cưỡng chiếm nụ hoa mềm mại.

“A!” Bảo Nhi bị đầu lưỡi của anh ác liệt gây kích thích mà hơi cong người dậy, hô hấp rối loạn tới cực điểm. Anh tham lam lưu luyến ở giữa hai vú, thỉnh thoảng lấy tay đưa đẩy, thỉnh thoảng xoa bóp, môi lưỡi giao thoa lẫn nhau.

Cô không thể chống đỡ được, bụng dưới xôn xao khác thường càng ngày càng ép cô không biết nên làm như thế nào cho phải.

“A. Thật là khổ sở.” Khát vọng lan truyền ra, dục vọng kích thích cô, không lấy được bất kỳ đáp án nào, cô chỉ có thể thỉnh cầu anh giúp một tay.

Lương Bằng Uy tỉnh táo lại, dời khỏi trần địa lần nữa, dần dần đến khu rừng rậm màu đen thì anh tóm lấy mắt cá chân của cô, đưa chúng nó cao lên, cũng tách hai chân ra. Khu vườn hoa tư mật thu vào trong mắt của anh, mà nơi cửa của người kia đã trướng hồng, ở giữa còn mơ hồ tràn ra mật dịch, anh khẽ rên một tiếng, không chút nghĩ ngợi lấy môi lưỡi chiếm lĩnh.

“A!” Cô kinh hoảng khởi động eo muốn thoát đi.

Hai khuỷu tay dùng sức một cái, anh dễ dàng ngăn chặn bắp đùi của cô, ngăn cản động tác lui bước của cô, môi lưỡi gia tăng tốc độ, một lần lại một lần kích thích ở nơi yếu ớt của cô. Sóng lớn càng mãnh liệt khiến cho tứ chi Bảo Nhi càng run rẩy và tê dại, tán loạn, cô ngậm lấy nước mắt, liều mạng lắc đầu, nhiều tiếng hô hào,

“A. A.” Tình dục càng đốt càng cháy, giống như muốn đem cô hoàn toàn cắn nuốt.

Mỗi lần Lương Bằng Uy thay đổi góc độ và khe cắn thì là anh lại có thể lắng nghe tiếng rên rĩ của cô, cho đến khi anh không thể tiếp tục chịu được nữa thì mới rút khỏi thung lũng nhỏ hẹp đó, bỏ áo ngủ trên người mình đi, ngực bụng bền chắc to con phía dưới biểu tượng nam phái đã kiên đỉnh chờ được phát động. Ngón tay anh khẽ gạt eo cô một cái, một hơi đem chỗ đó đẩy vào.

“A! Thật là đau!” Toàn thân thật giống như bị vỡ ra, cô hét chói tai.

Lương Bằng Uy giật mình! Anh dừng động tác lại, sững sờ nhìn lệ rơi trên mặt cô, không thể tin vừa rồi chính mình đã mạnh mẽ phá đi phòng tuyến.

Tại sao có thể như vậy. Cô. còn là xử nữ!

Chuyện không ngờ này thực sự đã làm cho anh rung động lớn, làm cho anh do dự, nhưng mà một chút ý tứ buông tha cũng không có, ở trong cơ thể cô cảm giác rất chân thật làm anh khó có thể dứt bỏ. Bảo Nhi bởi đau đớn thành linh xảy ra mà hơi mất tập trung, nhưng cảm giác đau rất nhanh bị dục vọng thay thế, một loại thoải mái và khoái cảm liên tục chiếm lĩnh giác quan cô.

Cô quên đau đớn, hai chân không tự chủ được leo lên hông của anh, hai tay cũng chủ động vòng lên gáy anh. Lương Bằng Uy giật mình, vừa mới nghĩ lui thân, lại bởi vì động tác của cô mà dừng lại. Cô kẹp chặt hông của anh, bộ ngực dán lên thân thể của anh, cổ họng nỉ non ra tiếng,

“Nhanh lên một chút. Van cầu người.”

Biết rõ là do tác dụng của dược tính nên cô mới như thế, nhưng cuối cùng thì anh vẫn là một người đàn bình thường, làm sao có thể lui thân lúc này đây? Nhất thời, anh đem tất cả hậu quả vứt bỏ sau đầu, không còn có bất cứ chuyện gì có thể ngăn cản anh.

Nâng một bên hông đẹp của cô lên, anh cẩn thận đừng đưa, cho đến khi đem cô hoàn toàn tiếp nạp, mới bắt đầu êm ái chậm rãi di động.

“A.” Cảm nhận được sự kích thích thoải mái, cô vô ý thức rên rỉ.

Động tác của anh càng ngày càng mãnh liệt, tốc độ kéo ra đưa vào càng ngày càng nhanh, mồ hôi trên trán không ngừng tiết ra, trong cơ thể dấy lên dục vọng không cách nào khắc chế. Anh một lần lại một lần đoạt lấy cô, cô theo sự hướng dẫn của anh mà phối hợp, vì thế mà càng chiếm được nhiều kích thích và khoái cảm hơn.

Xuân sắc tiêu tán ở mỗi một góc trong phòng, trên giường hai thân thể quấn quít lấy nhau giống như không thể tách rời, không thể thỏa mãn liên tiếp cùng nhau leo đỉnh của dục vọng.

Lương Bằng Uy ngồi ở mép giường, ngón tay vuốt về chơi đùa sợi tóc của Bảo Nhi, nhìn khuôn mặt ngây thơ của cô, làm lòng anh không nhịn được mà yêu thương.

Anh chưa từng mất khống chế như hôm qua, cả đêm số lần triển miên là bao nhiêu ngay cả anh cũng không nhớ, có lẽ là có liên quan đến thuốc ở trong cơ thể cô, và anh cũng đã không biết bao lâu nay không cùng phụ nữ lên giường, ở lúc hai người sức cùng lực kiệt, anh không ngờ lại ở bên cạnh cô ngủ.

Trong quá khứ, Lương Bằng Uy-anh chỉ cùng phụ nữ làm tình xong thì sẽ rời đi. Hành động như vậy là bởi vì thân phận anh đặc biệt, anh không cách nào có thể thư giãn bên cạnh họ, ngay cả khi cùng đối phương hô mưa gọi gió thì tinh thần cũng luôn ở trạng thái khẩn trương.

Vậy mà, tối hôm qua không phải là như vậy!

Lần đầu, anh quên cảnh giác càng không thể kiềm chế chính mình, anh toàn tâm toàn ý cùng với cô triển miên. Anh bị nhất cử nhất động của cô thao túng, không cách nào khắc chế chỉ muốn đoạt lấy cô, cùng với cô thân mật kết hợp, cùng nhau hưởng thụ những ham muốn trên Thiên đường.

Giờ phút này nghĩ lại, lực khắc chế của anh có lẽ phải tăng cường lại đi!

Lương Bằng Uy đưa mắt nhìn cô, trái tim không khỏi đập nhanh, anh không cách nào giải thích đây là cảm giác gì, nhưng anh biết, cô gái trước mắt này là người đầu tiên có thể đả động tới suy nghĩ của chính mình. Cô rốt cuộc là người như thế nào? Vấn đề này, anh cuối cùng cũng ý thức được!

Trong hộp đêm này tất cả các nhân viên đều là do bạn tốt Ngụy Tuấn Hoàng một lựa chọn, anh rất ít tiếp xúc với bọn họ, nhưng bởi vì gần đây chuyện lớn nhỏ tại đây gần như đều do anh xử lý, vì vậy mà anh cũng có thể nhớ được một số khuôn mặt nhân viên, vậy mà người đặc biệt như cô, vì sao không có trong ấn tượng của anh? Lương Bằng Uy quyết định hỏi Trương quản lý một số chuyện có liên quan đến cô, anh thật tò mò, cô tại sao lại tới hộp đêm Say Tình này làm nhân viên tiếp rượu.

Anh rời giường, tiến vào phòng tắm rửa mặt.

Chốc lát sau, anh thay quần áo, đem một tờ chi phiếu để lên trên gối, lại liếc mắt nhìn khuôn mặt cô, rồi mới rời khỏi phòng. Nhưng Lương Bằng Uy lại không thể ngờ tới chuyện tối hôm qua, có thể thay đổi cả cuộc đời của anh và Bảo Nhi.

2. Chương 2

Chín tháng sau

Lương Bằng Uy tựa như thường ngày đi tới tầng cao nhất của tập đoàn Tường Long, đem áo khoác vứt xuống ghế, đi về phía bàn làm việc của mình, ngồi trên ghế da màu đen, thân thể khẽ dựa về phía sau, hai

chân gác lên trên mặt bàn, buông lỏng thân thể, một chút hình ảnh của tổng tài cũng không có. Phó Tổng Tài Nhan Kiệt Nhân vừa đi vào cửa liền bắt đầu lật đật, cầm mười mấy tập tài liệu để lên trên mặt bàn.

“Này! Tôi nói Lương đại tổng tài, xin ngài thương xót, đừng cứ mãi xin nghỉ được không? Ngài muốn tôi mệt chết à!”

Anh và Lương Bằng Uy là bạn từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hai người tình cảm giống như anh em ruột.

Nhan Kiệt Nhân xuất thân từ gia đình bình thường, cha mẹ đều là nhân viên công vụ, ngay cả anh chị cũng là các giáo viên, chỉ có anh là lựa chọn con đường này. Mặc dù Lương Bằng Uy xuất thân từ hắc đạo, nhưng anh lại hoàn toàn không để ý, vẫn cùng anh ta giữ vững quan hệ, cho đến khi Lương Bằng Uy thừa kế công ty, tự mình tới cửa xin anh đảm nhiệm chức Phó Tổng nên anh mới không chút do dự mà đồng ý. Mặc dù người nhà của anh hết sức phản đối, nhưng anh đã lựa chọn rất kỹ càng, mà công ty cũng bởi vì có anh, thân là tổng tài Lương Bằng Uy mới có thể luôn chạy tán loạn khắp nơi, rất lâu mới ra công ty ngó một lần.

Nhan Kiệt Nhân dĩ nhiên biết đối với chuyện của công ty Lương Bằng Uy không có hứng thú, nhưng dù sao Lương Bằng Uy cũng là tổng tài, có rất nhiều việc phải được sự đồng ý của anh ta thì mới có thể tiến hành, anh ta luôn cố tình nghỉ, làm cho tài liệu càng để lâu càng nhiều. Lương Bằng Uy khôi phục tư thế ngồi bình thường, tự động đem tài liệu mở ra, bắt đầu ký tên.

Anh nhìn cũng không nhìn liền ký tên, làm Nhan Kiệt Nhân nhú mày, mặc dù việc này bày tỏ bạn tốt hết sức tin tưởng vào bản thân anh, nhưng tin tưởng như thế cũng quá tùy tiện đi!

“Này! Cậu nhìn nội dung một chút rồi hãy ký chứ!” Những lời này gần như sắp thành câu cửa miệng của Nhan Kiệt Nhân.

Lương Bằng Uy cười cười, “Năng lực của cậu đâu còn cần tôi phải kiểm tra?”

Nhan Kiệt Nhân liếc mắt, lộ ra vẻ mặt dở khóc dở cười, “Không phải tôi nói đùa, thật sự ngay cả một chút hình tượng của tổng tài cậu cũng không có.”

Nhanh chóng ký hết tên, Lương Bằng Uy vui vẻ đem bút ném vào ống đựng, tiếp tục thả lỏng thân thể,

“Cái công ty này chỉ cần có cậu là đủ rồi, tôi đây trên danh nghĩa là tổng tài nhưng không có đất dụng võ.”

Nhan Kiệt Nhân này không biết là có bao nhiêu tài giỏi, nói đến năng lực làm việc của anh ta quả thật không tệ, chỉ qua mấy năm ngắn ngủn mà Nhan Kiệt Nhân đã làm cho công ty kiếm được không ít tiền, vậy mà anh ta kiếm tiền cho chính mình cũng chỉ là ngoài mặt, cho tới giờ tiền thu vào của anh ta thật không tương xứng, đây cũng là do quan hệ đặc biệt với Lương Bằng Uy. Nhan Kiệt Nhân đối với Lương Bằng Uy và công ty trung thành như vậy, là bởi vì anh hết sức rõ ràng, công ty còn kinh doanh một sự nghiệp khác, mà từ khi vừa mới bắt đầu Bằng Uy sẽ không để cho anh tham dự, kể từ đó, nếu sau này công ty có vấn đề gì, anh cũng sẽ không trở thành tội nhân.

Bọn họ đối với việc của công ty trong lòng luôn biết rõ nhưng ngoài mặt lại không bao giờ nói ra vì vậy Nhan Kiệt Nhân từ khi bước vào công ty đến nay, vẫn là một người trong sạch, Việc mà Lương Bằng Uy làm đã làm cho anh cảm động hết sức.

“Cảm tạ anh đã tin tưởng tôi thế, đáng tiếc, năng lực của tôi vẫn có hạn.” Nhan Kiệt Nhân đột nhiên thở dài.

Lương Bằng Uy tò mò hỏi: “Thế nào? Gặp phải chuyện phiền toái gì?”

Vấn đề này mặc dù rất bình thường, nhưng sẽ hiện lên một loại ẩn dụ khác, nghĩa là nếu ngoài sáng không cách nào giải quyết, thì người trong bóng tối sẽ đi giải quyết. Đây là sự ăn ý giữa bọn họ, nhưng chuyện lần này thì ngay cả tổ chức cũng không có cách nào giải quyết.

” Khu xây dựng phía Tây lại bị tập đoàn Khâu thị đoạt mất.” Nhan Kiệt Nhân bắt đầu nói.

Nghe vậy, Lương Bằng Uy gần như nhảy khỏi ghế, “Cái gì! Lại bị đoạt đi!”

Tập đoàn Khâu thị là hiện nay là một tập đoàn có vị thế vô cùng cao trong đầu trường quốc tế, họ cùng với Tường Long đều kinh doanh bất động sản, hai phe kinh doanh cùng 1 hạng mục, vì vậy bọn họ là kẻ địch với nhau.

Năm trước, tổng tài tập đoàn Khâu thị Khâu Khánh Toàn về hưu, người tiếp quản tiếp chính là người con trai lớn nhất Khâu Nhậm Diệu, từ đó bọn họ không ngừng tranh giành công trình xây dựng với Tường Long, chỉ tính mỗi năm ngoài mà họ đã đoạt đi của bọn họ không ít dự án. Giờ đây Lương Bằng Uy chỉ cần nghe thấy tên Khâu thị thì lập tức nổi trận lôi đình, anh thật sự không cách nào nhìn được cách làm của Khâu Nhậm Diệu, nói rõ ra chính là họ cố ý cùng tập đoàn Tường Long đối nghịch.

Bên ngoài thậm chí còn lời đồn đãi Khâu Nhậm Diệu đối với Tường Long có rất nhiều bất mãn, hơn nữa đối với tổng tài Lương Bằng Uy này càng thêm khinh thường. Nhan Kiệt Nhân từng điều tra chuyện này, cuối cùng cũng hiểu tất cả.

Thì ra là Khâu gia tất cả đều là những người chính trực, phía dưới Khâu Nhậm Diệu còn có 3 em, Khâu Nhậm Vũ và Khâu Nhậm Dương là sinh đôi, người trước làm luật sư, sau người làm kiểm sát viên, người thứ 4 Khâu Nhậm Uy còn là đội trưởng cảnh sát, nghe nói ngay cả Khâu gia và người thân, đều sự nghiệp có sự nghiệp tốt, không trách được bọn họ đối với xuất thân của Lương Bằng Uy coi như kẻ địch.

“Không có biện pháp! Bởi vì bảng giá của chúng ta thật sự không thể thấp hơn, cho nên đối phương đã chọn phương án của bọn họ rồi.” Nhan Kiệt Nhân nói.

Lương Bằng Uy đánh mặt bàn một đòn “Đáng ghét! Khâu Nhậm Diệu chẳng lẽ anh ta không để ý đến mất hết cả vốn sao?” Luôn cùng anh tranh giành các dự án, tốt cuộc là có ý gì?

“Ai! Anh còn định tiếp tục tranh dành, tình trạng tài chính của công ty xảy ra vấn đề.” Nhan Kiệt Nhân đem tình hình phân tích ra.

Mặc dù Tường Long có núi lớn để dựa, nhưng Khâu thị rõ ràng chính là muốn buộc bọn họ xuất hành động trái luật cuối cùng, để tìm cơ hội phá hủy bọn họ, vì vậy bọn họ hiện tại chỉ có thể yên lại.

Lương Bằng Uy cắn răng nghiền lợi gầm lên, “Khốn kiếp! Đừng để cho tôi bắt được thóp của anh ta, nếu không nhất định tôi sẽ không bỏ qua đâu!”

“A Uy, cậu cũng đừng thiếu kiên nhẫn như vậy sự dụng bạo lực hoặc là những phương thức khác không tốt đâu. Tôi không muốn Khâu Nhậm Diệu sẽ một một đòn mà đem công ty đánh sụp.” Nhan Kiệt Nhân nhắc nhở hần.

Anh đương nhiên hiểu, Khâu Nhậm Diệu nhất định đã sớm định ra kế hoạch tốt lắm, chỉ chờ anh sa lưới!

“Yên tâm! Tôi sẽ không hấp tấp, nhưng nếu tôi thật sự để cho anh ta dắt lỗ mũi đi, thì tôi sẽ không gọi là Lương Bằng Uy!” Anh tự tin tràn đầy nói, quyết định tìm cách đối phó với tập đoàn Khâu thị.

Cái gọi là thời đến vận chuyển, trời cao hình như nghe thấy tiếng lòng của Lương Bằng Uy, đang là lúc anh muốn đánh sụp tập đoàn Khâu thị, thì ba ngày sau, một cuộc điện thoại đã làm thay đổi tất cả. Nằm ở trong khu vực vườn đào là nơi đang chuẩn bị xây dựng khu Tân Thiên Địa, dự án này là Lương Bằng Uy và bạn tốt Ngụy Tuấn Hoàng lần đầu hợp tác, tất cả thiết kế và công trình đã sớm chủ định xong, vậy mà cả dự án lại rơi vào một khó khăn đó là vấn đề dỡ bỏ một ngôi nhà.

Bên trong khu nhà đó người ở đều do gia đình để lại mà định cư, nên rất khó thuyết phục họ di dời. Điều này đã khiến cho Lương Bằng Uy tổn rất nhiều tâm huyết. Anh phải đưa ra một hiệp định để hài lòng cả hai bên, nhưng khi toàn bộ đều đi khỏi nơi đó thì lại sót lại một người, chỉ là.

Lương Bằng Uy vừa nhận được điện thoại liền lái xe chạy tới hiện trường, các anh em nói cho anh biết, tất cả mọi người đều đã đi, duy chỉ có một hộ gia đình ở tại lầu năm có chết cũng không chịu rời đi, đối phương lấy cái chết uy hiếp, làm cho anh em bọn họ không có cách nào. Quái! Anh nhớ rõ ràng người sở hữu lầu năm, chính là đầu tiên đồng ý hiệp nghị hộ gia đình mà, thế sao bây giờ lại cảm thấy không đi đây? Lương Bằng Uy vẫn còn nhớ đến lúc ấy bọn họ còn thanh toán một khoản tiền và cảm tạ người tại lầu năm này đồng ý mà.

Chẳng lẽ anh bị lừa?

Trái tim hiện lên không vui, Lương Bằng Uy đời này ghét nhất chính là người không giữ lời hứa, nhưng nếu người này muốn nhân cơ hội lừa gạt, anh tuyệt đối sẽ làm cho đối phương không thấy được mặt trời ngày mai.

“Lão đại, tiến độ của chúng tôi tất cả đều trì hoãn!”

“Đúng a! không nhanh lên một chút sẽ đỡ bỏ, sẽ đến không kịp!”

Nhiều người oán trách câu có câu không, Lương Bằng Uy không hiểu, đối phương thật có dai như thế sao?

Tham dự công trình lần này mọi người tin tưởng anh nhất, cũng là vì năng lực làm việc của người dưới tay cực mạnh, sao đoán được bây giờ bọn họ chỉ bởi vì không cách nào ứng phó được với hộ gia đình ở lầu năm mà oán trách không ngừng, làm anh không thể giải thích.

” Các anh làm cái trò gì vậy, một người đàn ông cũng không ứng phó được, các anh làm tôi quá thất vọng!”

Anh vừa nói xong, toàn bộ mọi người đều cúi đầu, tỏ vẻ khó khăn.

Người chỉ đạo tối nay cực kỳ có dũng khí, anh ta bắt đầu nói: “Lão đại, đừng trách chúng tôi, nếu như người trên lầu năm là nam, chúng tôi sẽ không bao giờ ở chỗ này mà oán ròi.”

Cái gì! Lương Bằng Uy kinh ngạc, mặt lộ vẻ không vui, “Vậy các anh càng vô dụng, thậm chí ngay cả một người phụ nữ cũng không đối phó được, thật là quá kém cỏi.”

“Uy ca, người phụ nữ kia so với các cô gái khác không giống nhau !”

“Đều là phụ nữ có cái gì mà không giống nhau?” Anh trách cứ bọn họ.

“Tóm lại, Uy ca anh lên đi xem rồi sẽ biết.” Một tên trong đó khấn trương nói.

Lương Bằng Uy đương nhiên là muốn tự ra tay, nhưng trong lòng vẫn còn có chút không vui, anh không thêm để ý đến bọn thủ hạ, tự mình leo lên lầu 5, nhiều người vội vàng đuổi theo, mỗi người mỗi sắc mặt nhưng đều mong sao ọi chuyện được giải quyết.

Đến tận cùng là dạng phụ nữ gì? Lại dám cùng anh đối nghịch, thật là to gan lớn mật! Lương Bằng Uy phỏng đoán, bọn thủ hạ tám phần bởi vì đối phương là cô gái, mới không dám tiến đến, nhưng anh không phải là người như vậy, chỉ cần làm cản trở công việc của anh, dù là nam hay nữ, anh đều sẽ không khách khí.

Tức giận dùng dùng Lương Bằng Uy vừa đến lầu năm, chỉ thấy hai người thủ hạ hướng anh ngoắc.

“Uy ca, bên này!”

Anh đi tới cánh cửa khép chặt trước cửa, giọng nói không vui hét lớn, “Mở cửa!” Nhưng không có người nào đáp lại làm cho hỏa khí của anh càng tăng cao, “Xú nữ nhân! Cô nếu không mở cửa, tôi sẽ phá cửa !”

Vẫn không có động tĩnh, Lương Bằng Uy cũng mất hết kiên nhẫn nổi, nhấc chân, đá văng cửa ra.

“A!” Một tiếng thét chói tai truyền đến.

Lương Bằng Uy nghênh ngang bước vào, đập vào mắt là bóng lưng của một cô gái, tiếp theo cô gái kia từ từ xoay người lại, khi nhìn thấy mặt của cô tất cả lời chửi mắng toàn bộ đều chui hết xuống. Đứng ở phía sau Lương Bằng Uy đám thủ hạ đều hiểu phản ứng của lão đại, bởi vì chủ gia đình này là nữ, hơn nữa còn là một người phụ nữ có thai, chỉ mỗi điểm này, làm sao bọn họ có thể nhẫn tâm đuổi cô ấy đi?

Đây là ý tưởng của bọn thủ hạ , nhưng Lương Bằng Uy không chỉ vì điểm này mà sợ hãi, mà là cô gái trước mắt là cô gái mà anh nhớ suốt mấy tháng nay, cô gái mà anh không cách nào quên được .Đêm điên cuồng đó lại bay vào đầu Lương Bằng Uy lần nữa, ở trong lòng anh đêm đó không thể nào quên đi được. Anh hối hận vì không hỏi tên cô gái khi rời đi, bởi vì sau đó, cô biến mất tăm.

Chuyện này Trương quản lý đã xin lỗi anh, nói cô ấy chỉ đi làm thay ột nhân viên bị thương nên chỉ đi làm trong một tuần lễ, cho nên mới không báo cáo cho bọn họ, mà ngày cô bị hạ được, chính là ngày cuối cùng , về sau không biết cô đi đâu.

Không ai biết chuyện của cô, ngay cả tên thật của cô cũng không ai biết, chỉ biết ở trong hộp đêm cô sử dụng sự xưng hô “Bảo Nhi” này. Hôm nay, cô gái thần bí kia lại xuất hiện nữa, hơn nữa còn là.

Đợi đã nào...! Cô làm sao sẽ.

Lương Bằng Uy thu suy nghĩ lại trở về thực tế, anh cuối cùng cũng ý thức được tất cả có cái gì đó không đúng, ánh mắt chuyển qua bụng bự của cô.

Cô, mang thai! Chuyện này. Đầu óc chuyển , nhất thời sắc mặt đại biến.

Trời ơi! Chẳng lẽ.Lương Bằng Uy bừng tỉnh hiểu ra, ở trong lòng gào khóc. Đáng chết! Anh thật ngu ngốc, lại có thể quên mang bao cao su!

Nói như vậy, cha của đứa bé trong bụng của cô không phải là.

“Đi ra ngoài! Các anh những tên lưu manh này, nếu tới nữa, tôi liều với các anh, cùng lắm thì đồng quy vu tận!” sắc mặt Bảo Nhi tái nhợt, hai tay phát run đang cầm lấy một cây dao.

Lương Bằng Uy ngăn ra, tất cả các tế bào đều rối loạn lên, “Cô không cần làm loạn!”

Âm thanh của anh không hề nghiêm nghị nữa, mà là hốt hoảng. Rất nhiều người có thể hiểu được hành động của lão đại, ai kêu đối phương là phụ nữ có thai, hơn nữa nhìn bụng giống là tháng cuối, giống như lúc nào cũng có thể sinh, cho nên bọn họ không người nào dám hành động thiếu suy nghĩ đối với cô.

“Tôi sẽ không đi, đánh chết tôi cũng không dời đi.” Bảo Nhi hô to với bọn họ ,mắt mở thật to đã tràn ra nước mắt. Cô không ngờ mình lại xui xẻo như vậy, vì lo lắng anh sẽ đột nhiên sinh, mà đem tất cả tiền thuê phòng và những tích góp giao hết cho chủ thuê nhà, hi vọng khi cô ở tình trạng khẩn cấp chủ cho thuê nhà có thể trợ giúp cô, nhưng cô lại không ngờ được gã chủ nhà lại có thể mang theo tiền của cô mà rời đi, thậm chí còn lừa cô nói rằng tòa nhà trọ này sẽ không dỡ bỏ, kết quả đây. Cả tòa nhà trọ,tất cả các gia đình đều dời đi rồi nhưng cô lại không thể vì trên người cô không còn một đồng tiền nào khác, đến bây giờ cuối cùng những tên lưu manh này cũng tìm tới cửa muốn đuổi cô đi.

Không! Nói gì cô cũng sẽ không đi, cô đã thanh toán tiền thuê phòng trong cả một năm , ngay cả tiền đặt cọc cô cũng không lấy lại, tại sao có thể ép cô rời đi?

Lương Bằng Uy vừa nhìn thấy nước mắt của cô, tim thót lại, đồng thời cũng phát hiện ra một chuyện, hình như cô không biết anh!

“Vị đại tẩu này, cô đừng kích động, đầu tiên hay để dao gác xuống, có lời gì từ từ nói!” Một tên thủ hạ thật sự lo lắng, không nhịn được mở miệng.

Bảo Nhi rơi lệ, mãnh liệt lắc đầu, “Các anh không nên lừa tôi! Tôi sẽ không bỏ xuống, tôi đã thanh toán xong tiền thuê phòng, nói gì cũng sẽ không rời đi. A!” Một cơn đau bụng sinh ập đến, làm âm thanh cô bắt đầu run rẩy.

Trái tim Lương Bằng Uy cũng treo lơ lửng vì lo lắng luôn, với tình trạng hiện giờ, anh chỉ có thể vội vàng hỏi thủ hạ bên người, “Chuyện này rốt cuộc là sao?”

Người đứng đầu giải thích, “Cô ấy bị chủ nhà lừa, chẳng những đã nộp tiền thuê phòng một năm mà ngay cả tiền nằm viện để dành cũng bị chủ nhà mang đi, cho nên hiện tại cô ấy chẳng những không có tiền, còn không có nơi nào để đi. Ai! Rất đáng thương chứ? Uy ca.” Nói đến đây, bọn thủ hạ, đều đồng tình lắc đầu.

Lòng của Lương Bằng Uy như bị nhéo đau đớn, anh nhìn kỹ cô, nội tâm cực kỳ tự trách. Không ngờ bọn họ sẽ gặp nhau ở dưới cái hoàn cảnh này, có lẽ là trời cao cố ý muốn cho anh đền bù sai lầm đêm hôm đó!

“Bảo Nhi, để dao xuống đã! Tôi sẽ không đuổi em đi.” Lương Bằng Uy dùng âm điệu dịu dàng nói.

Nghe đối phương gọi đúng tên của mình, Bảo Nhi ghen hờn nhìn trôn trời, “Anh Làm sao lại biết tên của tôi.” Cô chưa bao giờ nói cho bọn họ biết tên của mình, tại sao người đàn ông trước mắt này biết đây?

Anh muốn tiến lên, cô khẩn trương lui bước, lại không đoán được bụng lại truyền đến một cơn đau hơn cả lần trước, làm dao trong tay cô tự rơi xuống.

“A! Thật là đau!” Cô ôm lấy bụng, thân thể lay động.

Lương Bằng Uy xông lên trước ôm lấy cô, chân nhanh chóng đem dao gác trên mặt đất đá đi.

“Bảo Nhi, thế nào?” vẻ mặt anh hốt hoảng hô.

Bọn thủ hạ toàn bộ kinh ngạc nhìn bọn họ. Chuyện gì xảy ra? Lão đại biết cô ấy sao?

“A. Thật là đau. Muốn sinh. Đứa bé.” Bảo Nhi nắm chặt tay của anh, mồ hôi rơi như mưa, sắc mặt tái nhợt vô cùng.

Lương Bằng Uy nóng nảy, quát bọn thủ hạ, “Ngu ngốc! Các người còn đứng ở đây làm gì? Nhanh lên gọi xe cứu thương mau, cô ấy muốn sinh!”

Nghe vậy, cuối cùng bọn thủ hạ cũng ý thức được chuyện gì sắp sửa xảy ra, vội vàng lao ra cửa.

“Bảo Nhi, nhẫn nhịn một chút, tôi lập tức sẽ đưa em đi bệnh viện.” Lương Bằng Uy ôm cô, trái tim như muốn ngưng đập.

Về mặt Bảo Nhi khổ sở và mê hoặc, rung giọng nói: “Anh. Là ai. Tại sao biết.”

Anh biết cô muốn hỏi điều gì, nhưng trong lòng đối với chuyện cô quên mất anh có chút không vui, “Cái người phụ nữ ngốc này, tôi là cha của đứa bé!”

Lời của anh làm cô kinh ngạc, nhưng bụng đau đớn lại làm cô vô cùng khó chịu, giãy tiếp theo trong đầu trống rỗng, sau đó xảy ra chuyện gì cô cũng không còn ấn tượng.

Giống như là một cơn ác mộng, sau khi Bảo Nhi nhin đau sinh con, hôn mê bất tỉnh, đợi cô tỉnh lại thì người đã nằm ở một phòng bệnh đặc biệt khác. Cô trờng mắt nhìn, vừa mới ý thức được mình ở nơi nào thì cảnh tượng xung quanh thực làm cô giật mình, bốn phía giường bệnh bày đầy một đồng quà tặng lớn nhỏ và giỏ hoa, còn có thật nhiều đồ dùng cho trẻ em. Bảo Nhi không giải thích được nhìn bốn phía, trông mong có thể nhìn thấy một người nào đó, để giải đáp giúp cô những thứ này từ đâu tới, nhưng làm sao tìm được đây, ở đây không có một người nào cả, cô muốn đứng dậy, lại không còn chút sức nào, đột nhiên, cuối giường có động tĩnh.

Lương Bằng Uy ngáp, miễn cưỡng nói: “Em tỉnh rồi! Có nơi nào mệt mỏi hay không?”

Bảo Nhi giống như gặp quỷ gần như hét lên: “Là anh!” cuối cùng cũng nhớ tới chuyện xảy ra ở nhà trọ, người đàn ông trước mắt này lúc ấy chẳng những ôm cô, còn đột nhiên nói với cô anh ta là cha của đứa bé. Chuyện này. Chẳng lẽ. Đêm hôm đó vai nam chính là anh ta sao? Bảo Nhi từ nhỏ đã có chút mơ hồ, có lẽ đây là kết quả mà người nhà đối với cô che chở quá độ, hơn nữa phản ứng của cô đặc biệt chậm , trí nhớ càng không cần phải nói, quả thật kém đến nỗi cực điểm, có lúc đi trên đường, một người bạn đến chào hỏi cô, cô còn ngu ngơ lầm tưởng đối phương muốn đến gần cô để gây hại, luôn là đối phương nói rõ một chút, cô mới nhớ tới thân phận của đối phương.

Ai! Cho nên chuyện đêm hôm đó, cô căn bản không nhớ được tới nửa điểm!

Trong ý thức mơ hồ, cô nhớ có ba vị khách rót rượu cho cô, tiếp theo có người ra mặt ngăn cản, cũng dẫn cô đi, sau đó cả người cô có cái gì không đúng, tiếp theo cô và người xa lạ lên giường. Sau đó khi cô tỉnh táo, nhìn thấy thân thể mình trần trụi và trên đầu giường có một tờ chi phiếu thì cô không thể không thừa nhận chính mình đã đem đầu đêm bán cho người xa lạ kia. Mặc dù cô hối hận, nhưng khi cô biết mình bị hạ được, do không kiểm soát được mà cùng người nọ xảy ra quan hệ , tâm tình của cô cũng bình ổn một chút. Có lẽ người xa lạ kia cũng không muốn có quan hệ với cô, chẳng qua là dưới tình huống bất đắc dĩ, cho nên bây giờ cô không hề có lý do mà đi trách tội đối phương. Cô lấy tiền ngày đó đưa hết cho học tỷ, tiếp theo đi đến công ty từ chức rồi rời đi!

Nhưng chuyện đã xảy ra đó cô không thể nào quên được, làm cho cô không có mặt mũi nào đối diện với những khác người, thế là cô chạy trốn tới Trung Lịch, tìm được một nhà trọ tiện nghi, tiếp theo cô phát hiện mình mang thai. Cô từng nghĩ tới muốn bỏ đi, nhưng nghĩ đến đó là một tiểu sinh mệnh liền không nỡ xuống tay. Cô vừa làm việc vừa chờ sinh, thật vất vả dành dụm được một khoản tiền, không ngờ lại bị chủ cho thuê nhà lừa! Mà bây giờ cô đã bình yên vô sự hạ sinh đứa bé, nhưng người xa lạ đêm đó lại xuất hiện.

“Rốt cuộc em đang nghĩ cái gì?” Lương Bằng Uy không chịu được nói. Mặc dù biết cô có thể sẽ quên chuyện đêm đó, nhưng anh không ngờ, cô thậm chí mặt của anh, giọng của anh cũng quên sạch, thật là quá khoa trương.

Mặt Bảo Nhi đỏ lên, cúi đầu, “Tôi. . . . Không ngờ sẽ gặp lại anh. . . .” Tin tưởng nếu không phải anh nhắc nhở, có lẽ cô cũng sẽ không nhận ra anh, hôm nay coi như là cô có chút nhớ.

Anh tóm lấy cái ghế, từ từ ngồi xuống, “Tôi tên là Lương Bằng Uy, em thì sao?”

Tình huống như thế này thật là thú vị, đứa bé cũng ra đời, hai bên ngay cả tên tuổi của đối phương cũng không biết, đây quả thực là cả đêm tình kịch tình.

“Khâu. . . . Bảo Nhi.” ấp a ấp úng nói.

“Bảo Nhi là tên thật của em sao?” Hỏi

Cô gật đầu, “Ừm! Tất cả mọi người đều gọi tôi là Bảo Nhi.”

Lương Bằng Uy thật là phục cô, thậm chí đi làm tại hộp đêm mà lại dùng tên thật, chỉ là đại khái cũng không có bao nhiêu người sẽ quan tâm đến! Trừ anh ra!

“Tại sao không tìm đến tôi?” Anh ám hiệu chuyện cô mang thai.

Bảo Nhi có chút sợ, vẫn không dám đem tầm mắt nhìn về phía anh. Cô nghe được mọi người gọi hấn Uy ca, từ đó có thể biết, hấn là anh cả của đám người lưu manh, mà cha của đứa bé là anh ta điều này làm cô bị đả kích, bởi vì. . . .

Anh ta là người xấu!

Từ nhỏ các anh trai đều không ngừng nói cho cô biết rất nhiều chuyện có liên quan lưu manh, nói bọn họ hèn hạ như thế nào, ác liệt, cho nên anh là lưu manh đối với cô là một chuyện thật sợ hãi

“Bởi vì. . . . Tôi không biết anh. . . .” Cô e sợ, lòng bàn tay có chút đổ mồ hôi, thần kinh cũng buột chặt.

Lương Bằng Uy giật mình, suy nghĩ một chút, lúc ấy cô chỉ là đi làm thay, thì thật sự là không có lý do gì phải biết anh.

“Tôi nghĩ, Trương quản lý sẽ không có nói cho em biết, tôi là ông chủ của hộp đêm Say Tình. . . .”

“Cái gì? !Anh là ông chủ!” Cô giật mình ngẩng đầu lên.

Cặp mắt kia vẫn lóng lánh như cũ, mỹ hạnh lần nữa hấp dẫn anh, làm hô hấp của anh rối loạn. Có ma, không ngờ ảnh hưởng của cô đối với mình lớn như vậy.

“Ông chủ có ba người, tôi là một người trong đó, lúc ấy cùng em xảy ra quan hệ, là bởi vì em bị hạ thuốc. Còn nữa, khi đó quên mang mũ là tôi không đúng.” Anh cười nhạo mình, lại có thể quên chuyện thông thường cơ bản nhất.

À? Mũ? Có ý tứ gì? Bảo Nhi nghe không hiểu.

Cô không có trả lời, khiến Lương Bằng Uy lầm tưởng cô đang trách móc anh.

“Em đừng hiểu lầm, nam tử hán dám làm dám chịu, nếu đứa bé cũng sinh ra rồi, tôi nhất định sẽ phụ trách tới cùng, dĩ nhiên sẽ bao gồm cuộc sống của em từ nay về sau cũng sẽ an bài thỏa đáng, tất cả mọi chuyện em đều không cần lo lắng.” Lương Bằng Uy một hơi nói sự việc rõ ràng.

Đầu óc Bảo Nhi trong lúc nhất thời không cách nào tiêu hóa, lại thấy người kia mang một ít tức giận, càng thêm sợ cúi đầu.

“Ồ!” Cô muốn nói, anh không cần phụ trách nhiệm, bởi vì lúc ấy anh là vì giúp cô, cho nên chuyện đứa bé, cô cũng tính toán một mình nuôi nấng, giả sử cô chỉ có một mình mà quá khó khăn thì cô sẽ suy tính về nhà, chỉ là. . . .

Vừa nghĩ tới nét mặt thất vọng của cha và các anh trai, cô có chút khiếp đảm. Cho tới nay, cô là bảo bối trong tay cha và các anh trai, ban đầu là cô muốn tự mình ra ngoài mưu sinh, cũng bảo đảm tuyệt đối sẽ không làm ra những chuyện khiến người nhà thất vọng, nào biết cô bây giờ, chẳng những cùng người mà người nhà ghét nhất ở chung một chỗ, càng hồng bét chính là, lại sinh ra một đứa trẻ. . . .Ai! Lần này nên làm thế nào cho phải đây?

3. Chương 3

Khi Bảo Nhi biết quà tặng ở phòng bệnh làm sao mà tới ,thì thiếu chút nữa đã bất tỉnh. Cô không bao giờ ngờ được Lương Bằng Uy chẳng những là anh cả lưu manh, hơn nữa còn là bang chủ của Tường Bang nổi danh. Ông trời ơi cứu cô với! Cô thật không ngờ mọi chuyện đêm hôm đó sẽ lại diễn biến thành như vậy, cô làm sao có thể cùng người mà người nhà thống hận nhất có dính líu quan hệ đây? Trong tháng Bảo Nhi ở suốt trong bệnh viện, Lương Bằng Uy chẳng những đặc biệt mời người đến trông non, mỗi ngày làm bạn với cô, bất luận là quyển sách, điện ảnh hoặc âm nhạc, chỉ cần là thứ là cô muốn, bọn họ nhất định sẽ nghĩ biện pháp mà lấy được. Cuộc sống trong tháng của Bảo Nhi rất náo nhiệt, nhưng muốn không náo nhiệt cũng không có biện pháp.

Cô nằm viện không bao lâu, thì có ba vị phụ nhân cao quý xuất hiện, họ không ngừng nói cảm ơn với cô, còn đối với cô hỏi han ân cần, mà chỉ cần nói đến chuyện cô sinh hạ con trai khỏe mạnh thì cả ba vị liền máy hát vừa mở, dừng cũng không dừng được. Sau nay Bảo Nhi mới biết tất cả họ đều là mẹ của Lương Bằng Uy , mặc dù cô đã rất giật mình, nhưng cũng rất hâm mộ, bởi vì cô ra đời không bao lâu, thì mẹ cô đã qua đời, trong trí nhớ của cô chưa từng có mẹ, người nhà lo lắng cô suy nghĩ lung tung, còn cố ý đem toàn bộ hình của mẹ giấu đi, cũng chỉ vì không để cho cô cảm thấy tịch mịch.

Mặc dù này ba phụ nhân kia cũng là người của xã hội đen, nhưng cô thật sự không cách nào ghét họ, bởi vì các cô ấy luôn là để cho cô có cảm giác vô cùng ấm áp. Tiếp theo, liên tục có nhân vật đặc biệt đến thăm cô, nghe người chăm sóc nói, bọn họ là người lãnh đạo phân bộ ở trung nam bộ của Tường Bang. Từ trước đến giờ Bảo Nhi đối với gương mặt của người đều không nhớ rõ, hơn nữa những người đó còn mang theo kính râm màu đen , thành thật mà nói cô căn bản không cách nào phân biệt bọn họ rõ ràng, chỉ có gật đầu chào hỏi . Mọi người hình như đối với việc cô sinh hạ con trai cảm thấy rất hứng thú, nhưng lúc cô muốn mọi người ôm đứa bé thì mọi người đều có một bộ mặt, lui đi thật xa. Cô không giải thích được nhìn bọn họ, cuối cùng cô khuyên mãi, mới thấy bọn họ cung kính đem đứa bé ôm qua. Tiếp theo, bọn họ bắt đầu nghị luận âm ỉ , thỉnh thoảng hoan hô, thỉnh thoảng nghiêm túc, làm cho cô không hiểu ra sao.

Cứ như vậy, thân thể Bảo Nhi nghỉ ngơi ở trong cuộc sống náo nhiệt. Đứa bé thật ngoan, làm ỏi người nhìn thấy đều khen không dứt miệng. Bảo Nhi rất muốn rời đi, bởi vì cô thật sự không có lý do ở lại, nhưng mọi người hình như luôn xem sự tồn tại của cô là chuyện đương nhiên, làm bây giờ cô muốn nói rời đi cũng không được. Thật vất vả thân thể hoàn toàn hồi phục, cô và đứa bé liền được một người đưa đến một ngôi nhà sang trọng. Đó là một ngôi nhà mang phong cách châu Âu, có ba toa nhà song song nhau, màu xanh trắng xen lẫn, bên trong cũng có ít nhất chừng hai mươi phòng .

Bên ngoài tòa nhà có rất nhiều cây cối, vườn hoa, bể phun nước, bên ngoài có tường cao bảo vệ màu đỏ, 24h còn có bảo toàn nhân viên thay nhau trông giữ.

Bảo Nhi sững sờ, thật sự không có dũng khí để đi vào.

Cô không ngờ mình sẽ gặp phải tình trạng kinh người như vậy , lúc này phía sau cô có ba người bảo vệ , và một người vú nuôi . Cửa mở ra, làm chân cô thiếu chút nữa nhũn ra.Hai bên đường đại sảnh đều chật kín người một bên là một hàng người tất cả đều đứng nghiêm, đều mặc áo đen chỉnh tề, bên còn lại là những người giúp việc, nhưng tuổi của bọn họ cao thấp không đều. Bảo vệ bên cạnh Bảo Nhi thúc giục cô vào cửa, nhiều người rồi rít hướng cô cúi đầu.

Cô nuốt nước miếng, khẩn trương không cách nào tự quyết, vậy mà con trai trong ngực lại thoải mái ngủ say, cô thật hâm mộ a! Thật vất vả tiến vào đại sảnh, khuôn mặt của ba vị phụ nhân lập tức tươi cười nghênh đón đứng dậy gọi cô.

“Bảo Nhi, hoan nghênh trở lại!” Dương Nhược Phương là vợ thứ ba của bang chủ trước, nụ cười ôn nhu như hoa xuân hé nở.

“Mấy ngày nay vất vả cho con rồi!” Triệu Hương Diễm là bà hai, bà từng làm diễn viên, có khí thế đặc biệt

Cuối cùng là mẹ của Lương Bằng Uy ,Tôn Cẩm Yến, khuôn mặt bình dị gần gũi luôn là mang theo nụ cười hòa ái dễ gần , “Con yên tâm, về sau mọi chuyện đều rất dễ dàng, sau này đứa bé có vú chăm sóc đặc biệt, con chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt là được.”

Bảo Nhi thấy các bà khách khí như thế, cũng không nhịn được khách khí đáp lễ, “Cám ơn, cái đó. Xin hỏi, Uy ca có ở đây không?” Cô đã phải luyện thật lâu, mới thói quen gọi hai chữ Uy ca này.

“A Uy a! Nó không ở nơi này, nó sẽ ở căn nhà bên ngoài của nó, chỉ là con đừng lo lắng, mỗi ngày vào buổi tối nó sẽ về đây thăm con.” Tôn Cẩm Yến cười cười.

Lời như vậy, làm cô không hiểu, tại sao anh ta không ở cùng người nhà đây? Còn nữa, tại sao cô phải ở nơi này, mà anh ta lại ở nhà của anh ta, theo lý, cô không phải ở cùng một chỗ với anh ta sao?

Tôn Cẩm Yến nhìn thấy cô ngẩn ngơ, dẫn cô đến ghế ngồi xuống, giải thích: “Bảo Nhi, ta hiểu rõ ý nghĩ của con, thật ra thì đây là vì chào đón con. Con nên biết A Uy là người lãnh đạo Tường Bang, mỗi ngày nó phải đối mặt với rất nhiều chuyện mà chúng ta không thể tham dự, thân là người nhà của nó chúng ta không thể trở thành chướng ngại vật của nó, cho nên chúng ta chỉ có thể ở nơi này yên lặng ủng hộ.”

“Ngôi nhà này có thiết kế đặc biệt, 24h bảo vệ nghiêm mật, dĩ nhiên người bảo vệ đặc biệt phía sau lưng khi có vấn đề, cho nên là chỗ hết sức an toàn.” Dương Nhược Phương cũng nói tiếp.

Triệu Hương Diễm gật đầu, “Đúng a! Đứa bé cần chỗ an để toàn lớn lên, mà con thân là vợ của A Uy , đương nhiên là phải ở lại nơi này.”

Nghe xong lời của các bà, Bảo Nhi đã hiểu, nhưng vẫn có một chuyện lại làm cô lo sợ nghi hoặc.

“Các vị a, mọi người đại khái nghĩ sai rồi, tôi không phải vợ của anh ta, tôi theo anh ta.” Cô muốn giải thích quan hệ của cô và anh, nhưng không biết nên nói như thế nào.

Cuối cùng cô cũng phát hiện ra tình thế nghiêm trọng, mọi người chẳng lẽ cũng nghĩ sai về thân phận của cô! Cô căn bản không phải là vợ của Lương Bằng Uy , đối với anh ta cô chỉ là người qua đường thôi. Đứa bé ra đời cũng là chuyện ngoài ý muốn, hơn nữa cô không thể gả cho anh, thật sự không thể, bởi vì. Anh ta là xã hội đen, nếu để các anh biết, nhất định sẽ tức điên! Không! Không được! Cô nhất định phải đem sự tình nói ra rõ ràng, cô tuyệt đối không thể làm vợ của anh ta, càng không thể để đứa bé lớn lên ở chỗ này. Cô làm sao có thể để cho con mình trở thành người thừa kế của xã hội đen đây?

Nhìn xong tài liệu trong tay, Lương Bằng Uy cực kỳ hưng phấn. Trời cao thật là quá ưu ái anh, lại có thể để cho anh lấy được bảo bối!

Nhan Kiệt Nhân không hiểu vì sao sau khi nhìn căn kê tài liệu của Khâu thị , bạn tốt lại vui vẻ như vậy.

“Ha ha ha, thật là rất tốt rồi !” Anh cười như điên.

“Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? A Uy.” Nhan Kiệt Nhân có chút không nén được.

Lương Bằng Uy không cách nào dừng lại tiếng cười, “A Nhân a! Tôi cuối cùng cũng nghĩ được phương pháp đánh sập Khâu Nhậm Diệu rồi.”

“Phương pháp gì? Sẽ có hiệu sao?” Không phải hấn hoài nghi năng lực của bạn tốt , mà là chính khi anh ta nhìn xong báo cáo về Khâu thị, cũng không biết có biện pháp gì tốt để có thể đối phó bọn họ. Khâu thị quá tuân theo pháp luật, xã hội đánh giá cực kỳ tốt, Khâu Nhậm Diệu và các em cũng đều ngay thẳng không giống như người bình thường, ngay cả chuyện xấu nhỏ nhất cũng chưa từng từng có, suy nghĩ một chút nếu là muốn đối phó bọn họ, căn bản là khó vô cùng.

Lương Bằng Uy hài lòng, hấn đem tầm mắt chuyển qua tài liệu, phía trên có một tên đứng làm mẫu chốt để anh có thể chuẩn bị đối phó với Khâu Nhậm Diệu.

Bảo Nhi!

Thật không nghĩ tới, cô sẽ là em gái của Khâu Nhậm Diệu, sớm nghe nói Khâu Khánh Toàn có một cô con gái bảo bối, nhưng anh chưa bao giờ để ý qua, vậy mà vào lúc này anh lại có thể cùng bảo bối của Khâu thị có liên quan. Phía trên có tấm hình nhỏ, hình như là ảnh chụp, bởi vì chủ nhân không nhìn về ống kính. Mặc dù ảnh quá nhỏ, nhưng mà anh vẫn có thể rõ ràng nhìn thấy dung mạo của cô, khuôn mặt cô gái này và Bảo Nhi giống nhau như đúc.

“Hiệu quả hay không có hiệu quả, phải nhìn xem Khâu Nhậm Diệu đối với bảo bối bảo bối đến mức độ như thế nào rồi mới quyết định la!” Lương Bằng Uy tràn đầy tự tin nhìn ảnh chụp, khoe miệng cười vừa quý dị lại làm người ta phát run.

Nhan Kiệt Nhân nghe không hiểu, nhưng trực giác tự nói với mình, kế tiếp nhất định có một cơn bão táp!

Bảo Nhi cẩn thận đẩy cửa phòng ra, cầu nguyện tiểu bảo bối trong ngực ngàn vạn đừng tỉnh lại, nếu không cô liền không cách nào rời đi. Cô suy nghĩ thật lâu, vẫn cảm thấy không nên ở lại chỗ này. Cô vốn định chờ Lương Bằng Uy trở lại, nhưng lại lo lắng anh ta sẽ không đồng ý để cho cô rời đi, nhớ đến lúc ấy anh ta đã nói qua, anh ta nhất định sẽ đối với mẹ con bọn họ phụ trách tới cùng. Thật ra thì anh ta không cần phụ trách cái gì với cô, cô tin tưởng mình có thể một mình nuôi nấng đứa bé, chỉ là người đàn ông kia hình như không chịu tin tưởng. Ai! Ai kêu cô có một gương mặt búp bê đây? Nhớ ngày đó khi cô mới mang thai, còn bị bác sĩ nhận nhầm là Vị Thành Niên, làm cô dở khóc dở cười tại chỗ. Cô đã hai mươi lăm tuổi rồi, tự có năng lực chăm sóc mình, căn bản không cần bất luận kẻ nào quan tâm. Cô a! Thật là chịu đủ sự bảo vệ cuộc sống của người khác rồi. Bảo Nhi men theo hành lang tìm được cửa chính, ba bác gái đều có hẹn, ăn xong cơm tối đều đã đi ra cửa. Cô chắc hẳn có lý do, hơn nữa chờ người mời cô rời đi, thì không bằng cô tự đi. Bảo Nhi tính toán vậy, thật vất vả đi tới đại sảnh, nhìn thấy hai người bảo vệ.

“Cái đó. Tôi muốn giúp đứa bé mua đồ, các anh có thể chở tôi ra ngoài?” Cô cười nói.

Hai người bảo vệ chặn chờ, một người trong đó nói: “Chị dâu muốn mua gì trực tiếp nói cho chúng tôi!”

“Không được! Đứa bé muốn dùng gì đó, tôi phải tự mình đi mua, nếu không sẽ không yên tâm.”

“Nhưng. Mới vừa Uy ca có điện tới giao phó, không thể để cho chị dâu rời đi.”

Cái gì đó! Chẳng lẽ muốn ra ngoài đều phải có sự đồng ý của anh ta sao?

“Đó là mệnh lệnh của anh ta, không có quan hệ với tôi, tôi nói muốn đi ra ngoài chính là muốn đi ra ngoài.” Cô không vui nói.

“Chị dâu, xin chị đừng làm khó chúng tôi, không bằng chị cứ trở về phòng trước, chờ Uy ca tới đây rồi hãy nói!”

“À? Anh.anh ta sắp tới sao?” Lời này làm cô có chút giật mình.

Nếu có thể, cô thật sự không muốn phải mặt đối mặt với anh ta, nghĩ lại một chút khi cô ở cũ anh ta cũng chẳng qua tới bệnh viện nhìn cô ba lượt, ngay cả số lần ôm con cũng ít nhất có thể. Anh ta đã nói, anh ta nhất định sẽ chịu trách nhiệm, nhưng thái độ và ngôn từ, đã nói rõ ràng rằng, anh ta căn bản không thích cô và đứa bé? Đã như vậy, cô thật sự không muốn ở lại chỗ này.

“Ừm! Anh ấy đang trên đường.”

Bảo Nhi nghe vậy, mặt bắt đắc dĩ, nhưng cô vẫn chưa muốn buông tha.

“Thôi, tự tôi gọi taxi đi!” Cô không để ý tới bọn họ, tự mình đi mở cửa.

“Chị dâu, không được!” Bảo vệ lên trước muốn ngăn cản.

“Tránh ra!” Cô ôm chặt đứa bé trong ngực, muốn tránh khỏi bọn họ.

Hai người bảo vệ không biết làm sao, muốn tiến lên lại sợ thương hại tới người thừa kế tương lai, trong lúc nhất thời tiến lùi đều không được. Bảo Nhi chắc hẳn bọn họ không dám làm loạn, hừ lạnh một tiếng, xoay người định mở cửa. Lúc này, cửa lại tự động mở ra, một thân thể cao lớn đi vào, làm cô kinh ngạc.

Lương Bằng Uy mi tâm nhíu chặt nhìn cô, giọng nói lạnh lẽo, “Cô muốn ôm con đi đâu?”

Bảo Nhi sợ lui lại mấy bước, “Tôi. Tôi muốn ôm con đi tản bộ bên ngoài.”

“Tản bộ? Lúc này? Mười một giờ đêm?” Anh nhíu mày, khẽ cười lên.

Mặt cô đỏ lên, cúi đầu.

“Đem con cho tôi!” Anh đưa tay ra nói.

Cô không hiểu nhìn anh, trong lòng giấy lên lo lắng, nhưng nhin lên khoe miệng anh hiện lên nụ cười dịu dàng , cả người bị hấp dẫn, không tự chủ giao đứa bé cho anh. Lương Bằng Uy có chút vụng về ôm đứa bé vào trong ngực, ngó thấy con trai ngủ say, nét mặt hiện lên nụ cười kiêu ngạo, đó là vẻ mặt tự hào của người cha. Trong đầu Bảo Nhi nhàn nhạt rung động, nhịp tim trở nên không có quy luật . Lúc này, cuối cùng cô cũng ý thức được bộ dáng của anh. Lương Bằng Uy là người đàn ông đặc biệt nhất mà cô gặp qua, một đôi mắt tự tin hấp dẫn lại mê người, gương mặt cương nghị hữu hình đường cong tự nhiên lại đẹp trai, mũi thẳng tắp có lực và môi mỏng mang một ít cứng nhả thật là hấp dẫn người.

Bảo Nhi có bốn người anh trai tất cả đều có dung mạo không thua gì người này, nhưng Lương Bằng Uy so với các anh trai của cô còn có thêm một phần khí phách, nên khó có thể so sánh với các anh của cô. Có lẽ do Lương Bằng Uy sinh ra ở thế giới hắc đạo, mỗi ngày ra vào đều dùng tính mạng hòa với nhịp thở đất trời, tự nhiên tạo cho anh một thân hào khí và kiên quyết.

Cô có chút mất hồn, cho đến khi anh giao đứa bé ột bảo vệ trong đó, hạ lệnh: “Giao đứa bé cho vú nuôi, rồi bảo họ, ngoại trừ tôi và mẹ , hai dì mới có thể nhìn đứa bé, ngoài ra không có lệnh của tôi , ai cũng không được nhìn đứa bé, hiểu chưa?”

Bảo vệ tiêu nhận lấy, vâng một tiếng, quay người đi lên lầu.

“Chờ một chút! Anh đang làm cái gì vậy?” Bảo Nhi phát giác có cái gì không đúng.

Lương Bằng Uy đưa tay giữ chặt lấy eo của cô, vẻ mặt không hề nửa đùa, âm thanh trở lên lạnh lùng.

“Đi theo tôi!” Không đợi cô trả lời, anh đã ép buộc dẫn cô đến gia nhà chính.

Không hiểu nổi hành động thình lình xảy ra của Lương Bằng Uy ,Bảo Nhi bị đưa đến một ngôi nhà ba tầng màu trắng, cả đại sảnh được phủ một lớp gạch trắng, cầu thang xoắn vòng. Giường tầng trên là thảm cao cấp, bốn phía bài biện phần lớn là cổ vật, trên tường nhiều bức vẽ nổi tiếng, bên kia còn lại là bài biện ghế sa lon bằng da thật và quầy rượu nhỏ tinh xảo. Căn nhà đặc biệt như vậy, khiến Bảo Nhi hiểu rõ nhất định là chỗ ở của Lương Bằng Uy , nhóm bác gái đã nói qua, anh ta không ở tại nhà chính Lương gia, mà ở chỗ ở bên ngoài của mình. Nhưng là. Tại sao anh ta lại mang cô tới nơi này đây? Còn nữa, đứa bé đâu? Vì sao anh ta lại nói, trừ nhóm bá mẫu ai cũng không cho nhìn đứa bé? Cô thì sao? Cô là mẹ của đứa bé, chẳng lẽ cũng không được sao? Bảo Nhi bụng đầy nghi ngờ, bị Lương Bằng Uy mang đến tầng hai lớn nhất trong phòng.

” Tại sao anh lại dẫn tôi tới nơi này?”

Lương Bằng Uy đem áo khoác vứt xuống ghế, đi về phía góc giá rượu, lấy một bình rượu, “Sau này cô ở lại đây, thư phòng có sách và phim ảnh để giết thời gian , lúc nhàm chán cũng có thể xin bảo vệ dẫn cô đi mua đồ, cô muốn cái gì thì cứ mua thoải mái, muốn đi đâu thì đi đó, chỉ là. Buổi tối cô đều phải về tới đây, sau đó tại trên giường chờ tôi.”

Anh cầm lấy ly rượu, xoay người đối mặt cô, khoe môi cười quỷ dị làm người ta không hiểu. Bảo Nhi chớp mắt mấy cái, nghĩ mãi không thông, “Tôi nghe không hiểu anh những lời anh nói Tại sao sau này tôi phải ở nơi này, vậy đứa bé đâu? Nếu như mà tôi đợi ở chỗ này, vậy đứa bé làm thế nào?”

“Chuyện đứa nhỏ cô không phải lo lắng, mẹ tôi họ sẽ chăm sóc.”

“Nhưng. Tôi là mẹ của đứa bé, tại sao tôi có thể.”

“Bắt đầu từ bây giờ, tôi sẽ không nể để cho cô và đứa bé gặp mặt.” Lương Bằng Uy ngậm ngậm rượu, từ từ thưởng thức lấy.

Bảo Nhi khiếp sợ trở mắt, “Anh. Đây là ý gì?” Là cô nghe lầm sao? Có phải anh ta vừa mới nói không tiếp tục để cho cô và đứa bé gặp mặt hay không?

Lương Bằng Uy đem rượu uống một hơi cạn sạch, liên tục không ngừng nói: “Ý của tôi rất đơn giản, bắt đầu từ bây giờ, cô phải lấy thân phận người tình của Lương Bằng Uy tôi ở nơi này, trừ khi biểu hiện của cô làm cho tôi hài lòng, nếu không đừng nghĩ đến việc tôi sẽ cho cô thấy đứa bé. Giải thích như vậy, cô hiểu chưa? Bảo Nhi.”

Anh ta gọi tên của cô tràn đầy đùa cợt, làm cô không hiểu ra sao, chỉ là cô có ngu nữa cũng hiểu người tình là có ý gì, hơn nữa lời nói lúc trước của anh, cô cuối cùng cũng hiểu tình cảnh của mình rồi.

“Anh... phải.....tôi làm tình nhân của anh, hơn nữa còn không cho phép tôi thấy con của mình, chuyện này. quá hoang đường! Đầu óc anh có phải có vấn đề hay không! Tại sao tôi phải làm tình nhân của anh? Tại sao tôi muốn nhìn con của mình còn phải được sự đồng ý của anh? Tôi là tôi, mẹ của đứa bé cũng là tôi, anh cần bản không có tư cách can thiệp vào hành động của tôi, càng không tư cách đem tôi và đứa bé tách ra!” Cô càng nói càng kích động, ngực lo lắng giống như Long Quyển Phong (gió bão) dường như đem mọi cảm xúc của cô xáo trộn.

Lương Bằng Uy không chịu được nhẫn nại, đem ly rượu cầm trong tay ném sang một bên đi, tiếng thủy tinh vỡ vụn làm cô sợ hết hồn. Anh đi về phía cô, khắp khuôn mặt đều là tức giận cùng hận ý, đôi mắt oai nghiêm trực bức mắt của cô, làm cô kinh ngạc lui bước, cho đến khi đụng phải bức tường lạnh lẽo mới phát hiện ra tứ chi của mình đang phát run không dứt. Cô sợ ánh mắt của anh ta, muốn dời đi, lại bị anh ta giữ chặt cầm, ép buộc đối mặt.

“Không sai! Tôi không có tư cách, nhưng là cô hình như quên, tôi là xã hội đen, nói đạo lý với tôi, cô không phải cảm thấy rất buồn cười hay sao?” Anh hả hê cười nhạo cô.

Hỏa khí chợt tăng nhanh, trong cơ thể Bảo Nhi dũng khí toàn bộ xông tới, cùng anh trợn mắt tương đương, “Là Xã hội đen thì ngon sao? Cái người này đã không giải thích được lại là đồ vô lại, ban đầu chẳng phải anh nói chịu trách nhiệm chăm sóc tôi và đứa bé, hiện tại thế nào? Sao lại có thể đem mẹ con chúng tôi chia rẽ, thật làthật là quá đáng!”

Đây là lần đầu tiên cô cảm hận một người như thế, cô tự nhận chưa bao giờ từng làm bất kỳ chuyện xấu, tại sao hiện tại lại rơi vào kết cục như thế này?

“Ai bảo cô là em gái của Khâu Nhậm Diệu!” Lương Bằng Uy không vui nói.

Cái gì! Nghe thấy tên tuổi của anh cả, làm cô đầu óc ngừng vận chuyển.

“Không đưa cô đi giam lỏng hành hạ cô...cô nên biết là cô may rồi.” Anh hung hăng nói.

“Anh, tại sao phải biết.” Trước đây cô chưa bao giờ kể với bất kỳ ai về gia thế của mình, nhớ ngày đó đi làm tại công ty thì cô cũng viết lung tung thôi.

Không phải cô cảm thấy gia thế của mình là mất mặt, mà là lực ảnh hưởng của cha và các anh quá lớn, cô không muốn bóng dáng của họ có liên quan đến sinh hoạt của cô, cho nên mới hết sức giấu giếm thân phận của mình, nhưng là hiện tại. Lương Bằng Uy cười lạnh, thân thể dán lên cô, không để cho cô có bất kỳ cơ hội nào để chạy thoát, “Thật may là tôi không cưới cô làm vợ, vốn là có a! Tôi còn đang suy nghĩ, cô đã cũng giúp tôi sinh hạ đứa bé, mà ba người mẹ của tôi vẫn thúc giục tôi lấy vợ, không bằng liền thuận nước đẩy thuyền, với cô kết hôn tốt lắm, chỉ là. Ai! Tôi không bao giờ ngờ đến, cô lại có thể là em gái bảo bối của người mà tôi dù chết cũng phải đối đầu-Khâu Nhậm Diệu, nhìn xem. Thật là trời cũng giúp tôi.”

“Chết cũng đối đầu” bốn chữ này vọt vào đầu óc của Bảo Nhi , cô sững sờ nhìn anh, “Chết cũng đối đầu. Đây là ý gì, Anh và anh cả tôi. Có thù oán sao?”

“Thù?” Từ này làm cho anh cười như điên.

Đang lúc Bảo Nhi vẫn còn đang suy tư, tiếng cười của anh ta chợt ngừng lại, mắt lạnh, “Không sai! Tôi và Khâu Nhậm Diệu có thâm thù đại hận, mà cô chính quân cờ lợi thế dùng để đối phó anh ta.” Nói xong, anh cúi người, hướng môi cô ép xuống.

Bảo Nhi còn chưa kịp hiểu ý trong lời nói của anh ta, môi đỏ mọng liền bị anh ta chiếm đoạt. Môi dưới bị dùng sức mút và gặm cắn, cô bị đau giằng co.

“Đừng!” Cô cố gắng thoát khỏi nụ hôn của anh, sợ hãi hô to.

Cô muốn chạy trốn, không muốn trở thành con cờ để anh ta trả thù người nhà, hơn nữa còn là bằng địa vị đề tiện

4. Chương 4

Bảo Nhi thật vất vả mới tìm lại được lời nói, dùng sức đem Lương Bằng Uy đẩy ra, một lòng muốn thoát khỏi người đàn ông đáng sợ này.

Lương Bằng Uy lấy làm kinh ngạc, ngay sau đó khôi phục tỉnh táo, dễ dàng mở cửa đuổi theo Bảo Nhi, “Ầm!” một tiếng, cánh cửa nặng nề khép lại. Bảo Nhi liều mạng muốn cửa kéo ra, nhưng cửa một chút động tĩnh cũng không có. Cô ngẩng đầu, nghiêng trừng anh, chỉ thấy ánh mắt khinh miệt của anh ta.

“Tránh ra!” Cô đè nén sự sợ hãi. Từ trước đến giờ tính tình của cô luôn trầm tĩnh, nhưng lúc này cô lại bởi vì hành động ác liệt của anh ta mà giận đến toàn thân phát run. Khóe môi Lương Bằng Uy nhếch lên, nhanh chóng ôm cô lên, hướng giường lớn đi.

“Đừng! Buông tôi ra! Buông tôi ra!” Tay chân cô đều sử dụng, quả đấm rơi thẳng đầu vai và phần lưng anh.

Trời ơi! Ai tới giúp cô một chút đi!

Bộ đáng sợ hãi của cô đã kích thích đến ham muốn chinh phục của Lương Bằng Uy, anh đẩy cô trên giường, vào lúc cô không kịp phản ứng giữ chặt lấy hai tay của cô, cố định phía trên đỉnh đầu cô. Bảo Nhi ngậy ngẩng cả người, “Buông tôi ra, cái người tiểu nhân hèn hạ này!” Cô mắng anh, dùng lực chỉ muốn thoát khỏi tay của anh. Anh hơi hột nhếch lên nụ cười tà ác, nhìn thẳng vào mắt của cô, “Không cho cô một chút giáo huấn, sẽ không an phận.”

Bảo Nhi không hiểu, nháy mắt, thân thể bị anh đè xuống, hai cổ tay bị cố định ở phía sau, đợi cô ý thức được có cái gì không đúng thì đôi tay đã bị trói chặt.

“Lương Bằng Uy, anh rốt cuộc muốn làm cái gì?” Cô chưa từng bị mất khống chế như vậy, từ trước đến giờ cô không hề hiểu cái gọi là giới hạn của quan hệ, nhưng kể từ khi bị chủ cho thuê nhà lừa gạt hết tất cả tiền, thậm chí còn thiếu chút nữa không có nơi để đi thì cô càng trở nên kiên cường hơn, đồng thời cũng hiểu được thời điểm thích hợp để đem bất mãn trong lòng nói ra. Cô không cần làm người tình của anh ta, nếu để chuyện này cho người nhà biết, nhất định họ sẽ càng thêm thất vọng về cô.

“Đừng! Buông tôi ra, buông tôi ra!” Cô tiếp tục giãy giụa hô hào.

Lương Bằng Uy không động thân thể vận mình đem cô đặt ở giữa. Bảo Nhi vì hai mặt đối mặt lập tức muốn dùng hai chân đá anh đi. Đã sớm nhìn thấu hành động của cô, anh dễ dàng áp chế sự chống cự của cô, đôi tay tiếp theo dùng lực, thô bạo xé bỏ áo đầm trên người cô. Cô khiếp sợ nhìn anh, sắc mặt trắng xanh, từ trong ánh mắt của anh, cô nhìn ra sự nghiêm túc. Đột nhiên, lưng của cô như bị băng lạnh cửa vào, thân thể run rẩy dữ dội hơn. Lương Bằng Uy vùi đầu vào gáy cô, bắt đầu hôn liên tiếp. Cô muốn né tránh, nhưng không cách làm được.

“Đừng! Làm ơn.” Cô run tiếng nói cũng run theo, mắt to không nhịn được chảy nước mắt.

Lương Bằng Uy vốn chỉ muốn dọa cô một chút, để cho cô chịu khuất phục uy nghiêm của mình, nhưng khi anh thấy da thịt trắng như tuyết thì tình cảnh điên cuồng đêm hôm đó lại hiện lên, lý trí của anh trong nháy mắt như bị đập tan! Nụ hôn của anh chiếm lĩnh cổ của cô, hai vai và xương quai xanh, cứ chỉ thô lỗ từ từ hóa dịu dàng. Anh kéo vấy xuống để lộ ra hai cặp tuyết lê xinh đẹp, không kịp chờ đợi môi lưỡi cướp lấy nụ hoa từ từ đứng thẳng.

“A. Không cần.” Không kịp ngăn cản, một hồi tê dại thay thế lạnh lẽo, Bảo Nhi không chịu được rên rỉ ra ngoài. Nghe một tiếng kêu lạnh lốt của cô, làm dục vọng của anh càng mãnh liệt hơn. Bàn tay của anh vuốt ve ngực đẹp, đầu lưỡi trêu đùa lấy đỉnh hoa, khát vọng cô càng nhiều hơn.

“A.” Suy nghĩ của cô và cử chỉ của anh càng ngày càng hạ xuống, thân thể dưới sự vuốt ve của anh cũng có phản ứng lưng khê cong lên, phía dưới thân thể dưới tay của anh không rung động. Không! Không được! Tiếp tục như vậy nữa, cô sẽ bị lạc mình.

Bảo Nhi không ngờ thân thể của mình sẽ nhạy cảm như thế, dần dần, cảm giác đêm hôm đó lại bay vào thân thể của cô, xâm nhập từng tế bào của cô. Rõ ràng là mơ hồ cả đêm như vậy, nhưng lúc này lại như từng giọt nhỏ trở lại trong đầu cô. Phản ứng của cô làm Lương Bằng Uy tăng nhanh tốc độ, cô hô hấp rối

loạn , môi của anh dùng sức hôn cô. Cô chủ động mở ra đôi môi, nghênh đón lưỡi của anh , mặc cho anh đang cuồng quét địa bàn của mình.

“Ừm.” Cô mất đi năng lực suy nghĩ, phối hợp với anh. Hai người nóng bỏng hôn, lửa tình dục bùng nổ tung, khiến tất cả đều chệch đường ray! Lương Bằng Uy quên đi mối quan hệ không rõ ràng với cô, bàn tay bên chắc vuốt ve đường cong xinh đẹp của cô, những chỗ ngón tay đưa qua đều cho cô một lần lại một lần run rẩy. Thân thể anh không tự chủ chuyển đến giữa hai chân cô, một tay vỗ về chơi đùa tất cả mọi nơi trên bắp đùi của cô, sau đó trực tiếp trượt vào khu đất cấm mê người. Cô cảm nhận được ngón tay của anh đi vào, một cảm giác thoải mái tự lòng bàn chân chui lên , khắp tứ chi, “A.”

Nhận thấy tình dục bao lấy cô, Lương Bằng Uy cũng không nhịn được đưa ngón tay càng thâm nhập, buộc cô càng thêm điên cuồng. Vì sao so với lần đầu nhìn thấy, cô lại càng thêm mê người cơ chứ? Chẳng lẽ do mang thai mà thân thể của cô trở lên thực hơn sao? Lương Bằng Uy thường thức nét mặt của cô, lắng nghe tiếng đẹp của cô, lý trí từ từ đi xa.

“Không cần. Làm ơn.” Toàn thân giống như đạt tới đỉnh điểm, nóng bỏng không dứt, Bảo Nhi không thể chống đỡ được sự xâm phạm của anh, ham muốn như tràn ra ngoài, khát vọng lấy được giải thoát.

Toàn thân cô vì tình dục mà toát mồ hôi, hai tay liều chết muốn được giải thoát. Nhìn thấy bộ dạng đau khổ của cô, anh cởi trói buộc hai tay cô. Tay của cô – được tự do, phản ứng đầu tiên là muốn thoát khỏi sự kìm chế của anh, bắt đầu một tay anh ngăn chặn lưng cô, một tay siết chặt hông của cô, tốc độ ra vào không chậm lại.

“Không được trốn.....vẫn chưa kết thúc.....” Khóe mắt cô nước mắt tràn ra, lửa nóng ra sức đâm vào cơ thể cô, ngón tay cô bám chặt đệm trở nên trắng bệch. Lương Bằng Uy lưu lại nhiều dấu hôn trên lưng cô, bàn tay đang kìm chặt phần lưng trượt hướng về phía trước, chiếm đoạt lấy bộ ngực xinh đẹp đang lay động. Cử chỉ xâm phạm của anh khiến cho Bảo Nhi run lên, nước mắt chảy ra nhiều hơn, vui vẻ cùng khoái cảm lan đến tứ chi. Đột nhiên, anh nâng thân thể cô lên, khiến cho tư thế ngồi của cô kết hợp với anh thật chặt.

“A!” Kích thích quá lớn không thể hình dung, cô muốn chạy trốn, lại bị anh dùng lực ngăn lại, bắp đùi bị ép phải mở rộng ra. Lưng của cô có thể cảm nhận được lồng ngực nóng bỏng và ẩm ướt, mặc dù không có cách nào nhìn thấy khuôn mặt của anh, nhưng tư thế như vậy khiến cô rất xấu hổ. Một bàn tay to của anh nâng một bên mông xinh đẹp, hướng dẫn cô đóng đưa eo nhỏ, còn một bàn tay khác tiếp tục chiếm đoạt nơi nụ hoa xinh đẹp, nhẹ nhàng xoa nắn theo động tác lên xuống của cô.

“A,a,a....” Thân thể cô hơi nghiêng về phía trước, lay động điên cuồng làm cho kích thích lũ lượt kéo đến, khiến cô không thể chống đỡ được phải ngửa đầu lên. Tốc độ của Lương Bằng Uy lúc nhanh, lúc chậm, cuối cùng cũng ép Bảo Nhi đạt tới khoái cảm cao nhất. Trong nháy mắt đạt tới khoái cảm, trước mắt cô là một mảng trắng xóa, tiếp theo cô không biết gì nữa.....

Cảm giác lạnh như băng truyền đến từ trán, Bảo Nhi chậm rãi mở mắt, trước mắt cô là Dương Nhược Phương.

“Bảo Nhi, có khỏe không?” Dương Nhược Phương dịu dàng hỏi.

Cô nháy mắt mấy cái, cảm nhận được khăn lông trên trán,”Con....Thế này là sao?”

“Con bị sốt, đã ngủ mê man ba ngày.”

“Tôi bị sốt.....” Trong lúc không giải thích được, lời nói của Lương Bằng Uy lại hiện lên, khiến cho cô khiếp sợ bật dậy. Trời ơi! Đây không phải là mơ, Bảo Nhi nhớ lại tất cả, bao gồm cả chuyện Lương Bằng Uy ép buộc cô làm người tình.

“Không! Tôi không cần!” Cô kích động muốn xuống giường.

“Không được! Bảo Nhi, con vừa mới hạ sốt, không thể xuống giường.” Dương Nhược Phương đè cô xuống giường. Cô lắc đầu, nắm lấy tay Dương Nhược Phương,”Để cho con đi, bác gái, con không thể ở lại đây, con không muốn là người tình của anh ấy.”

“Cái gì? Tình.....người tình, đây.....là có ý gì?” Dương Nhượng Phương nghe được câu cuối cùng, giật mình nhìn cô.

Bảo Nhi nén nước mắt, “Lương Bằng Uyanh ấy muốn con làm người tình của anh ấy, sau đó lợi dụng con trả thù người nhà của con.....”

“Hả? Đây.....Đã xảy ra chuyện gì.....” Dương Nhượng Phương không thể tin được, lau nước mắt cho cô, “Không thể nào, tại sao A Uy sao lại có thể đột nhiên muốn con làm người tình? Rõ ràng trước đây nó với chúng ta muốn lấy con làm vợ, sao lại..”

Dương Nhượng Phương dịu dàng làm ấm lòng Bảo Nhi, nước mắt cô rơi xuống nhiều hơn, không nhịn được ôm lấy Dương Nhượng Phương, khóc thật to, “Bác gái. Anh ấy nói bởi vì con là em gái của Khâu Nhậm Diệu, cho nên anh muốn lợi dụng con để trả thù anh trai con!”

“Cái gì! Con là em gái Khâu Nhậm Diệu!” Dương Nhượng Phương nắm bả vai hỏi cô.

“Vâng!”

Cô trả lời, khiến cho Dương Nhượng Phương than một tiếng.

Bảo Nhi ngẩng đầu lên, nức nở hỏi: “Bác gái, rốt cuộc anh trai con đã làm gì? Tại sao Lương Bằng Uy lại hận anh trai con như vậy?”

Dương Nhượng Phương thở dài, “Bởi vì Khâu Nhậm Diệu....cậu ta....”

“Làm sao? Bác gái, người mau nói cho con biết!” Đến bây giờ cô vẫn không hiểu, thực ra giữa anh trai và Lương Bằng Uy có thù oán sâu nặng gì?

Dương Nhượng Phương biết nếu không nói, cô sẽ không bỏ qua, “Thực ra tập đoàn Khâu Thị và tập đoàn Long Chi Tường là đối thủ cạnh tranh, hơn nữa mấy năm qua Khâu thị đã cướp đi rất nhiều hợp đồng của Long Chi Tường, kết quả hại công ty của A Uy hiện nay rơi vào nguy cơ thiếu vốn trầm trọng, cho nên...”

Nghe được những lời này, Bảo Nhi ngây người. Từ trước tới nay cô không hiểu sự nghiệp của các anh cô, mặc dù cô biết tập đoàn Khâu thị có vị trí đặc biệt trong ngành, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ tới tập đoàn Khâu Thị và tập đoàn Long Chi Tường là đối thủ của nhau. Bảo Nhi phát hiện sự việc rất nghiêm trọng, cầu xin Dương Nhượng Phương, “Bác gái, giúp con một lần, con không thể đợi ở đây, con xin người dẫn con đi tìm con trai, con muốn rời khỏi đây.”

Dương Nhượng Phương hiểu tâm tình của cô, nhưng bà không thể giúp.

“Bảo Nhi, thật xin lỗi, bác không thể làm như vậy, thật ra thì bác tới đây chăm sóc con, A Uy căn dặn bác trông coi con thật kỹ, không để cho con rời khỏi đây.”

Cái gì! Bảo Nhi lắc đầu không thể tin, “Không.....con không muốn! Con không muốn đợi ở chỗ này!”

Cô lao xuống giường, một lòng muốn chạy trốn khỏi căn phòng đáng sợ này, vội vàng xuống lầu, mở cửa lớn ra, hai gã bảo vệ lập tức ngăn cản đường đi của cô.

“Tránh ra, để cho tôi đi!” Cô đẩy bọn họ.

“Chị dâu, thật xin lỗi, anh Uy đã thông báo, không thể để cho chị rời khỏi phòng.”

“Đúng vậy! Chị dâu, chị không thể ra ngoài.”

Hai gã bảo vệ đẩy mạnh cô, rất nhanh dùng sức đóng cửa lại.

“Mở cửa! Mở cửa! Để tôi đi ra ngoài....” Tâm tình cô kích động, dùng sức đập mạnh vào cửa, nước mắt lăn dài hai gò má. Cô không muốn đợi ở đây, cô muốn gặp con.....Sau đó về nhà.....Trở về nơi ấm áp có người thân của cô.....

“Bảo Nhi, đừng như vậy, con bình tĩnh lại đi!” Dương Nhượng Phương chạy đến bên người cô an ủi.

“Bác gái, xin bác hãy bảo bọn họ mở cửa, để cho con đi có được không?” Cô đau khổ nói.

Dương Nhược Phương đau lòng ôm lấy cô, "Thật xin lỗi, Bảo Nhi, bác không thể làm vậy, hơn nữa khi A Uy ra khỏi cửa đã thông báo cho tất cả mọi người, chỉ cần con chạy trốn, tất cả mọi người khó thoát khỏi trách nhiệm, cậu ấy sẽ không dễ dàng tha thứ. Bác nói vậy, con hiểu chứ? Bảo Nhi."

Sắc mặt Bảo Nhi tái nhợt nhìn Dương Nhược Phương, không thể tin, "Bác gái, ý của bác là.....Sẽ không phải là..."

"Ừ! Chính là nếu không nhìn thấy con ở trong ngôi nhà này, thì lấy tính mạng đền tội." Dương Nhược Phương nói ra hậu quả.

Nghe đến đây, Bảo Nhi giật mình

Bảo Nhi biết mình có một khuyết điểm rất lớn mà không cách nào sửa được, chính là hay mềm lòng. Cô không biết Lương Bằng Uy có nhìn thấu được lòng người khác hay không, nhưng anh ta thật sự đã nắm được nhược điểm của cô. Nghe được vận mệnh của người khác nhưng lại bắt buộc phải cùng mình một nhịp thở, cô làm sao có thể nhẫn tâm rời đi được? Đây là thế giới hắc đạo, Lương Bằng Uy lại là người có thể nắm giữ sinh tử của người khác, Bảo Nhi không dám không tìm lời của anh ta.

Hèn hạ! Hèn hạ! Quá là hèn hạ rồi! Bảo Nhi trở về phòng, chỉ có thể dùng sức đánh lên gối để phát tiết bất mãn trong lòng. Đánh một chút sau, cô ngã xuống giường, nhắm mắt lại, thử lại tỉnh táo mà suy nghĩ. Rắc cuộc cô nên làm như thế nào cho phải, để có thể thoát khỏi Lương Bằng Uy mà không làm tổn thương ai? Lúc này Bảo Nhi rất hận bản thân mình vì cô không thể nghĩ ra bất kì biện pháp nào, cô không muốn vì quan hệ của mình mà uy hiếp đến sinh mệnh của người khác, nhưng cô cũng không để cho người nhà của cô bị thương tổn vì cô.

Trời ơi! Rắc cuộc cô nên làm cái gì? Bảo Nhi chưa từng hao tổn tâm trí như này, đầu óc của cô rối bời, trong lòng cũng bốc lên rất nhiều oán khí.

"Bảo Nhi, ăn cơm thôi!" Dương Nhược Phương và hai người người giúp việc cùng nhau đi vào gian phòng.

Bảo Nhi đứng dậy, nhìn bọn họ đẩy xe sang bên cạnh ghế sofa, bắt đầu bày biện bữa ăn tối.

"Bác Phương không biết con thích ăn cái gì, cho nên hôm nay con phải chịu uất ức rồi, ngày mai con hay nói cho bác thứ con thích ăn, bác sẽ giúp con chuẩn bị!" Nụ cười của Dương Nhược Phương luôn luôn dịu dàng hiền lành như vậy. Bảo Nhi có chút không biết làm sao, "Bác Phương, cháu không kén ăn, bác không cần phải chuẩn bị giúp con cái gì đâu"

Khi Dương Nhược Phương ở đi cô trở về phòng thì hi vọng cô gọi bà bằng cách gọi khác, bởi vì chữ bá mẫu này thật hơi khó nghe.

"Không được, bác sĩ đã nói, con còn rất yếu, cho nên nhất định bác phải chăm sóc bồi bổ cho con thật tốt, cho nên con đừng khách khí với bác, muốn ăn cái gì, muốn làm cái gì, hãy nói hết cho bác." Dương Nhược Phương cười, trông mong có thể trấn an lòng của cô.

"Cháu chỉ muốn nhìn thấy đứa bé!" Cô đột nhiên nói nói, trong mắt hiện đầy tia khát vọng.

Yêu cầu này làm cho Dương Nhược Phương sững sờ, "Ách. Chuyện này. Bảo Nhi, con nên hiểu, chuyện đứa nhỏ."

"Cháu hiểu rõ! Cháu biết rõ!" Cô cắn môi dưới, nhẫn nhịn cho nước mắt không tràn ra.

Dương Nhược Phương nhìn cô, thật sự không cách nào nói cái gì, cuối cùng bất đắc dĩ nói: "Bảo Nhi, ăn cơm đi, nhanh lên một chút!" Nói xong, bà cùng hai người giúp việc cùng rời khỏi gian phòng. Bảo Nhi không đói bụng, nằm lì ở trên giường, vừa nghĩ tới đứa bé mặt, lập tức cảm thấy khổ sở khóc lên. Không biết khóc bao lâu, cho đến khi một giọng nói nam truyền đến, mới làm cô giật mình dừng khóc thút thít lại.

"Tại sao không ăn cơm?"

Giọng Lương Bằng Uy giống như quỷ mị, làm cô xoay người, kinh ngạc nhìn, thì ra là anh ta .

"Anh. Trở về lúc nào?" Cô sợ hãi nói. Anh nhíu lông mày, đôi tay ôm ngực nhìn cô, "Thế nào? Muốn dùng thủ đoạn tuyệt thực để kháng nghị sao?"

Cô không thêm giở thủ đoạn, người thực sự sử dụng thủ đoạn ty tiện là anh ta. Bảo Nhi hừ lạnh một tiếng, không tưởng để ý tới anh. Anh tiến lên giữ chặt cằm của cô, ép buộc cô đối mặt với mình, “Nói chuyện với tôi thì phải nhìn tôi, có nghe không?”

Đối với sự kiềm chế của anh ta, cô không thể không quay đầu lại. Không biết vì sao a, cô trở nên không hề sợ anh ta nữa, mà lại dùng ánh mắt căm hận cực độ của mình nhìn anh ta chằm chằm. Trong con người này tỏa ra ánh sáng lấp lánh nhưng lại toàn là hận ý, làm cho Lương Bằng Uy không những vui mà còn thường thức nó.

“Dừng dùng loại ánh mắt này nhìn tôi, sẽ làm tôi muốn đè cô xuống giường như lần đầu tiên đấy!” Anh mập mờ nói.

Trong phút chốc, Bảo Nhi nhớ đến cảnh hai người làm tình ở trên giường, mặt cô đỏ lên, toàn thân cũng run run, khẩn trương bỏ tay của anh ra, cũng tọa khoảng cách với anh.

“Anh. Không cần loạn.” Cô hô hấp rối loạn mà nói.

“Không muốn tôi làm loạn, hãy ngoan ngoãn ăn cơm.” Anh uy hiếp.

Lần này, cô thật nghe lời đi tới trước sô pha, bắt đầu dùng cơm. Cô không dám nhìn anh, tự nhiên ăn cơm, tưởng tượng cơm là anh ta mà hung hăng nhai lấy. Vậy mà nét mặt thú vị này lại chọc cho Lương Bằng Uy không nhịn được bật cười, nụ khêu gợi và tiếng cười thoải mái kia lấy được chú ý của cô, vừa thấy hình dáng mê người của anh, cô thiếu chút nữa mất hồn. Nhịp tim chợt dồn dập, tứ chi truyền tới cảm giác, làm cho cô gần như không thể giữ chắc đôi đũa. Cô có bệnh a! Làm sao có thể sinh ra cảm giác động lòng với anh ta. Bảo Nhi vội vàng đè nén tâm tình kỳ quái này xuống, nhanh chóng khôi phục lại trấn định.

“Bắt đầu từ bây giờ, cô ăn cơm thật tốt cho tôi, hãy chăm sóc thân thể thật tốt, không cho nữa ngã bệnh, biết không?” Anh thu hồi nụ cười, bình thản nói.

“Thân thể của tôi có tốt hay không thì liên quan gì đến anh?” Cô không vui phản bác. Khuôn mặt anh vẫn không thay đổi, đôi môi nhếch lên cười lạnh, “Đương nhiên có liên quan, tôi không muốn mới làm được một nửa lại phải dừng lại chăm sóc một người phụ nữ ngật xiue.”

“Khụ!” Bảo Nhi thiếu chút nữa bị sặc, sau khi nuốt xuống thức ăn, giật mình kêu, “Một nửa? Anh. Cái người đại sắc lang này, làm đến mức đó rồi, lại còn nói làm được một nửa, anh. Cẩn thận Túng Dục quá độ!”

Anh cười lớn, mặt không đỏ, hơi thở không gấp mà nói: “Em yên tâm, từ nay về sau anh sẽ huấn luyện cho em thật tốt, để cho em và tót có thể lên đỉnh của sự khát vọng.”

“Anh có bệnh! Ai muốn hưởng thụ với anh chứ.” Mặt cô đỏ lên mẩn. Thất là người đàn ông không biết xấu hổ, lại có thể đem loại chuyện đó nói như thể là chuyện đương nhiên, thật là biến thái! Lương Bằng Uy không tức giận, vui vẻ ở bên người cô ngồi xuống, cô bị dọa, muốn chạy trốn lại bị anh tóm lấy.

“Này! Sẽ không phải lại muốn làm!” Cô trợn mắt, khẩn trương nhìn hẩn.

Anh ôm chặt cô, môi ôn nhu dán lên môi cô, cùng với cô mãnh liệt một phen sau, ở bên tai cô bật hơi, “Chớ lo lắng, mấy ngày nay tôi có việc, việc làm xong, tôi sẽ khiến cô không xuống giường được, cho nên phải dưỡng tốt thân thể chờ tôi, biết không?” Nói xong, ở trên gáy cô dùng sức hôn một cái.

“A!” Cô không thể chịu đựng đau đớn kêu thất thanh.

Anh hài lòng nhìn kiệt tác của mình, tiếp theo mang theo nụ cười rời phòng, lưu lại Bảo Nhi không cách nào trở lại thực tế.

Lời của anh ta, chẳng những làm tim cô đập nhanh hơn, khiến cho lòng cô rối loạn một mảnh.

Sao cô lại có thể như thế được? Rõ ràng là ghét anh ta, nhưng không cách nào cự tuyệt nụ hôn của anh.

Ai! Cô thật là càng ngày càng kỳ quái!

5. Chương 5

Nhìn đứa trẻ trên TV đang chìm vào giấc ngủ, Bảo Nhi cười lộ ra lúm đồng tiền mê người. Bởi vì Lương Bằng Uy không cho phép cô được nhìn đứa bé, thế là Dương Nhược Phương đã quay lại cuộc sống thường ngày của đứa trẻ, len lén giao cho cô. Bảo Nhi nhìn tiểu bảo bảo khả ái, không nhịn được rưng rưng. Cô nhớ bé, thật sự muốn tự tay ôm bé. Cô nức nở mấy tiếng, lau nước mắt đi, nhìn thấy đoạn phim đã gần hết cô cầm hộp điều khiển ti vi lên chuẩn bị tắt đi, nào biết màn hình gần tắt lại lóe lên một số hình ảnh, làm cô dừng lại động tác.

Cô giật mình!

Hình ảnh xuất hiện là cảnh Lương Bằng Uy đang cho đứa bé ăn, nhìn kiểu ôm kì quái, và bộ dáng thận trọng, Bảo Nhi bật cười. Đây cũng là chụp ảnh, bởi vì chụp lén, nên hình như anh ta cũng không phát hiện. Lương Bằng Uy thật vất vả mới cho con ăn sữa tươi xong, sau đó đem đứa trẻ thả lên bả vai, bắt đầu vỗ nhẹ nhẹ lưng nhỏ của con trai. Nhìn bộ dáng đáng yêu nhẹ nhàng vỗ vỗ đứa bé, và vẻ mặt thương yêu của Lương Bằng Uy, Bảo Nhi không tự chủ đặt tay lên ngực, một dòng nước chân tình kịch liệt như đang chảy vào trong cơ thể, ánh mắt có chút mê luyến. Khóe môi cô tràn ra ý cười nhợt nhạt, thật giống như thế giới lập tức ngừng chuyển động, cô cảm nhận được tấm lòng thương yêu đứa bé của Lương Bằng Uy, không nhịn được rưng rưng lệ nóng. Thật là cảm giác kỳ diệu, trái tim của cô vì sao đập nhanh như vậy?

Rõ ràng là cô rất ghét anh ta, ghét anh cái đồ đàn ông bá đạo lại ti tiện, nhưng. Vì sao khi nhìn thấy mặt khác của anh thì lòng của cô lại dao động mạnh mẽ như thế này? Đúng lúc cô không thể giải thích được tình cảm trong lòng thì bên ngoài tiếng phanh xe làm cô bừng tỉnh. Đó là xe của Lương Bằng Uy, xem ra anh ta đã làm xong việc, cuối cùng cũng về nhà! Từ buổi tối anh ta cảnh cáo cô phải chăm sóc thân thể thật tốt, hôm sau cũng không trông thấy bóng dáng đâu, suốt một tuần lễ, anh ta cũng không về nhà, thật may là có bác Phương đưa cho cô cuộn băng về bảo bảo, nếu không cô nhất định sẽ buồn mà chết.

Bảo Nhi nhanh chóng tắt TV đi, lấy ra băng ra, giấu vào phía dưới cùng trong ngăn kéo của giá sách. Đây là bí mật của cô và bác Phương, không thể để cho Lương Bằng Uy phát hiện. Núi cao còn có núi cao hơn, Lương Bằng Uy không để cho cô thấy đứa bé, bác Phương liền len lén đưa phim vào cho cô, giảm bớt nỗi nhớ nhung cho cô. Dĩ nhiên, nếu có thể tự tay ôm đứa trẻ, cô sẽ nhiều vui vẻ nhiều hơn, bắt đắc dĩ, hành động của cô toàn bộ đều bị Lương Bằng Uy khống chế, cái gì cũng không thể làm. Cô thất vọng dựa vào giá sách, vốn là đối với Lương Bằng Uy có thêm vài cái ý tốt giờ lại bị hận ý thay thế.

Cái đồ đàn ông xấu xa đó, cô quyết định không nói chuyện với anh ta nữa! Nếu tuyệt thực không được, cô sẽ kháng nghị bằng cách không nói chuyện, Bảo Nhi nắm chặt tay thành hai quả đấm, lấy hết dũng khí, chuẩn bị bắt đầu đối kháng với anh ta. Cửa thư phòng bị Lương Bằng Uy thô lỗ mở ra, Bảo Nhi hít sâu một hơi, đang định không để ý tới anh ta thì nhìn thấy thứ trong ngực anh thì quyết tâm ban nãy nhanh chóng quên hết.

“Bảo bảo!” Cô lộ nụ cười, hưng phấn vọt tới trước mặt anh. Không ngờ, Lương Bằng Uy lại đem đứa bé giao cho cô, để cho cô vừa mừng vừa sợ ôm đứa bé cảm động không thôi. Đứa bé hình như ngủ rất ngon, còn chảy không ít nước miếng, hốc mắt cô xuất hiện nước mắt, ở trên trán đứa bé hôn mấy cái.

“Bảo bảo! Đứa bé của tôi!” Cô thương yêu nhìn đứa bé.

Lương Bằng Uy thấy hình ảnh này, nội tâm có một cảm giác thật kỳ diệu, ngay sau đó anh phát hiện có cái gì không đúng, liền tranh thủ vung cảm giác kia đi, ho nhẹ một tiếng, “Tên của đứa bé đã đặt rồi, gọi là Lương Hoàng Hàng, Hoàng là Hoàng Dương Hoàng, Hàng là đi tới hàng, biết không?” Cái gì đó! Đây, Người đàn ông kia không hỏi qua ý kiến của cô liền tự tiện đặt tên cho đứa bé!

“Tên.”

“Tôi đã quyết định, không cho có ý kiến.” Biết cô muốn nói cái gì, anh cắt đứt lời của cô.

Bảo Nhi muốn mắng anh ta, lại không muốn gây gổ với anh ta, trừng mắt với anh, không vui nói: “Tùy anh!” Thật ra thì Lương Hoàng Hàng nghe cũng hay, không tệ, cô thừa nhận mình cũng rất thích, nhưng chính là không muốn làm cho anh ta biết.

“Tại sao đột nhiên lại dẫn đứa bé tới nơi này?” Cô hỏi. Đánh chết cô cũng không tin, anh ta và cô Tâm Linh Tương Thông, biết cô đang nhớ đứa bé, cho nên mới ôm đứa bé vội tới đây với cô.

Anh cười cười, “Hôm nay đặc biệt, bởi vì có khách muốn tới đây, cho nên cô và đứa bé có thể ở chung một chỗ.”

Mặc dù anh ta nói rất bình thường, nhưng cô lại cảm thấy không đúng lắm, cảm giác kỳ quái xuất hiện trong lòng.

“Khách muốn tới cùng đứa bé có quan hệ gì sao?”

Lương Bằng Uy khéo miệng nâng lên nụ cười ý vị sâu xa, đột nhiên ôm đứa bé trở về, sau đó nói: “Bảo Nhi, đi lên lầu thay một bộ quần áo đẹp đẽ, sau đó đến đại sảnh, đến khi khách tới, tôi không hi vọng cô không có ở đó!” Lời của anh ta mang theo ý cảnh cáo.

Cô không phục tùng mà nói: “Tôi lại không biết khách của anh, tại sao phải đặc biệt đi thay quần áo chiều đãi bọn họ.”

“Cô không phải muốn cùng đứa bé ở cùng một chỗ sao?” Trong mắt của anh nghiêm nghị không muốn có phản kháng. Bảo Nhi dè dặt suy nghĩ gài thét đối với anh ta, không tình nguyện xoay người rời khỏi thư phòng, đi lên lầu hai. Cô thật sự đối với anh ta vừa tức vừa hết cách rồi, nếu như không phải anh ta lấy đứa bé uy hiếp cô, cô nhất định đánh cho anh ta hai cái bạt tai, sau đó thoát đi chạy thật xa, để cho anh ta vĩnh viễn không tìm được cô. Nhấn nhẹn tức giận, cô chọn một chiếc váy liền màu xanh dương nhạt không tay, hình thức tuy là bình thường, nhưng mặc ở trên người cô lại không giống như vậy. Bảo Nhi trời sanh da thịt trắng nõn ngũ quan thâm thúy rõ ràng, bất kể mặc quần áo gì cũng vô cùng xinh đẹp, giống như một con búp bê vậy.

Từ trước đến giờ cô chưa từng để ý đến dung mạo của mình, chỉ là trong ấn tượng, cha và các anh trai hình như đối với dung mạo của cô đều hết sức kiêu ngạo, thường nói với cô là cô được di truyền tất cả những ưu điểm của mẹ, vì vậy càng làm mọi người thương yêu không dứt. Khi cô biết mình lớn lên giống mẹ thì cũng thích tất cả mọi thứ của chính mình. Nghĩ tới đây, cô đột nhiên thật nhớ gia đình của cô. Bảo Nhi bắt đầu dĩ thử dài, liếc mắt nhìn mình trong gương, sau khi xác định không có vấn đề, mới xuống lầu. Khi cô đi đến cầu thang, một tiếng rống giận dữ dọa đến cô.

“Lương Bằng Uy ! Cái người lưu manh này, đem em gái tôi giấu đi nơi nào?”

Cái âm thanh cường thế đáng sợ này làm Bảo Nhi ngẩn ra, dừng bước chân lại. Chuyện này. Cái âm thanh này. Là anh cả!

Bảo Nhi lao xuống lầu, vừa thấy được người trong đại sảnh, không nhịn được gọi ra, “Anh cả! anh tư!”

Tổng tài Khâu thị, Khâu Nhậm Diệu và đội trưởng cảnh sát Khâu Nhậm Uy hai người sóng vai xuất hiện tại đại sảnh, hình như vừa rồi Lương Bằng Uy có nói có khách. Trời ơi! Bọn họ làm sao sẽ.

Đem tầm mắt dời về phía Lương Bằng Uy, chỉ thấy anh ta dù bận vẫn ung dung ngồi ở trên ghế sa lon dụ dỗ đứa bé. Một màn này làm mặt cô trắng xanh tại chỗ, đột nhiên hiểu, tất cả chuyện này đều do Lương Bằng Uy bày ra.

Chẳng lẽ. Anh ta đang thực hiện kế hoạch báo thù sao? Bảo Nhi chỉ cảm thấy đầu óc mình như bị gõ ong ong, lòng căng thẳng, suy nghĩ trống không!

Bảo Nhi vừa đi ra thì Khâu Nhậm Diệu và Khâu Nhậm Uy cũng nhìn thấy, hai người đồng thanh mở miệng nói: “Bảo Nhi!” Nhìn thấy người thân vốn là một chuyện vui mừng, nhưng Bảo Nhi lại kích động muốn chạy trốn. Chỉ cần nghĩ tới hành vi của mình ảnh hưởng tới tương lai của tập đoàn Khâu thị, cô lập tức tràn đầy cảm giác sợ hãi, bước chân không biết cách nào chạy đến chỗ họ hôn ôm.

“Anh cả, anh tư, tại sao.” Đôi tay cô cố muốn giữ chặt lấy tâm tình đang kích động.

Anh cả và anh tư cũng không thay đổi, anh cả khí thế hung hăng, anh tư thì lại phát ra hơi thở ôn hòa thân thiết.

“Bảo Nhi, em gái ngoan của anh, em không sao chứ!” Khâu Nhậm Diệu là người thương yêu cô nhất, âm thanh vốn rất đáng sợ lại chuyển thành dịu dàng.

Lương Bằng Uy nâng khóe môi lên. Cả một tuần lễ, anh đã nghĩ tất cả biện pháp để cho Khâu Nhậm Diệu biết, bắt đắ dĩ đối phương dám không bỏ qua cho anh, cuối cùng anh đem hình quá khứ của Bảo Nhi gửi đi, quả nhiên không ngoài dự đoán, Khâu Nhậm Diệu không nói hai lời lập tức quyết định gặp anh.

Nhưng Lương Bằng Uy cũng sẽ không đơn giản như vậy mà gặp mặt đối phương, hôm nay chính là do anh cố ý sắp xếp, muốn Khâu Nhậm Diệu hiểu rõ, ai mới là người nắm quyền chân chính.

“Bảo Nhi, em đột nhiên mất tích, hại chúng tôi tìm thật khổ cực.” Khâu Nhậm Uy mỉm cười nhìn cô.

“Anh cả. anh tự, em.” Bảo Nhi mãi mới lấy được dũng khí muốn tiến lên trước một bước.

“Tiểu Hàng thật là ngoan, như vậy còn ngủ, thật là lợi hại đó!” Lương Bằng Uy đột nhiên mở miệng, làm Bảo Nhi hoãn lại ý định của mình.

“Anh cả, anh tự, em rất khỏe, các anh thì sao?” Dè dặt tình huống, cô giữ bình tĩnh nói.

Khâu Nhậm Diệu và Khâu Nhậm Uy đối với vẻ mặt dị thường của em gái cảm thấy không hiểu, hai người nhìn nhau. Sau đó nhin không được cùng đem tầm mắt rời về phía Lương Bằng Uy. Lương Bằng Uy không nhìn bọn họ, tiếp tục đứng đưa đứa bé ngủ say. Bảo Nhi rất muốn xông lên trước đánh anh mấy quyền, bắt đắ dĩ lập trường của cô bị làm khó.

“Bảo Nhi, tại sao em lại ở đây? Một năm nay, rốt cuộc em đã đi đâu? Em biết không, ba vẫn rất lo lắng cho em, muốn phải người tìm em, lại sợ em tức giận.” Mặc dù Khâu Nhậm Diệu có chút không vui, nhưng lòng yêu thương em gái, khiến cho giọng điệu của anh không lớn lên được. Cảm giác tội lỗi một lần nữa lại tăng thêm, Bảo Nhi cúi đầu thấp hơn, mười ngón tay xoắn lại vụn vụn.

“Em.....Thật xin lỗi, Anh cả, không phải em cố ý không liên lạc với mọi người, chỉ là...” Cô không nói ra miệng, cô không nói được là mình đi làm thay cho chị khóa trên đến Hội đồng Say Tình làm nhân viên tiếp rượu, hơn nữa càng không nói ra được chuyện của đứa nhỏ, mặc dù cô biết nhất định Lương Bằng Uy sẽ nói ra, nhưng cô không có cách nào tự mình nói ra khỏi miệng.

Không hiểu cô đang lo lắng cái gì, Khâu Nhậm Uy đi về phía cô,

”Bảo Nhi, theo các anh trở về!”

Bất chợt, động tác của Lương Bằng Uy nhanh chóng đứng dậy ngăn cản đối phương,

“Xin lỗi, Bảo Nhi không muốn trở về.” Lương Bằng Uy bất ngờ lên tiếng khiến Khâu Nhậm Diệu tức giận, anh kéo em trai mình ra, không vui nhìn chằm chằm Lương Bằng Uy,

”Lương Bằng Uy, đừng tưởng rằng cậu là anh cả Tường Bang thì tôi sợ cậu, chỉ việc cậu bắt em gái tôi đến đây, tôi có thể kiện cậu tội bắt cóc, hiểu tôi nói gì thì tránh qua một bên!” Lương Bằng Uy cười ha ha, không giận chút nào nói:

”Nhỏ giọng một chút, chớ quấy rầy làm con trai tôi tức giận.” Lời nói của anh ông nói gà bà nói vịt khiến Khâu Nhậm Diệu nhất thời không có cách nào đáp lại, không khỏi sưng sốt, mà Bảo Nhi đứng sau lưng hắt lại rất khẩn trương.

“Cậu có bệnh à! Sợ đánh thức đứa bé, sao không ôm nó đi chỗ khác?”

Sau khi Khâu Nhậm Diệu hồi hồn, tầm mắt tự nhiên không nhin được liếc mắt nhìn đứa bé kia một cái, đầu óc thoáng qua tia kinh ngạc”Oa! Thật là đứa bé xinh đẹp!” Nhưng những điều này, đánh chết anh cũng sẽ không nói ra miệng.

“Nói cũng phải, người lớn cãi nhau làm sao có thể lôi đứa bé vào đây? Bảo Nhi, đứa bé phiền em chăm sóc.” Lương Bằng Uy không chút hoang mang xoay người chuẩn bị giao đứa bé cho cô. Máu của Bảo Nhi thiếu chút nữa đông lại, mắt hạnh tròn tròn nhìn anh. Khâu Nhậm Diệu thật sự không hiểu thái độ khác thường của Lương Bằng Uy, không nhin được quát to,

”Lương Bằng Uy , cậu làm gì thế, muốn em gái tôi chăm sóc con cho cậu? Bảo Nhi, đừng để ý đến cậu ta! Em mau tới đây, Anh cả dẫn em về nhà!” Anh ngoắc tay về phía Bảo Nhi, bảo cô tới đây, vậy mà.....

Lương Bằng Uy không để ý lời nói của Khâu Nhậm Diệu, nhìn Bảo Nhi cười nói:

”Bảo Nhi, thế nào? Không phải em vẫn nhớ đứa bé sao? A! Đúng rồi, không bằng thuận tiện ấy cậu ngoại của nó ôm một cái, tin tưởng nhất định bọn họ sẽ thích Tiểu Hàng.” Cuối cùng cũng đến giờ phút này rồi! Bỗng chốc Bảo Nhi nhắm chặt mắt lại, liều chết tự nói với bản thân phải tỉnh táo lại, nhưng chẳng biết tại sao đôi tay lại run bần bật.

Đầu tiên Khâu Nhậm Diệu và Khâu Nhậm Uy không hiểu, tiếp theo lại phân tích lời nói Lương Bằng Uy , hai người trở mắt, cơ hồ đồng thời lên tiếng,

”Cái gì! Đứa bé này là do Bảo Nhi sinh!”.....

Sét đánh ngang tai sự thực làm bọn hắn kinh ngạc không dứt, Bảo Nhi khôi phục tâm tình, cô nhận lấy đứa bé, nhấc lấy chân mày nhìn chằm chằm Lương Bằng Uy . Anh ta cố ý! Tuyệt đối là cố ý, cô hận chết anh ta! Không biết có phải là do tiếng của Khâu Nhậm Diệu và Khâu Nhậm Uy quá lớn, mà đứa bé bỗng nhiên bị đánh thức, oa oa khóc lớn lên. Nhất thời, Bảo Nhi luống cuống tay chân, vội vàng trấn an, “Ngoan ngoan ngoan! Tiểu Hàng ngoan! Đừng khóc, thật xin lỗi, đáng thức con!” Nhìn bộ dáng cô đỡ đứa bé , Khâu Nhậm Diệu và Khâu Nhậm Uy thật sự không thể tin vào mắt, em gái của họ vốn chỉ là một đứa bé, nay đã là mẹ của con người ta. Trong lúc nhất thời, hai người không phản bác được, đối mặt sự thật bất ngờ, gọi bọn anh làm thế nào có thể tiếp nhận đây? Nhất là khi bọn họ biết cha của đứa bé là ai, trong lòng càng thêm khó chấp nhận.

Bảo Nhi hận Lương Bằng Uy muốn chết!

Cô chưa từng nhìn thấy khuôn mặt thất vọng của anh cả , này bởi vì kích thích quá độ mà cả khuôn mặt trở lên xanh mét, khuôn mặt này có lẽ vĩnh viễn cô sẽ không thể quên được. Thật may là anh tư rất bình tĩnh, nếu không phải anh kéo anh cả rời đi chắc hẳn anh cả thực sẽ mất lý trí mà đánh Lương Bằng Uy . Bảo Nhi lo lắng cho cha, không biết nếu cha biết mình như thế này, thì cha sẽ có phản ứng gì? Đều là lỗi của anh ta! Cái người đàn ông ghê tởm này, tại sao anh ta có thể đối với cô như vậy? Vào lúc cô không có bất kì sự chuẩn bị nào , lại có thể để cho cô gặp mặt người thân, hơn nữa lại còn dưới tình huống này. Cô đã cảm thấy kỳ quái! Sao tự dưng anh ta có thể đưa đứa bé cho cô ôm ? Thì ra là đây mới là mục đích thực sự. Đây chính là kế hoạch mà anh ta từng nói, lợi dụng cô để đả kích anh cả sao?

Bảo Nhi thật sự không thể ngờ tới Lương Bằng Uy lại có thể dùng loại thủ đoạn tiểu nhân này, ngay cả đứa bé vô tội cũng là đối tượng để anh ta lợi dụng.

“Lương Bằng Uy , rốt cuộc anh muốn làm cái gì, muốn tới làm cái gì?” Sau khi giao đứa bé cho Dương Nhược Phương, Bảo Nhi kéo Lương Bằng Uy đến thư phòng. Lương Bằng Uy không cách nào ngăn nụ cười trên khóe miệng, vừa nghĩ tới khuôn mặt đả kích của Khâu Nhậm Diệu, tâm tình của anh càng thêm vui vẻ, nghĩ lại làm anh càng cảm thấy đắc thắng sao lại không lấy mấy ảnh chụp lại cái ảnh đó cơ chứ. Cái mặt hả hê của anh ta càng khiến cho Bảo Nhi tức giận, “Lương Bằng Uy !”

Cuối cùng anh cũng hồi hồn đối mặt cô, “Thật không ngờ được ảnh hưởng của cô với Khâu Nhậm Diệu lại lớn như thế, Không! Nói đúng hơn là đối với cả Khâu Thị giá trị của cô phải là quan trọng nhất.” Anh ta như nói chuyện với cô, nhưng lại giống như đang nhắc nhở phương hướng kế hoạch của mình. Sắc mặt Bảo Nhi trắng bệch, cắn răng nghiến lợi, rống giận, “Anh thật là quá đáng! Tại sao anh có thể lợi dụng tôi để làm tổn thương chính người trong gia đình tôi.”

Cô không cần, chỉ cần nghĩ đến việc mình tổn thương mọi người trong gia đình mình cô đã không còn mặt mũi nào để đối mặt với họ , huống chi việc hôm nay...

“Đó là bọn họ gieo gió gặt bão, muốn cùng tôi đấu, bọn họ nên mà chuẩn bị sớm.” Anh nhướn mày khinh miệt nói.

“Anh cứ tạm thời hài lòng, Nhưng anh làm chuyện như vậy không cảm thấy đau lòng sao? Lợi dụng tôi và đứa trẻ để đối phó kẻ địch của anh, anh vốn không có tư cách, không biết xấu hổ!”

“Câm mờm!” Lương Bằng Uy đột nhiên tiến lên, một tay ghì chặt cổ họng của cô, tâm tình vốn sung sướng bỗng chốc trở thành hư không, hai mắt thâm thúy tràn lửa giận.

Bảo Nhi đã không còn sợ anh ta nữa rồi, cô không thêm để ý trực tiếp đón lửa giận của anh ta, hung hăng trừng mắt nhìn anh ta. Lương Bằng Uy cảm giác không thể tin được, cô chợt thay đổi làm anh giật mình, vẫn còn nhớ khi mới gặp, cô như một bông hoa nhỏ luôn phải che chở, mà hôm nay, chỉ qua một thời gian ngắn ngủi, Cô lại có thể trở thành một bông hồng có gai. Anh không thể nổi giận với cô, kết quả như thế, ngay cả anh cũng rất giật mình, chỉ cần nhìn thấy con người lóe lên của cô, anh sẽ không cách nào khắc chế được dục vọng. Tầm mắt của anh xoay quanh ngũ quan của cô, ngón tay chạm đến da thịt phần nộn của cô, cảm nhận được mạch máu lưu động của cô, ngực không khỏi rối loạn lên. Trời ơi! Tại sao? Tại sao cả hành vi và suy nghĩ của anh đều vì cô mà không kiểm soát được đây? Lương Bằng Uy bắt lấy cổ tay cô, mà mãi không dùng được hết sức. Anh trầm mặc làm Bảo Nhi càng thêm dũng khí, “Thế nào? Bị tôi nói trúng sao? Muốn giết tôi hãy giết đi! Thay vì bị anh lấy ra lợi dụng, chẳng bằng chết ngay bây giờ còn tốt hơn!”

Không thể tiếp tục chịu được sự thống khổ và tự trách trong lòng, nước mắt của cô giống như vòi nước bị hỏng bơm cứ tự tuôn ra, nước mắt từ đôi mắt hạnh trào ra làm tình cảm phức tạp của Lương Bằng Uy cũng tan biến, tầm mắt và linh hồn của anh dường như đã bị cô đoạt lấy. Bàn tay từ từ đi đến khuôn mặt cô, ngón tay nắm chặt. Cô bỗng nhiên nhắm mắt lại, chuẩn bị tiếp nhận tử thần đến, nhưng không ngờ đến, giây tiếp theo không phải là cái chết đau đớn mà là một nụ hôn nóng bỏng. Cái lưỡi kia ép buộc môi của cô mở ra, lưỡi của anh thuận thế xông vào, tìm kiếm lưỡi của cô bắt đầu dây dưa.

“Ừm.” Đôi tay Bảo Nhi bám lấy cánh tay bên chắc của anh, cô gắng dùng sức đẩy, nhưng chỉ có thể bắt đắc dĩ mũi chân chống đỡ, tư thế như vậy làm cô khó có thể hô hấp. Khổ sở và ngọt ngào lần lượt đan xen trong đầu cô, bị anh ta hành hạ làm nước mắt cô trào ra nhiều hơn, nhưng ngực xôn xao và thân thể nóng ran thì không cách nào dè nén.

“Ừm.”

Biết cô kháng cự nhưng anh vẫn làm như không thấy, càng cuồng dã hơn, đến mức cô không thể chịu được, mới đưa thân thể của cô đẩy lên trên tủ sách.

“Khục, khục, khục.” Bảo Nhi vừa chạm vào không khí khác, lập tức ho khan, dường như cảm giác khổ sở vẫn còn đọng rõ ở trong cơ thể. Lương Bằng Uy bắt lấy hai vai của cô, khuôn mặt tỉnh táo nghiêm nghị, “Nghe đây, Bảo Nhi, chớ chọc giận tôi, nếu không tôi sẽ còn làm ra những chuyện quá đáng hơn, nhất định cô sẽ không hy vọng người nhà của cô không biết cô là người tình của Lương Bằng Uy- tôi!”

Bảo Nhi kinh ngạc nhìn anh, sắc mặt càng thêm tái nhợt, môi sưng đỏ khê run, cô muốn nói lại thôi, không biết nên làm như thế nào cho phải. Anh cười lạnh nói: “Nhớ, đừng bao giờ dùng những từ ngữ đó mắng tôi lần nữa, nếu không hậu quả. Cô nhất định sẽ không gánh nổi!” Uy hiệp xong, anh xoay người rời khỏi thư phòng. Sau khi nghe tiếng đóng cửa, thân thể Bảo Nhi xụi xuống, ngồi bẹp trên mặt đất, vừa hận vừa tức. Cô hận hành vi hèn hạ của anh ta, nhưng cô lại giận chính mình hơn vì không cách nào cự tuyệt nụ hôn của anh, vào giây phút nhạy mất đó, cô cuối cùng cũng hiểu, thân thể của cô lưu luyến anh ta như thế nào.

Không! Đừng! Cô không nên tiếp tục như vậy nữa, nếu không một ngày nào đó, lòng của cô nhất định sẽ hăm sâu.

6. Chương 6

Nhà họ Khâu khó có ngày tụ hội, Khâu Khánh Toàn ngồi ở vị trí chủ vị, phía trước là 4 người con trai.

“Thật không thể tin được, tôi đã được lên chức ông ngoại rồi!” Sau khi nghe con lớn nhất nói xong, Khâu Khánh Toàn nhắm mắt lại, tâm tình phức tạp lắm lắm nói.

“Chẳng những cha làm ông ngoại, bốn anh em chúng con được lên chức làm bác rồi.” Khâu Nhậm Vũ cười ha ha, từ trước đến giờ cá tính của anh luôn thẳng thắn, đối với em gái bảo bối đột nhiên trở thành mẹ, chuyện này chỉ làm anh cảm thấy buồn cười cực kỳ. Nét mặt Khâu Nhậm Dương chẳng xảy ra biến hóa,

anh hơi cau mày, không thể tin mà nói: “Bảo Nhi, cô gái nhỏ kia rõ ràng còn là một đứa bé, bây giờ lại có thể làm mẹ.”

Khâu Nhậm Diệu người có tính tình nóng nhất, anh tức giận vỗ bàn, “Tất cả đều tại tên khốn Lương Bằng Uy kia, đáng ghét!”

Đối mặt nhiều phản ứng khác nhau, Khâu Nhậm Uy cảm thấy buồn cười, “Bây giờ không phải là lúc kính nể hay tức giận, chúng ta nên thảo luận vấn đề này sau.”

“Chuyện đó còn cần phải nói, đương nhiên là chúng ta phải mau đem Bảo Nhi và đứa bé trở về một cách nhanh nhất.” Khâu Nhậm Diệu chưa nguôi cơn tức.

Khâu Nhậm Uy lắc đầu, “Lương Bằng Uy sẽ không đồng ý, dù sao anh ta cũng là cha của đứa bé.”

“Chuyện như vậy giao cho A Vũ là tốt nhất!” Khâu Nhậm Diệu dùng cằm chỉ hướng em thứ hai.

Khâu Nhậm Vũ mở to mắt, “À? Em? Giao cho em làm gì?”

Khâu Nhậm Dương liếc mắt anh ta, “Đầu, đương nhiên là bảo cậu kéo Bảo Nhi lên tòa án, tranh thủ lấy quyền nuôi dưỡng đứa bé.”

“Quyền nuôi dưỡng? Nhưng Bảo Nhi có đồng ý không? Em ấy không phải là vì thích Lương Bằng Uy nên mới đi cùng với anh ta sao?”

“Nói hươu nói vượn! Bảo Nhi làm sao có thể thích tên khốn kia, em ấy bị ép buộc. Trời ơi! Xảy ra chuyện như vậy, làm sao chúng ta có thể làm tốt lời mẹ dặn chứ?” Khâu Nhậm Diệu không cách nào tha thứ ỉn, che mặt tự trách. Anh ba đối với độ cứng chiều em gái của anh cả đã sớm thấy nhưng không thể trách, mặc dù bọn họ cũng thương yêu em gái, nhưng cũng không giống anh cả gần như che chở quá mức như vậy, suy cho cùng thì Bảo Nhi trốn nhà đi, tám phần là lỗi của anh ấy!

“Em nghĩ nguyên nhân chính là do công ty!” Khâu Nhậm Uy nói thẳng.

Khâu Nhậm Dương cũng đồng cảm gật đầu, “Ừm! Anh cả đoạt lấy quá nhiều dự án của họ, cho nên Lương Bằng Uy mới muốn lợi dụng em gái để báo thù anh cả.”

“Em cũng cảm thấy như vậy, bởi vì tất cả chuyện này tới quá đột ngột, em nghĩ nhất định là Lương Bằng Uy và Bảo Nhi đã sớm biết nhau, chỉ là sau đó Lương Bằng Uy phát hiện ra thân phận của Bảo Nhi, cho nên mới chọn lựa hành động trả thù.” Khâu Nhậm Uy nghiêm túc phân tích.

“Nhưng rốt cuộc Bảo Nhi biết Lương Bằng Uy từ lúc nào? Hơn nữa tại sao bọn họ có thể có đứa bé, chẳng lẽ bọn họ thật lòng yêu nhau?”

“Có lẽ Bảo Nhi lại đột nhiên bỏ nhà trốn đi, cũng là vì quan hệ với Lương Bằng Uy đó!”

Ba anh em người nói người hát, giống như đang phân tích — một vụ án ly kỳ, nghe được những điều đó làm cho Khâu Nhậm Diệu nổi giận, “Ba người các cậu ở nói hươu nói vượn cái gì a! Làm nửa ngày, các cậu cho rằng là tôi hại Bảo Nhi sao?”

Ba người ngậm chặt miệng, toàn bộ cúi đầu. “Các cậu thật sự cho rằng Lương Bằng Uy sẽ thích Bảo Nhi sao? Thân phận của hắn ta chính là chủ bang Tường Bang, đối phụ nữ như thay áo, vừa tùy tiện lại lăng nhăng, hắn mà đối với Bảo Nhi nghiêm túc mới là chuyện lạ! Tôi không cần biết hai người bọn họ làm sao có thể biết nhau ra sao, nhưng tôi tuyệt đối không tin tưởng, bọn họ vì yêu nhau mới sinh hạ đứa bé, Bảo Nhi ngây thơ đơn thuần, trừ khi bị Lương Bằng Uy lừa gạt thì làm sao có thể, tôi nghĩ lý do họ ở gần nhau thực sự là khó hiểu.”

Nghe anh cả phân tích xong, ba người anh em còn lại bắt đầu nghiêm túc suy tư những lời nói này.

“Ngày đó tôi vì bị đả kích quá lớn, cho nên không ở lại đó để hỏi cho rõ ràng sự tình, bây giờ bất kể là Lương Bằng Uy có phải vì muốn trả thù tôi hay không...tôi đều không để ý, tôi chỉ hi vọng có thể nhanh chóng dẫn Bảo Nhi trở về càng nhanh càng tốt, sau đó sẽ có thể biết rõ mọi chuyện rồi.” Khâu Nhậm Diệu kết luận. Ba anh em nhìn thoáng qua nhau, cũng đồng ý cách làm của anh trai. Lúc này, Khâu Khánh Toàn vẫn giữ yên lặng, bỗng mở mắt ra nói: “A Diệu, A Vũ, các con cùng nhau đi tìm Lương Bằng Uy đi! Cùng anh ta nói chuyện cho rõ ràng, bất kể cậu ta ra điều kiện gì, chúng ta cũng đồng ý, quan trọng nhất là cậu ta phải

cho Bảo Nhi và cháu trai ta trở về, hơn nữa vĩnh viễn không trở lại quấy rầy bọn họ, nếu không.
ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cậu ta!”

Bất kể gặp phải chuyện lớn hay nhỏ, Khâu Khánh Toàn luôn gắng giữ bộ dạng tỉnh táo , nhưng lần này hình như vì chuyện của con gái bảo bối mà ông tức giận. Khâu Nhậm Diệu và Khâu Nhậm Vũ nghe xong, hiểu gât đầu, mà một bên Khâu Nhậm Uy, trong lòng chẳng biết tại sao hiện lên lo lắng. Anh có dự cảm, chuyện không thể có thể giải quyết đơn giản như vậy.

Bảo Nhi ôm đứa bé đợi tại gian phòng, mặc kệ hết tất cả tiếng gọi bên ngoài, cô vẫn luôn không để ý tới.

“Bảo Nhi, mở cửa nhanh!” Dương Nhược Phương gõ cửa.

“Đừng! Cháu không muốn rời xa đứa bé!” Cô đứng trước cửa kêu lên. Cứ như vậy, chỉ hết một ngày thôi sao? Lương Bằng Uy sao lại có thể chỉ để cho cô và đứa bé ở chung trong vòng một ngày? Thật là quá đáng! Cô là mẹ của đứa bé, tại sao anh ta có thể tàn nhẫn chia rẽ bọn họ như vậy ?

“Bảo Nhi, dì Phương biết con chịu uất ức, nhưng. nhưng con làm vậy thật khiến dì Phương khó xử nha! Bảo Nhi!” Dương Nhược Phương bắt đầu dĩ nói. Bảo Nhi đem đứa bé ôm chặt lấy, hốc mắt đau đau, “Nó là đứa bé của tôi, là của tôi a.” Cô không muốn rời xa đứa bé, cô không cần.

“Bảo Nhi, con hãy mở cửa ra trước được không?” Dương Nhược Phương gõ cửa lần nữa.

Bảo Nhi vẫn không chịu đi ra mở cửa, cho đến khi một tiếng nói nghiêm nghị truyền đến, làm lòng của cô kinh hãi

“Bảo Nhi! Đừng đùa nữa! Mở cửa nhanh lên!”

Lương Bằng Uy chẳng biết trở lại từ lúc nào, nội tâm Bảo Nhi giãy dụa, cô không muốn thương tổn đứa bé, nhưng cô cũng không muốn rời xa đứa bé a! Cô do dự, cho đến khi Lương Bằng Uy gầm thét lần nữa, cô mới đi ra mở cửa. Cửa vừa mở ra, Lương Bằng Uy không vui đứng nghiêm ở đó, Dương Nhược Phương thấy tình huống không tốt, vội vàng đem đứa bé trong tay Bảo Nhi ôm đi.

“Vội mẹ đi trước, Bảo Nhi, ngủ ngon.” Dương Nhược Phương nói xong, vội vàng rời đi.

“Chờ một chút! Dì Phương !” Bảo Nhi cuối cùng vẫn không bỏ được, muốn đuổi theo. Lương Bằng Uy đuổi bàn tay, dễ dàng giữ chặt hông của cô, đẩy cô vào gian phòng, đóng cửa lại. Cô đánh đầu vai anh ta, rất là tức giận, “Anh thật quá đáng, rất quá đáng, thật là quá đáng.” Cô rất muốn mắng anh ta bằng lời nói khó nghe hơn, nhưng nhớ tới lời cảnh cáo kia, khí thế tức thì tiêu mất hơn phân nửa. Anh nhìn bộ dạng lệ rơi đầy mặt của cô, nhủ thầm, “Không cho khóc, nếu còn khóc nữa tôi chắc chắn sẽ không bao giờ mang đứa bé tới đây nữa, có nghe hay không!”

Nghe vậy, cô dừng rơi lệ lại, rằng môi run rẩy, nước mắt tràn đầy nhìn anh ta. Lương Bằng Uy một tay lau gò má của cô, đang định cúi đầu thì cô lại đẩy anh ra, phải lui lại mấy bước.

“Anh muốn làm gì?” Cô luống cuống tay chân.

Tiến đến không được, làm anh có chút không vui, “Cô dám cự tuyệt tôi sao? Bảo Nhi!” Anh đã nhịn hơn một tuần lễ, cuối cùng bây giờ cũng có thể chạm đến cô, đừng nghĩ anh có thể dễ dàng bỏ qua cho cô. Bảo Nhi dĩ nhiên biết ý tứ của anh ta, nhưng bây giờ cô thật sự không làm được, cô đã từ từ ý thức được tình cảm của mình đối với anh ta, nhưng nếu để cho anh ta ôm bây giờ, cô sợ cảm giác chân thật cất giấu trong nội tâm kia sẽ bộc phát ra. Không! Đừng! Cô tuyệt đối không muốn! Nội tâm Bảo Nhi tràn đầy mâu thuẫn, hai loại âm thanh lần lượt thay đổi ở vành tai cô. Cô tình nguyện thừa nhận mình hận anh ta, mà không phải là đối với anh ta sinh ra tình cảm đặc biệt. Tính nhẫn nại của Lương Bằng Uy có hạn, hai tay anh ôm ngực, quan sát ánh mắt của cô, chốc lát, anh phát hiện cô vẫn không muốn, đang muốn nổi giận thì một ý tưởng xông vào trong đầu, làm anh khẽ nâng khóe miệng.

Ánh mắt của anh chuyển đổi, trông mắt hấp dẫn thâm thúy đen nháy lẫn phần ác liệt hải hước.

“Bảo Nhi, có phải cô rất muốn có một cuộc sống với đứa bé đúng hay không?” Anh vừa nói vừa đi đến mép giường, tiêu sái ngồi xuống, tâm mắt từ đầu đến cuối không dời đi. Nghe lời của anh, suy nghĩ của cô hoàn toàn tập trung, ánh mắt khát vọng kia nữa thật là quá là rõ ràng.

Anh hài lòng cười cười, “Tôi có thể đồng ý để cho cô và đứa bé sống cùng nhau, chỉ là. . . . Cô phải làm một việc.”

“Chuyện gì?” Cô tràn đầy cảnh giác nhìn thẳng anh, chờ anh ta nói ra yêu cầu. Lương Bằng Uy ngoắc ngoắc ngón tay, ý bảo cô đến gần anh hơn. Cô chần chờ một lát, cuối cùng vẫn đi đến, trước mặt anh. Khoảng cách của hai người hết sức gần, Lương Bằng Uy đưa tay ra là có thể chạm đến cằm của cô, anh dùng phương thức yêu cầu cô cúi đầu, cánh môi vẽ qua gò má của cô, ở bên tai cô nhẹ giọng nói: “Chỉ cần cô có thể để cho tôi có được sự thỏa mãn lớn nhất, tôi sẽ đồng ý cho cô và đứa trẻ sống cùng nhau.” Nói xong, anh lấy răng khê cắn chặt tai cô. Thân thể run lên bần bật, hai gò má Bảo Nhi ửng hồng muốn lui thân thể ra, lại bị anh ta dùng một cánh tay khác nhanh chóng giữ chặt lấy thắt lưng, bức cô ngồi trên đùi phải của anh ta.

Cái gì! Không. Không thể nào? Anh ta cứ nhiên. Muốn cô thỏa mãn anh ta, chuyện này.

“Buông tôi ra! Buông tôi ra!” Cô giãy dụa muốn thoát khỏi sự đụng chạm của anh. Anh cũng không nhúc nhích chỉ cười, “Cực tuyệt, được, nhưng sẽ không có cơ hội lần sau đâu!”

Uy hiếp của anh rất rõ ràng, Bảo Nhi không thể làm gì khác hơn là dừng động tác lại, cắn chặt môi dưới nghiêng mắt trừng anh. Anh nâng một bên lông mày lên, triển khai nụ cười mê người, “Quyết định xong chưa? Bảo Nhi.”

Đây chính là sự nhục nhã đối với cô? Biết rõ cô không làm được, nhưng vẫn muốn ép buộc cô, người đàn ông này không phải loại ác ma bình thường. Hai tay Bảo Nhi của nắm chặt, nội tâm giãy giụa. Lương Bằng Uy rất kiên nhẫn chờ câu trả lời của cô, thậm chí còn cố ý đặt tay sang hai bên. Rõ ràng cô có thể rời đi, vậy mà sau khi nhìn thấy nụ cười của anh ta, tầm mắt của cô lập tức không thể chuyển roid, suy nghĩ càng thêm rối loạn, ngay cả hô hấp dường như cũng muốn dừng lại.

Cô nhìn anh, toàn thân nóng lên, thậm chí ngay cả tứ chi cũng bắt đầu phát run, Lương Bằng Uy cũng không mở miệng cũng bất động, làm cô càng thêm không biết làm như thế nào cho phải. Chỉ cần thỏa mãn anh ta, là cô có thể sống cùng với đứa bé, chỉ cần có thể thỏa mãn anh ta. Nhưng, làm thế nào anh ta mới thỏa mãn đây? Cô vẫn không biết mấy loại kỹ xảo đó, làm sao cô có thể lấy lòng anh ta? Bảo Nhi suy nghĩ suốt, cuối cùng cũng đầu hàng. Quân lăm lăm gì, đi một bước là một bước đi! Quyết định xong, thừa lúc dừng khí trong người vẫn còn, lập tức giang hai cánh tay, vòng lên cổ của anh, dùng sức hôn môi của anh. Cô nhớ lại hành động mà anh ta đã từng làm, đầu tiên là bú, tiếp theo là khi anh ta mở hàm thì đưa lưỡi mình vào, động tác vụng về dẫn dụ anh. Cô chủ động làm cho cơ thể Lương Bằng Uy cuộn cuộn nổi sóng, anh tí mỉ thưởng thức ngọt ngào mà cô mang đến, trao đổi nụ hôn theo từng góc độ với cô. Không biết có phải là vì nụ hôn này, mà đầu óc Bảo Nhi đã bị tình dục thay thế, Bảo Nhi không hề cảm thấy e lệ nữa. Cô hôn sâu hơn, thân thể dán lên thân thể anh, bắt đầu nhẹ nhàng lắc lư. Khuôn ngực xinh đẹp ma sát ngực của anh, khê rên rĩ nhẹ nhẹ. Tay của anh ôm lấy hai hông cô, từ từ lướt đến bắp đùi, tách chúng ra, dẫn dắt cô dang hai chân lên đùi anh.

Bảo Nhi không nhìn thấy làn váy đã bị cuốn lên đến đùi, trong đầu chỉ có mỗi ý tưởng làm thế nào để lấy lòng Lương Bằng Uy. Khi cô kết thúc nụ hôn, hô hấp đã rối loạn, tròng mắt nhiễm đầy lửa tình dục. Thở gấp, Bảo Nhi cởi mấy nút áo sơ mi của anh ra, mỗi khi một nút được cởi ra lòng của cô lại càng thêm dồn dập. Lương Bằng Uy vẫn không nhích người, nhưng cánh tay bền chắc vẫn ở bắp đùi cô, dịu dàng vuốt ve. Mãi mới cởi được quần áo của anh ra, khi vừa thấy cơ ngực rắn chắc của anh, cô lại cảm thấy thật mê luyến muốn vỗ về chơi đùa, sau đó nhẹ nhàng hôn lên. Anh nhắm mắt lại, cảm nhận tất cả động tác của cô. Khi cô hôn đến ngực của anh thì môi lưỡi răng bắt đầu làm nhiệm vụ, răng khê cắn lấy đầu nhị, môi lưỡi khê mút, khê liếm.

“Ừm.” Tế bào toàn thân run lên, một người đàn ông nam phái như anh cũng khó có thể kiềm chế được, bàn tay to của anh thay đổi vị trí, theo đường đi từ bắp đùi đi tới thắt lưng của cô, chợt dùng lực kéo cô lại gần mình hơn. Khu vực nhạy cảm của đối phương cùng nhau cảm nhận, một dòng nhiệt lượng chạy dọc sống lưng làm Bảo Nhi tê dại.

“A.” Cô thở nhẹ một tiếng, dừng động tác lại. Phản ứng của anh, cô vẫn tiếp thu được, thân thể nhận nhận gần như muốn như nhũn ra, cô hơi nghiêng người cõ hết quần áo xuống. Trần trường xuất hiện trước mặt anh, cô quỳ xuống, bắt đầu cởi quần của anh, nhưng ngón tay vụng về lại không nghe lời sai bảo,

làm mãi, làm mãi một lúc lâu sau mới xong nhiệm vụ. Khi cô nhìn thấy thứ hùng vĩ khi của anh thì có chút khiếp đảm, nhưng nghĩ đến đứa bé, cô vội vàng đè e ngại trong lòng. Lương Bằng Uy nhìn thấy gò má ngượng ngùng mê người mê người của cô, tình dục trong cơ thể như muốn lao ra ngoài.

“Ừm.” Dục vật ở cô dịu dàng an ủi hạ xuống, làm cho anh không cách nào đè nén, một phát bất được cánh tay của cô, ra ám hiệu với cô.

Hiểu ý tứ của anh, Bảo Nhi đứng dậy, trở lại tư thế đầu tiên, nhưng lần này lại khác. Cô chủ động tiếp nạp tất cả của anh, từng động tác vừa khổ cực lại một khó khăn, cho đến hai người kết hợp phải không chê vào đâu được, cô mới thở phào nhẹ nhõm. Lương Bằng Uy vì nét mặt của cô mà bật cười, cô trừng mắt liếc anh một cái, vốn định cứ mãi như thế, nhưng nơi hai người kết hợp không ngừng nóng lên, một luồng sóng khoái cảm khác thường đánh thẳng vào bọn họ. Bảo Nhi không cách nào nhẫn nại nữa, ôm lấy anh, bắt đầu dùng đưa thân thể. Chợt, khoái cảm tình dục như dời núi lấp biển mà đến, Bảo Nhi vốn có thể giữ vững lý trí nhưng chỉ trong nháy mắt đã lạc mất phương hướng. Cô ôm chặt anh, động tác không ngừng tăng nhanh, nhưng vẫn là không cách nào vượt qua ngọn lửa ham muốn đang ừn ừ kéo đến trong cơ thể.

“A. A. Không được.” Cô rên rỉ lấy.

Lúc này cô không thể không thừa nhận, không có sự hiệp trợ của anh, cô không có cách nào để tiếp tục. Là cô quá vụng về sao? Cho nên không thể kích thích anh? Bảo Nhi bởi vì lo lắng mà rơi lệ, nghẹn ngào, “Tôi. Tôi. Không có biện pháp.” Cô thật sự không biết làm thế nào mới có thể thỏa mãn anh. Lương Bằng Uy cười khẽ, sau khi nhìn thấy nước mắt của cô, tim của anh cũng đau đau.

“Được rồi, đừng khóc!” Anh hôn lên nước mắt của cô, tiếp theo một nụ hôn sâu thật sau được tiếp diễn. Nụ hôn của anh so với cô hoàn toàn khác biệt, tràn đầy nhiệt tình và bá đạo, làm lòng của cô rối loạn, cô ôm lấy đầu vai của anh, khát vọng sự dịu dàng của anh nhiều hơn. Mà dưới sự hướng dẫn của Lương Bằng Uy, cô bắt đầu truy tìm nụ hôn của anh, bàn tay của anh lại bắt đầu thuận theo đường cong đẹp đẽ kia đi đến ngực khê bốp.

“Ừm ——” cô không thể kháng cự sự trêu đùa của anh, thành trong cơ rụt lại.

“A!” Một cơn khoái cảm chợt xông thẳng tới óc của Lương Bằng Uy, làm anh khẽ rên một tiếng. Thật vất vả mới hiểu được tất cả, Bảo Nhi còn chưa chọn lựa bước kế tiếp thì thân thể đã bị anh đè lên giường, tiếp theo anh mãnh liệt đẩy đưa.

“A, a, a.” Kích thích quá lớn mạnh vọt vào trong cơ thể, cô nắm chặt ga giường. Lương Bằng Uy như mất đi lý trí, điên cuồng, kích động kết hợp với cô, eo ếch thẳng tiến vào chỗ sâu nhất. Bảo Nhi rất ăn ý với anh, không ngừng phối hợp với tiết tấu của anh, hai người cũng cảm nhận rõ ràng được mọi chuyện sắp đến.

“A ——” cô lay động, nước mắt không ngừng tràn ra khóe mắt. Anh không thể nào dừng động tác, đặt bắp đùi cô lên đầu vai, gia tăng tốc độ, mà nơi hai người kết hợp đã sớm ướt át lại càng thêm thân mật hơn. Tình dục đã xảy ra là không thể ngăn cản, lần này dưới sự dẫn đường của Lương Bằng Uy, Bảo Nhi cảm nhận được sự nóng bỏng khác người kia, đồng thời cô cũng phát hiện, cảm tình của cô đối với anh đang từ từ bị bức ra ——

Aa...! Cuối cùng Bảo Nhi cũng hiểu câu mà anh đã nói, Lương Bằng Uy đã từng nói, không để cho cô xuống giường thì ra là vậy. Tất cả mưa gió hôm qua như hiện ra trước mắt, mặt của cô tựa như muốn thiêu cháy. Lúc tỉnh lại đã quá trưa, Bảo Nhi nhận nhận sự nhức mỏi và đau đớn xuống giường, đi vào phòng tắm tắm rửa. Hôm nay Di Phương cũng không tới gọi cô rời giường dùng cơm trưa, có thể thấy được nhất định Di Phương cũng hiểu tình huống của cô. Nghĩ đến thật là mất thể diện, cô không còn mặt mũi để đối mặt với Di Phương. Thay quần dài và áo T shirt đơn giản, cô lấy tóc dài buộc lại sau đầu, cả người tản mát vẻ đẹp mát mẻ lại mê người, ngũ quan thâm thúy càng thêm rõ ràng. Đi tới phòng bếp, cô nhìn thấy thức ăn trên bàn và tờ giấy, là Dương Nhược Phương lưu lại, phía trên chỉ viết vào buổi tối bà sẽ trở lại. Cô hơi thất vọng, vốn định nói cho Di Phương tin tức tốt, tối hôm qua, Lương Bằng Uy đã đồng ý cho cô và đứa bé có thể sống cùng nhau, dĩ nhiên, cô tuyệt đối sẽ không nói cho Di Phương biết cách mà cô làm cho anh ta đồng ý. Nhưng không nghĩ đến thì không sao nghĩ tới đây, mặt của cô lập tức biến thành quất táo đỏ. Anh ta đồng ý có nghĩa là anh ta hài lòng với biểu hiện của cô sao? Nhất thời, Bảo Nhi toàn thân cảm thấy thật lạ, cô vội vã vỗ vỗ gò má nóng lên của mình.

Ai nha! Thiệt là, tự dưng bị thần kinh, suy nghĩ lung tung những thứ gì à? Lòng luống cuống, tình cảm ẩn sau trong ngực giống như không tìm được nơi dựa vào, vẫn tìm nơi để thổ lộ. Nhiệt tình tới hôm qua, cũng không phải là tất cả đều là giả dối, Bảo Nhi đã phát hiện, khi cô ôm Lương Bằng Uy thì phần tình cảm này rõ ràng đến mức nào.

Cô đối với anh, là động lòng sao? Cô không yên lòng. Dùng cơm xong, suy nghĩ của cô vẫn còn chưa bình ổn, vì thế cô quyết định đi ra sân tản bộ, không khí trong lành đó có thể làm cho cô tỉnh táo lại. Bảo Nhi đi tới cửa đại môn lớn, vừa kéo cửa ra, đột nhiên, một âm thanh bên lấy được sự chú ý của cô, khi nghe đến cái tên Khâu Nhậm Diệu thì bàn tay đẩy cửa chợt dừng lại. “Nghe A Bảo nó hôm nay Khâu Nhậm Diệu muốn dẫn vị em trai luật sư kia đến công ty tìm Uy ca đàm phán.”

“Đàm phán? Nói chuyện gì à!”

“Chính là chuyện về chị dâu chứ sao! Không ngờ thì ra chị dâu lại là em gái của Khâu Nhậm Diệu, cho nên khi bọn họ biết chị dâu ở cùng Uy ca, thì rất tức giận.”

“Nói như vậy, hôm nay bọn họ là chuyện quan trọng!”

“Nên nếu còn chưa có cách, tôi nghĩ có lẽ bọn họ sẽ ra điều kiện với Uy ca.”

“Điều kiện? Điều kiện gì à?”

“Cái này tôi nào có biết? Chẳng qua tôi nghe A Bảo nói, từ trước đến giờ Uy ca luôn mong muốn nuốt trọn tập đoàn Khâu thị, cho nên lần này không chừng sẽ đưa ra điều kiện thống nhất hai tập đoàn này.”

“Thống nhất cái gì? Tôi nghĩ là thu mua mới đúng chứ! Anh nghĩ xem mấy năm qua này, đối phương đã đoạt của chúng ta biết bao nhiêu dự án, hơn nữa còn truy tìm chúng ta khắp mọi nơi, tôi nghĩ lần này Uy ca nhất định sẽ trả thù thật tốt đẹp, không làm thì thôi chứ đã làm thì phải đánh xẹp Khâu thị!”

“Có không? Nếu quả thật là như vậy, không phải chị dâu sẽ rất đáng thương.”

“Đúng a! Nhưng mà điều này cũng không có cách nào khác! Mặc dù chị dâu giúp Tường Bang chúng ta sinh người thừa kế, nhưng dù sao cô ta cũng là người của nhà họ Khâu.”

“Thật ra thì, tôi lại nghĩ, Uy ca cũng không bỏ được chị dâu!”

“Ah? Anh cũng cảm thấy như thế sao? Tôi cũng vậy! Bởi vì tôi chưa bao giờ nhìn thấy Uy ca đối với một người phụ nữ thật tình như thế, thậm chí còn muốn kết hôn với cổ.”

“Còn có ánh mắt của Uy ca nhìn chị dâu, vốn dĩ là hoàn toàn mê muội!”

“Đúng a! Tôi cũng cảm thấy như vậy, trước kia Uy ca đối với tất cả phụ nữ đều rất lạnh lùng, tôi nhớ được.”

Hai người tán gẫu hết chuyện của Khâu thị, lại tiếp tục tán gẫu những chuyện khác, nhưng khi Bảo Nhi khi nghe thấy Lương Bằng Uy muốn thôn tính tập đoàn Khâu thị thì những chuyện khác đã nghe không lọt rồi. Cô kinh ngạc trở về phòng, trong đầu đều là cảnh tượng đáng sợ. Dường như cô có thể thấy vẻ mặt khổ sở của cha và anh cả khi mất đi công ty, tập đoàn Khâu thị là do hai người cùng nhau phát triển, đồng thời cũng là kiêu ngạo của bọn họ, hôm nay lại vì cô, mà trở thành đối tượng bị nuốt, sự thực này làm sao cô có thể chịu đựng được? Tại sao? Tại sao anh ta lại độc ác đến thế? Chẳng lẽ cô đối với anh ta mà nói, trừ là công cụ trả thù, cũng chưa có giá trị khác sao? Nước mắt Bảo Nhi chảy xuống gò má, nội tâm đau như cắt, cô không thể tha thứ cho tội ác của mình. Là cô đi nhầm một bước, hôm nay lại muốn người nhà của cô phải gánh chịu hậu quả, kết quả như thế làm sao cô có thể an tâm mà sống tiếp đây? Cô không lau nước mắt đi, mặc cho chúng nhỏ xuống thấm ướt chăn, trong đôi mắt sâu hiện rõ một lòng quyết tâm. Cô không thể bị mê hoặc nữa! Nếu cô không cố gắng, thì sẽ phụ lòng cha và mẹ đã mất? Bảo Nhi hít sâu một cái, lúc này suy nghĩ của cô cực kỳ tỉnh táo.

7. Chương 7

Sau khi Khâu Nhậm Uy nhận được điện thoại của em gái, lập tức đi cùng anh cả Khâu Nhậm Diệu tới chỗ Lương Bằng Uy. Bảo vệ tại cửa đối với việc bọn họ đột nhiên xuất hiện cảm thấy kinh ngạc, Dương Nhượng

Phương vội vàng ra ngoài giải thích, cũng dẫn Khâu Nhậm Diệu và Khâu Nhậm Uy tới đại sảnh. Hai người tới sảnh vô cùng quen thuộc, nghi ngờ nhìn xung quanh. Dương Nhược Phương nói với người giúp việc đem trà bánh để lên trên bàn, cười nói: “A Uy không có ở đây, là Bảo Nhi muốn gặp các cậu, cô ấy có lời muốn nói với các cậu.”

Khâu Nhậm Diệu và Khâu Nhậm Uy nhìn nhau một cái, sau đó ngồi xuống.

“Bảo Nhi đâu? Sao lại không thấy con bé đâu?” Khâu Nhậm Diệu lo lắng hỏi.

“Cô ấy đang thay quần áo, lập tức sẽ đến ngay, các cậu uống ly trà trước đi, nghỉ ngơi chờ một chút!” Dương Nhược Phương giải thích. Khâu Nhậm Uy làm động tác cảm ơn rồi bưng trà lên, lại bị Khâu Nhậm Diệu đẩy nhẹ vào người, lấy ánh mắt ám hiệu với anh. Đi tới quán doanh của địch, làm sao có thể khinh thường, dùng thức ăn của địch? Huống chi còn là đại bản doanh của phần tử hắc đạo. Khâu Nhậm Uy cười khổ một tiếng, thu tay lại. Khâu Nhậm Diệu bày ra bộ dáng đứng đắn này, khiến Dương Nhược Phương bất đắc dĩ lắc đầu. Lúc này, Bảo Nhi xuất hiện, nhiều người nhìn thấy cô thì hết sức kinh hãi mở to mắt. Bảo Nhi bây giờ và trong quá khứ hoàn toàn khác nhau, cô mặc lấy một bộ sườn xám màu hồng không tay, mái tóc làm xoăn từng lọn rủ xuống phía sau lưng, trên mặt trang điểm theo phong cách kiểu diêm, đậm đà, nhìn trang phục và phong thái của cô, giống như là nhân viên bồi rượu.

Khâu Nhậm Diệu và Khâu Nhậm Uy ngẹn họng nhìn trân trối, bọn họ từng mắt nhìn, căn bản không cách nào gắn hình ảnh của em gái đáng yêu này đó, với cô gái nhiều sơn dầu phấn trước mắt này. Đối với sự giật mình của các anh, Bảo Nhi chỉ cười mỉm rồi đi xuống, đi tới trước mặt bọn họ, dùng âm điệu đặc biệt làm nũng nói: “Anh cả, anh tư, các anh khỏe!”

Khâu Nhậm Uy đứng dậy, mùi nước hoa gay mũi làm anh nhúm mày, anh không tiến lên nói chuyện với cô, chỉ là dùng ánh mắt không thể tin được nhìn cô. Khâu Nhậm Diệu cũng giống Khâu Nhậm Uy, độ giật mình so với em trai còn nghiêm trọng hơn. Đây là em gái anh sao? Đây là em gái đơn thuần thiện lương sao?

“Bảo Nhi, tại sao em lại ăn mặc như vậy?” Khâu Nhậm Uy không hiểu hỏi.

Bảo Nhi cười khúc khích, giống như là đối với vấn đề đó cảm thấy rất buồn cười, “Thế nào? Anh tư, em ăn mặc như vậy khó coi sao? Đây là vì gặp các anh nên em mới đặc biệt ăn mặc tỉ mỉ đó.”

“Bảo Nhi, em. Đã xảy ra chuyện gì sao?” Cách lần trước gặp mặt vẫn chưa tới một tuần lễ! Làm sao em gái có thể có biến chuyển to lớn như thế? Khâu Nhậm Uy lo lắng hỏi. Bảo Nhi khe khẽ đẩy anh ngồi xuống, ôn à ôn ền nói: “Ai nha! Anh tư anh muốn nói gì vậy! Em sống tại nơi này rất tốt, nào có cái gì chuyện a!”

“Bảo Nhi, có phải Lương Bằng Uy làm cái gì với em hay không?” Cô nhúm lông mày một cái, “Ai yêu! Anh tư, anh làm gì thế, sao lại bày ra khuôn mặt kỳ quái thế kia chứ? Em nghĩ đến khi các anh nhìn thấy em sống tốt như vậy, sẽ thật vui mừng!”

“Cái gì? em ở nơi nàysống tốt. Bảo Nhi, em có biết mình đang nói gì hay không?” Khâu Nhậm Diệu không cách nào nhìn em gái như vậy, vẻ mặt phức tạp. Đối vẻ mặt anh cả, Bảo Nhi chỉ nhẹ cong chút vành môi, “Thiệt là, người ta đúng là sống rất tốt mà! Uy ca rất thương người ta, bởi vì em đã giúp anh ấy sinh người thừa kế, cho nên trong tất cả người tình của anh ấy em được sủng ái nhất!”

“Cái gì? ! Tình. Người tình. Bảo Nhi, em.”

“Thế nào? Uy ca không có nói với các anh sao? Ai! Có lẽ là sợ các anh không thể nào chấp nhận được đi!” Cô tỏ vẻ không sao cả, đứng thẳng vai một chút. Trong nháy mắt không khí trở nên thật lạnh lùng, một bên Dương Nhược Phương mơ hồ nhìn bọn họ, đối với lời nói của Bảo Nhi thì không thể nào tin nổi. Giằng co một lúc, cuối cùng Khâu Nhậm Diệu cũng lên tiếng, “Bảo Nhi, nói cho anh, em và Lương Bằng Uy rốt cuộc biết nhau như thế nào? Các em thật sự là yêu nhau mới ở cùng với nhau sao?” Giống như đang nói ra một chuyện đáng sợ, ngay cả âm thanh của anh cũng có chút run rẩy. Bảo Nhi bước chân xoay người một cái, đưa lưng về phía bọn họ, khẽ thở dài: “Cũng không phải thật sự yêu nhau, chỉ là em muốn thân phận phu nhân Tường Bang thôi, thật ra thì ở nhà Ngã Ly không bao lâu, thì bạn bè em giới thiệu công việc mới là đến hộp đêm Say Tình Uy ca mở đi làm, anh ấy đối với tôi rất tốt! Cho nên bất tri bất giác em đã sống cùng anh ấy rồi, chỉ là.” Nói đến đây, cô đột nhiên xoay người lại, tâm tình kích động, “Chẳng qua

là khi anh ấy biết em là em gái của các anh, thì lại bắt đầu đối với em lạnh nhạt, hiện tại. Lại còn muốn đuổi em đi!”

“Bảo Nhi.” Khâu Nhậm Diệu kinh ngạc nhìn cô, trong lúc nhất thời không cách nào nói được ra lời. Bảo Nhi tiến lên nắm lấy tay anh, làm bộ đáng thương cầu khẩn, “Anh cả, van cầu anh, em không muốn rời khỏi anh ấy, em thật sự là không có thể không có anh ấy, em biết rõ anh ấy nhất định sẽ thừa cơ hội này nói điều kiện tốt với anh để bỏ rơi em, nhưng em không muốn, em thật sự là không muốn, anh cả, làm ơn, xem như em cầu xin anh, đừng làm cho anh ấy đuổi em đi, em không thể rời xa anh ấy!” Nói xong, cô quỳ xuống. Khâu Nhậm Diệu kinh ngạc không dứt, đầu anh dương như muốn nổ tung, “Bảo Nhi, em đang làm gì? Trời ơi! Làm sao em có thể biết thành người như vậy chứ? Chẳng những cả người biến thành bộ dạng khó coi này, còn không biết xấu hổ làm người tình của Lương Bằng Uy, chẳng lẽ đây chính sự độc lập mà em muốn sao?”

Bảo Nhi cúi đầu, cắn môi, giọng nói không vui nói: “Tóm lại, em là không thể nào rời anh ấy, mặc kệ Uy ca trao đổi điều kiện gì với các anh, em chết cũng sẽ không rời khỏi anh ấy!”

“Vậy thì tốt, cô hãy vĩnh viễn đợi tại nơi này, đợi tên Lương Bằng Uy khốn khiếp kia đến ở bên cô, tiếp tục rơi xuống đi xuống tốt lắm!” Khâu Nhậm Diệu phát ra tiếng quát đáng sợ.

Khâu Nhậm Uy chấn kinh, bắt vai anh lại, “Anh cả, anh điên ư! Cha đã thông báo, muốn chúng ta bắt kẻ như thế nào cũng phải dẫn Bảo Nhi về nhà, anh sao vậy... có thể.”

“Câm mồm! Khâu Nhậm Diệu tôi không có loại em gái này!”

“Anh cả, anh bình tĩnh một chút.”

“Được rồi! Không nói nữa! Bây giờ tôi phải nghĩ đến chúng ta, tại sao chúng ta lại phải vì loại em gái như vậy, tính toán sẽ thống nhất điều kiện với Lương Bằng Uy, chỉ chuyện này thôi đã cảm thấy giống như gặp phải ác mộng, trời ạ! Nếu để cho cha nhìn thấy con gái mà bản thân mình yêu quý biến thành bộ dạng xấu xí này, sẽ ra sao! Bảo Nhi, cô làm như vậy mà không sợ phụ lòng mẹ dưới tuổi vàng sao?”

Khâu Nhậm Diệu giận đến nỗi khóe mắt chảy ra nước, toàn thân không ngừng run rẩy, nhìn chăm chú vào Bảo Nhi ánh mắt hiện đầy thất vọng và đau lòng. Máu trong người Bảo Nhi như đông lại, không cảm thấy bất kỳ nhiệt độ nào, ngữ điệu không còn sức sống, “Anh cả, nói như thế, anh đồng ý? Thật tốt quá, thật sự là quá tốt! Bởi như vậy, em lại có thể tiếp tục làm người tình của Uy ca.”

“Bốp!” Tiếng cái tát vang vọng quanh quần khắp đại sảnh.

Thân thể Bảo Nhi không chịu nổi cái tát của Khâu Nhậm Diệu, ngã sang một bên, khóe miệng tràn ra tia máu, cô sững sờ nhìn máu trong tay. Thật kỳ quái, tại sao cô không hề cảm thấy đau, rõ ràng cũng chảy máu, không phải sao?

“Trời ạ! Bảo Nhi, em không sao chứ?” Khâu Nhậm Uy muốn tiến lên, lại bị Khâu Nhậm Diệu kéo lại.

“Chúng tôi đi, cái chỗ này tôi chỉ đợi một giây thôi cũng cảm thấy buồn nôn!”

“Nhưng là, Bảo Nhi.”

“Không cần để ý cô ta, bắt đầu từ bây giờ, chúng ta không có em gái!” Khâu Nhậm Diệu điên cuồng hét lên. Khâu Nhậm Uy chưa từng thấy anh cả mất khống chế như vậy, anh liếc nhìn em gái đang cúi đầu lần nữa, tiếp theo thở dài, theo Khâu Nhậm Diệu rời đi. Nghe tiếng đóng cửa như sấm, Dương Nhược Phương mới giật mình tỉnh lại, cô vội vàng đi tới bên cạnh Bảo Nhi, nâng cô ấy dậy, vừa thấy gò má của cô ấy sưng to lên, kinh ngạc không dứt, “Trời ơi! Bảo Nhi. con.”

“Con không sao, dì Phương, con mệt quá, muốn đi lên nghỉ ngơi, khi nào dùng cơm cũng không cần gọi con đâu, cảm ơn.” Cô yếu đuối nói dứt lời, sau đó đem theo thân thể không còn hơi sức, lảo đảo leo lên cầu thang. Dương Nhược Phương lấy tay che mắt, đau lòng nhìn bóng lưng cô vừa vô dụng vừa đáng thương.

Xem ra, cô ấy vì hôm nay, đã suy nghĩ rất nhiều. Rõ ràng là là một cô bé đáng yêu như vậy, lại bị bức đến trình độ này, sau này cô ấy nên đi nơi nào đây? Trở về phòng, Bảo Nhi thật vất vả mới tắm rửa sạch sẽ, trở lại hình ảnh lúc đầu của mình. Cô nằm lý ở trên giường, chỉ cảm thấy muốn ngất đi, cảm giác đau trên hai gò má không cách nào mất đi, cuối cùng cũng ép cô trào nước mắt. Đây là lần đầu tiên anh cả đánh cô, mà

có lẽ cũng là lần cuối cùng, có lẽ chắc chắn nếu cha biết cũng sẽ làm như thế ! Lần này, cô thật sự đã khiến người nhà hổ thẹn rồi, cô cũng nữa không thể quay về bên cạnh người thân nữa, vĩnh viễn không thể quay về.

Nhưng là, giống như mọi người suy đoán, Lương Bằng Uy thật sự tính toán xuống tay với công ty anh cả, thật may là cô đã kịp thời ngăn cản, tin rằng khi Lương Bằng Uy biết kế hoạch thất bại, nhất định sẽ cực kỳ tức giận đi! Tập đoàn Khâu thị đã giữ được, mà cô cũng không có giá trị lợi dụng, như vậy Lương Bằng Uy sẽ thả cô đi đúng không! Không sai, lúc này là lúc cô nên rời đi, chuyện này tất cả vốn là chuyện không nên xảy ra, nếu không phải bị lừa đi tất cả cảm xúc, cô vốn dĩ sẽ không phải gặp mặt Lương Bằng Uy trong lần tới, hơn nữa cũng sẽ không đối với anh ta. Cô không cách nào nhớ lại, tình cảm sôi trào mãnh liệt giày vò như thế nào, nếu như có thể, cô tình nguyện đem phần tình cảm này chôn giấu đi. Nỗi đau từ ngực đau vượt qua cả nỗi đau trên gương mặt , Bảo Nhi mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Bảo Nhi đột nhiên tỉnh táo lại, gian phòng tối om, cô theo bản năng mở đèn đầu giường ra, vốn định xem là mấy giờ rồi một chút, không ngờ bên cạnh lại có thể có người, tầm mắt cô dời đi một cái, sợ hết hồn.

“A! Anh.”

Lương Bằng Uy đang ngồi ở mép giường nhìn cô, ánh sáng hơi yếu của đèn đầu giường chiếu vào khuôn mặt của anh, Bảo Nhi không nhịn được nuốt xuống một ngụm nước miếng. Cô quay mặt đi, không muốn để cho anh ta phát hiện gò má bị đánh của mình. Lương Bằng Uy không có động tĩnh, cho đến khi Bảo Nhi không cách nào chịu được không khí trầm muộn này nữa muốn rời đi thì lại bị anh bất thành linh giữ chặt cầm, dùng sức đem mặt chuyển đến dưới ánh đèn. Nhất thời, Lương Bằng Uy thấp giọng xuống, gò má sưng đỏ trước mặt này mơ hồ còn có thể nhìn thấy dấu ngón tay, có thể thấy được lúc ấy sức lực lớn đến mức nào. Ngón tay của anh chẳng biết tại sao lại giảm nhiệt độ, càng ngày càng lạnh lẽo. Cô cảm nhận được thân thể anh run rẩy, hốt hoảng nghĩ muốn hất tay của anh ra, nhưng anh vẫn không buông lỏng, giữ chặt cầm cô, giữ thật chặt.

“Chuyện này, chính là cách cô làm để khiêu chiến tôi sao?”

Âm thanh của anh giống như loại âm thanh băng hàn, làm người ta muốn chạy trốn, lòng của Bảo Nhi nổi lên kinh hãi, cô muốn lui ra, nhưng ngón tay anh lại càng tăng thêm sức lực.

“Buông tôi ra. Tôi không biết anh muốn nói gì.” Anh ta biết rồi sao? Hành vi của mình hôm nay .., anh ta biết hết rồi sao?

Ai! Cẩn thận mà suy nghĩ một chút nhất định là...., nhìn anh tính khí đầy lửa thế kia, đại khái nhất định phải rời khỏi chỗ này, rồi sau đó sẽ lập tức ngã bài với anh ta! Thôi! Trời sinh voi sinh cỏ, không phải trước đó cô đã chuẩn bị tâm lý thật tốt rồi sao? Lương Bằng Uy hung hăng trừng mắt nhìn cô, ” Chuyện hôm nay cô làm, dì Phương cũng đã nói cho tôi biết, bàn tay này. mang đến đả kích cho cô không nhỏ nhỉ!” âm thanh anh ta vốn từ lạnh lẽo lại dần dần ấm áp. Bảo Nhi khẽ cắn môi dưới, rừ mí mắt xuống, đối với tầm mắt của anh càng ngày càng không thể chống đỡ được. Cô không muốn cho anh ta nhìn thấy bộ dáng khó coi của mình, “Cứ như vậy coi như hòa nhau.”

“Hòa nhau?” Anh không thể tưởng tượng nổi mở to mắt, chợt hất cô ra, đứng dậy hướng cô quát lên: “Ngu ngốc! Cô có biết mình đang nói cái gì hay không? Chuyện như vậy là có thể dùng hòa nhau để giải quyết sao?”

Lửa giận của Lương Bằng Uy bốc lên, khi anh nhìn thấy Khâu Nhậm Diệu lui về phá tan tành hiệp ước thì dì Phương điện thoại tới, nghe xong tất cả mọi chuyện, anh cực kỳ tức giận, đem toàn bộ đồ trên bàn toàn bộ hất xuống . Vậy mà, khi anh ở trên đường về nhà, lại phát hiện nguyên nhân mình tức giận không phải là kế hoạch bị phá hỏng , mà là đối với hành động đánh Bảo Nhi của Khâu Nhậm Diệu dù biết anh ta có đang trong cơn giận dữ, anh hận không được chặt Khâu Nhậm Diệu ra làm trăm mảnh. Anh nắm chặt tay lái rung động gay gắt, tất cả đều rối loạn!

Anh luôn cho là kế hoạch mua tập đoàn Khâu thị hoàn mỹ vô khuyết, lại bỏ quên Bảo Nhi. Không! Phải là nói anh căn bản không nghĩ tới, từ trước đến giờ Bảo Nhi là đóa hoa trong nhà kính, lại có thể biết vì người thân mà hy sinh tương lai của mình. Đem chuyện anh ép cô làm tình nhân thành một câu chuyện khác, kết quả là như cô đoán trước, người thân của cô không những đối với cô thất vọng cực độ, thậm chí sẽ

vĩnh viễn rời xa cô. Nghĩ đến đây , Lương Bằng Uy cực kì đau lòng, gần như vì cô mà hít thở không thông, đau là rõ ràng như thế. Anh có thể đoán được bộ dáng đau lòng muốn chết của cô , đó là hình ảnh mà anh không nguyện ý nhìn thấy nhất. Bảo Nhi nghe như tiếng sấm rền, đè nén nội tâm khủng hoảng, “Không sai! Đối với anh mà nói có lẽ không thể coi như là hòa nhau ! Chỉ là qua chuyện hôm nay, anh nên hiểu rõ, tôi đã mất đi giá trị lợi dụng rồi.” Nói xong, cô cười. Nụ cười kia có khổ sở đau đớn, hình như là vì tôn nghiêm cuối cùng mà cô làm được tán thưởng. Lương Bằng Uy gặp phải một cổ đả kích rất lớn, anh nhắm mắt lại, nội tâm không ngờ dâng lên cảm giác tội ác. Trong nháy mắt, có một ý nghĩ lọt vào trong cơ thể, chẳng những để cho suy nghĩ của anh rõ ràng, đồng thời cũng làm cho anh nhìn rõ ràng tình cảm của mình đối với cô. Thì ra là, đây chính là mặt chân thật nhất ? Lương Bằng Uy tự giễu nâng lên khóe miệng.

Anh yêu cô! Trong cơ thể hiện lên cái phần cảm giác tội ác kia đó chính là chứng minh tình yêu với cô đi! Trời ạ! Tại sao? Tại sao anh bây giờ mới phát hiện ra tình cảm anh đối cô chính là tình cảm chân thành đây? Anh vẫn cho rằng trong từ điển của anh không bao giờ có định nghĩa về tình yêu, hơn nữa khi nhìn thấy hai vị bạn tốt vì yêu mà biến đổi 180 độ, anh còn không nhận được cười nhạo bọn họ. Hôm nay, cuối cùng anh cũng ý thức được cảm giác rất chân thực của chính mình , chỉ là trời cao treu cọt người, anh đã làm ra những việc không cách nào bù đắp tổn thương đối với cô, là anh ích kỷ bức cô đến không còn lối thoát, làm sao anh còn có thể thẳng thắn bày tỏ tình cảm đối với cô đây? Có lẽ bọn họ không lên gặp nhau chẳng?

Giây phút này, ngay từ lúc ban đầu gặp nhau có lẽ anh đã yêu cô, nếu không cũng sẽ không chủ động ôm cô, biết rõ cô vì bất đắc dĩ mới cùng anh xảy ra quan hệ, nhưng anh lại không có chút quan tâm nào, bởi vì lòng của đã anh sớm đã chìm sâu vào. Lương Bằng Uy đứng yên một lúc lâu, cuối cùng không nói một câu nào mà rời đi. Bảo Nhi nhìn anh biến mất ở cửa, có chút giật mình, vốn tưởng rằng anh ta sẽ nói thẳng ra, hơn nữa còn châm chọc cô một phen, nào biết anh ta lại không nói gì cả, còn xoay người rời đi.

“Chờ một chút!” Cô nhảy xuống giường, đuổi theo.

Cô làm tất cả không chỉ là vì giúp anh cả, cô còn phải lấy được cam kết tự do của anh ta nữa. Mặc dù tim của cô gào lên không nguyện ý, nhưng cô và anh thật sự không có cách nào ở bên nhau, cô muốn rời đi, nếu không cô nhất định sẽ vì càng ngày càng thích anh mà khổ sở cực kỳ. “Đừng đi, Lương Bằng Uy !” Cô gọi, đối với anh làm mất điếc tai ngơ cảm thấy không vui. Bước chân Lương Bằng Uy càng tăng nhanh, không muốn dừng lại, bởi vì anh đoán được lời Bảo Nhi muốn nói, nhưng lúc này anh còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, anh cần tỉnh táo để suy nghĩ lại đã. Từ khi sinh ra , đây là lần đầu tiên anh muốn thoát khỏi một người, hơn nữa đối phương còn là phụ nữ. Dương Nhược Phương đang từ phòng bếp ra ngoài, đối với tình trạng thỉnh linh xảy ra hiển nhiên có chút kinh ngạc. Lần đầu tiên bà nhìn thấy trên mặt Lương Bằng Uy xuất hiện sự khó xử như thế, đó là nét mặt không biết làm thế nào, Bảo Nhi đối với cậu ấy ảnh hưởng rất sâu bất cứ ai cũng không thể thay thế!

“Lương Bằng Uy , tôi bảo anh, anh không có. A!” Bảo Nhi đi đến cầu thang thì bị lỡ bước, ngã xuống. Lương Bằng Uy nghe tiếng kêu của cô, xoay người chạy vọt tới bên người cô, đưa tay ôm lấy cô, chỉ thấy trên trán cô có vài vết thương, anh không vui tức giận nói: “Cái người hồ đồ này, mắt cô ở sau đầu à? Cái cầu thang rõ ràng như thế mà cũng có thể bị ngã.”

“Cái tên khốn kiếp ích kỷ này, còn không phải là do anh làm hại, lỗi tai anh mất rồi sao? Không nghe thấy tôi gọi anh sao?” Thân thể truyền đến đau đớn làm cô khó nén được tức giận, châm chọc nói.

“Cô. Ông trời, cô sốt!” Ngón tay của anh vừa chạm tới cái trán của cô, nhiệt độ trên đó khiến sắc mặt anh đại biến, tất cả thần kinh bó chặt thành một bó. Nghe thấy lời anh nhắc nhở, Bảo Nhi mới ý thức được toàn thân mình vừa rồi vừa đổ mồ hôi lại nóng lên, cho nên đột nhiên tỉnh táo lại, bởi vì nhìn thấy Lương Bằng Uy xuất hiện mới có thể quên mất.

“Tôi. Có phát sốt sao?” Thân thể càng ngày càng nóng, cô phát hiện gương mặt của Lương Bằng Uy có chút mơ hồ. Lương Bằng Uy cầm tay của cô, cái loại nóng bỏng khác thường đó làm lòng của anh co rút đau đớn , anh bế ngang cô lên, sai bước đi ra cửa, “Cô không cần nói gì, nghỉ ngơi thật tốt, tôi lập tức đưa cô đến bệnh viện.”

“A Uy, Bảo Nhi sao thế?” Dương Nhược Phương phát hiện có cái gì không đúng, tiến lên hỏi thăm.

“Cô ấy sốt, con đưa cô ấy đến bệnh viện trước . Dì Phương, dì giúp cô ấy tắm rửa, chuẩn bị quần áo lại

một chút, con thấy cô ấy nóng như vậy, nhất định phải đi nằm viện.” anh vội vàng giao phó. Dương Nhược Phương gật đầu nhìn nhìn, lập tức hiểu, nhất định là do Khâu Nhậm Diệu đánh tới phát sốt.

“Dì hiểu, con đưa Bảo Nhi đi nhanh lên một chút, còn chuyện gì cứ giao cho dì xử lý !”

“Ừm! Làm phiền dì, dì Phương.” Nói xong, anh bước ra ngoài cửa chính.

Tay Bảo Nhi vô lực, bắt áo anh lại , “Không cần. Tôi không sao. Không nên đi bệnh viện. Tôi chỉ muốn nói chuyện cùng anh một chút. Sau này chuyện.” Cô dựa vào trước ngực anh, ngửi thấy mùi vị phái nam đặc biệt của anh, làm lòng cô dao động .

Không được! Cô không thể tiếp tục như vậy nữa, nếu không nhất định sẽ không cách nào rời khỏi anh ta. Trong lòng Bảo Nhi khóc ròng. Lương Bằng Uy không để ý đến lời của cô..., một lòng chỉ muốn mau đưa cô đến bệnh viện. Anh trầm mặc, để cho lòng cô càng thêm chua xót, vừa lên xe, cô cảm thấy không còn hơi sức, cuối cùng cũng mất đi năng lực suy nghĩ.Lương Bằng Uy gia tăng tốc độ,cổ chạy thẳng đến bệnh viện một cách nhanh nhất, một lòng treo ở giữa không trung, máu giống như rót vào băng lạnh. Anh đưa một tay ra, nắm lấy bàn tay cô, thật chặt, trong mắt hiện lên tình yêu đầy nồng nặc và thâm tình.

8. Chương 8

Lương Bằng Uy đi vào đại sảnh nhà chính của Lương gia , không ngờ, mẹ và hai vị dì đều ở đây, vẻ mặt ba người hết sức nặng nề. Anh biết không khí có gì không đúng, chuẩn bị đi đến gian phòng của đứa bé, lại bị mẹ gọi lại.

“A Uy, con tới đây ngồi xuống, mẹ có lời muốn nói với con.” Giọng nói của Tôn Cẩm Yến không hề vui vẻ mà đầy uy nghiêm. Lương Bằng Uy đi tới, vừa mới ngồi xuống, thì nghe thấy mẹ nói ra lời nói kinh người.

“A Uy, ba người chúng tôi thảo luận đã rồi, chờ Bảo Nhi xuất viện, để cô ấy trở lại nơi này ở.”

Cái gì! Anh nhúu mày, “Con không đồng ý, cô ấy là người phụ nữ của con.”

Trong mắt Tôn Cẩm Yến thoáng qua tức giận, “Vậy người ta có tội gì mà anh lại muốn hành hạ người ta như vậy? Bảo Nhi là một người con gái có tâm địa thiện lương lại ngây thơ, anh lại có thể độc ác lợi dụng cô ấy để đi đối phó với người nhà của cô ấy, bây giờ còn hại cô ấy và người nhà đoạn tuyệt quan hệ. A Uy, anh biết không? Anh đang nghĩ mình đang làm cái gì vậy ??? Từ trước đến giờ anh làm cái gì, chúng ta không có ý kiến, chỉ là lần này, việc anh làm rõ là. Quá làm cho chúng tôi thất vọng!”

Từ trước đến giờ,chuyện của anh mẹ đều cực ít hỏi tới, nhưng cũng không có nghĩ là bà ấy cái gì cũng không biết. Mặc dù bà ấy rất ít ra ngoài, nhưng đối với việc lớn nhỏ trong bang đều rõ như lòng bàn tay, hai vị dì cũng vậy.Hôm nay mẹ lại có thể nghiêm nghị trách cứ anh, có thể thấy được đối với hành động mà anh làm ra tương đối bất mãn.

“Mẹ, chuyện của con và Bảo Nhi mọi người không cần phải quan tâm đến, đối với cô ấy con tự có sắp xếp thỏa đáng.” Anh trả lời.

“Sắp xếp? Sắp xếp cái gì? Bây giờ cô ấy đối với anh đã không có giá trị lợi dụng, anh còn muốn sắp xếp cô ấy như thế nào nữa?”

“Tóm lại, con sẽ không để cho cô ấy rời khỏi con.” Giọng điệu của anh tràn đầy kiên trì.

Tôn Cẩm Yến giật mình, ngay sau đó tỉnh táo lại.

“Đứa bé kia đâu? Anh thật sự để cho đứa bé và cô ấy không được nhìn thấy nhau sao? Bây giờ cô ấy đã không có bất kỳ người thân, cũng chỉ có duy nhất đứa bé này.”

“Cô ấy còn có con, con sẽ chăm sóc cô ấy.” Anh trả lời.

“Vậy cũng phải được sự đồng ý của Bảo Nhi!”

“Cô ấy đương nhiên sẽ đồng ý, con nói rồi cô ấy là người phụ nữ của con, lời của con nói, không cho phép cô ấy phản kháng.” Anh còn có thể bá đạo như vậy.

Tôn Cẩm Yến không chịu nổi, “A...cái đứa bé này, sao lại có thể tùy hứng như vậy.”

“Được rồi, thôi, chị cả, nếu A Uy kiên trì như vậy, chúng ta có kiên trì nhiều hơn nữa cũng không làm ra chuyện gì, thôi cứ thuận theo nó đi!” Triệu Hương Diễm mở miệng ngăn cản hai người sắp dấy lên chiến hỏa.

“Em hai, em lại cưng chiều đứa nhỏ này rồi.”

Trong ba người Triệu Hương Diễm là người chiều anh nhất, có lẽ là mình không duyên với con cái, nên từ trước đến giờ đối với Lương Bằng Uy bà luôn đặc biệt cưng chiều. Nhưng, lần này bà lại không giống như vậy, “Chị cả, chị hiểu lầm rồi, em muốn đứng về phía Bảo Nhi, chỉ là em đồng ý cho A Uy một cơ hội, nhưng nếu nó không hảo hảo đền bù cho Bảo Nhi, em sẽ tuyệt đối không tha thứ cho nó. Con nghe rõ ràng không? A Uy!” Triệu Hương Diễm nói xong, cho Lương Bằng Uy một ánh mắt cảnh cáo.

Cô gái nhỏ kia thật là lợi hại, chỉ là trong khoảng thời gian ngắn, đã có thể đem hết người thân nhất của anh vào thành một hội. Trong lòng Lương Bằng Uy nói nhỏ mấy câu.

“Mọi người yên tâm, con sẽ không tổn thương Bảo Nhi nữa, còn chuyện của đứa nhỏ, con đã sớm quyết định cho cô ấy chăm sóc nó, hôm nay con tới chính là muốn đưa đứa bé trở về.”

Lời của anh khiến Dương Nhược Phương vui vẻ cười một tiếng, “Có thật không? Vậy thì tốt quá! Đã như vậy, dì sẽ đi ôm đứa bé đến đây, như thế này! Tin tưởng Bảo Nhi nhìn thấy đứa bé nhất định sẽ rất vui mừng.”

Dương Nhược Phương hoà giải, không khí cuối cùng khôi phục bình thường. Tôn Cẩm Yến bất đắc dĩ rũ vai xuống, đối với con trai mặc dù còn có chút bất mãn, nhưng không muốn nổi cáu cái gì nữa, “Có rãnh rồi nhớ dẫn Bảo Nhi và đứa bé trở lại, biết không?” Bà chỉ đơn giản chỉ thị sau đó không lên tiếng nữa.

“Vâng!” Lương Bằng Uy trả lời.

Ai! Anh gật đầu với cả ba vị. Thật ra thì không cần họ nhắc nhở, anh cũng sẽ chăm sóc Bảo Nhi thật tốt, chỉ cần cô vui vẻ, không khóc thút thít nữa, đối với anh mà nói đây mới là chuyện trân quý nhất.

Bảo Nhi nằm ở bệnh viện hết ba ngày, thật vất vả mới hạ sốt, gương mặt cũng khôi phục thần sắc. Liên tiếp ba ngày Lương Bằng Uy cũng không ở bên cạnh cô, cho đến lúc Dương Nhược Phương đón cô xuất viện, anh ta cũng không đến, điều này làm cô cảm thấy thật thất vọng. Về đến nhà, Dương Nhược Phương mang cô đi tới cửa phòng liền dừng bước lại, xoay người hướng Bảo Nhi cười nói: “Bảo Nhi, chính con mở cửa đi!”

Hành động và ngôn ngữ của Dương Nhược Phương mặc dù kỳ quái, nhưng Bảo Nhi cũng không nghĩ ngợi quá nhiều, tự mình tiến lên mở cửa ra. Đập vào tầm mắt cô, chính là giường trẻ con, cô giật mình chạy vội lên, vén mở màn che trong suốt lên, liền gặp được bảo bối nằm ở đó. Cô cảm động tay che miệng, lệ nóng quanh tròng, “Tiểu Hàng. tiểu Hàng. dì Phương, chuyện này... là chuyện gì đang xảy ra?”

Dương Nhược Phương đi tới bên người cô, “Là A Uy gọi ta dẫn đứa bé tới chỗ này, nó đồng ý cho con chăm sóc đứa bé.”

“Anh ta. Thật.” Cô ghen ngào đến khó nói lên lời.

“Nó muốn. nó có lẽ là muốn đền bù!” Dương Nhược Phương thương tiếc đưa mắt nhìn cô.

Bảo Nhi có chút giật mình, khẽ cắn môi dưới, “Con. không cần anh ta đền bù.” Cô tình nguyện anh ta vì lý do khác mới đưa đứa bé mang về, mà không phải bởi vì cô và người nhà xảy ra xung đột.

“Ai! Mặc kệ như thế nào, đứa bé luôn là cần mẹ. Bảo Nhi, con hãy cứ thoải mái ra, đừng suy nghĩ lung tung nữa, chăm sóc đứa bé thật tốt là được.” Dương Nhược Phương cầm lấy tay của cô, khích lệ cô. Bảo Nhi nháy mắt mấy cái, nhin xuống nước mắt, “Vâng! Con biết rồi, bây giờ con, cũng chỉ còn đứa bé là người thân thôi.” Cô đem đứa bé ôm lấy, dịu dàng ôm vào trong ngực. Dương Nhược Phương lòng chua xót, nhìn lấy cô, “Bảo Nhi, con ngàn lần đừng nghĩ như vậy, con còn có chúng tôi, dì và hai chị đều rất ưa thích con, nếu không phải A Uy phản đối, chúng tôi đã sớm đem con đến nơi ở của nhà họ Lương mà chăm sóc.”

” Dì Phương” Cô thừa nhận mình cũng rất thích họ, nếu như có thể, cô tình nguyện có thể cùng họ sống cùng nhau, cũng không nguyện sống cùng với Lương Bằng Uy ở dưới một mái nhà.

Tại sao số mạng muốn trêu cợt cô như thế đây? Lúc này cô chẳng những không có tiền, càng không có người thân có thể dựa vào, trừ nơi này, cô thật sự đã không còn chỗ nào có thể đi. Vì đứa bé này, cô chỉ có thể cúi đầu với Lương Bằng Uy , dày mặt ở lại chỗ này. Tiểu Hàng mới được mấy tháng, một cô gái như cô làm thế nào có thể nuôi nổi nó đây? Ở lại chỗ này, ít nhất có thể cho đứa bé một cuộc sống ổn định. Bảo Nhi nhìn đứa bé, cuối cùng cũng buộc mình đối mặt với thực tế. Mặc dù cô đối với Lương Bằng Uy đã không còn có bất kỳ giá trị lợi dụng, nhưng vì đứa bé, cô nguyện ý cúi đầu dưới anh ta. Quyết định xong, lòng của cô bình tĩnh hơn nhiều. Sau bữa tối, Lương Bằng Uy vẫn không trở lại, sau khi đem đứa bé dỗ ngủ, Bảo Nhi xuống dưới đại sảnh liếc mắt nhìn, tiếp theo lại đi tới thư phòng. Nhưng gian phòng trống rỗng lại để cho cô có chút tịch mịch, thế là cô lại trở về đại sảnh, ngồi ở trên ghế sa lon chờ anh ta.

Ba ngày không thấy anh , cô rất nhớ anh . Không phải anh vẫn còn đang tức giận, cho nên mới không muốn nhìn thấy cô? Bảo Nhi thở dài như đưa đám thì bên ngoài truyền đến xe hơi, dẫn tới chú ý của cô. Cô muốn đi ra ngoài, bước chân lại chần chờ, nhưng vẫn đi tới trước cửa đứng, tự hỏi mình nên lấy vẻ mặt gì để đối mặt với anh ta. Đột nhiên, cửa mở rộng ra, một cô gái đột nhiên xuất hiện, làm cô sững sốt tại chỗ. Cô gái kia mặc áo da màu đen và quần bó ngắn, hai chân thon dài được ôm gọn trong đôi boots da cũng màu đen, so với Bảo Nhi người của cô ta còn cao hơn cô cả một cái đầu, vì vậy cô ta đứng từ trên cao nhìn xuống, tầm mắt ngạo mạn nhìn cô.

“Cô là ai?”

“À? Tôi. tên là Bảo Nhi.” Không cách nào bỏ qua khí thế của cô gái kia, Bảo Nhi ngoan ngoãn trả lời.

Cô gái nghe thấy tên của cô, lông mày nhỏ nhắn chau lên, dùng một loại ánh mắt ý vị thâm trường nhìn cô, “Xin chào, tôi tên là Thẩm Thiên San.”

“Chào cô.” Bảo Nhi phản ứng. Thẩm Thiên San cười cười, thân thể hơi dõng dĩnh, phát một cái, chỉ thấy hai người đàn ông đem Lương Bằng Uy đi vào cửa. Bảo Nhi giật mình đi lên trước, “Anh ta. anh ta làm sao vậy?”

Thẩm Thiên San dùng cầm áo hiệu thủ hạ đem Lương Bằng Uy đỡ đến ghế sa lon, “Cô đừng khẩn trương, Uy ca chỉ là uống rượu say mà thôi, hôm nay có một tụ họp, cho nên anh ấy uống hơi nhiều một chút.”

Giọng nói của cô ta có chút kỳ quái, Bảo Nhi đem tầm mắt chuyển sang ghế sa lon, nhìn anh ta say đến bất tỉnh nhân sự, cô lo lắng.

“Đúng rồi, nghe nói cô sinh cho Uy ca một cậu con trai, phải không?” Thẩm Thiên San mắt to đầy hiếu kỳ nhìn cô.

Bảo Nhi hồi hồn nói: “À? Ách.Vâng!”

Trên mặt Thẩm Thiên San xuất hiện nụ cười khó hiểu, “Vậy. bây giờ cô có thân phận gì ?”

Câu hỏi của cô ta làm Bảo Nhi sững sốt một chút, cuối cùng cúi đầu, “Tôi. Chỉ là người tình của anh ta.” Thật là kỳ quái, cô lại có thể thẳng thắn như vậy đối với một người mới quen ? Không biết vì nguyên nhân gì, Bảo Nhi cũng không cảm thấy Thẩm Thiên San là một người đáng ghét. Thẩm Thiên San, tay ôm ngực trầm tư một hồi , tự lẩm bẩm, “Vậy. Tôi biết đại khái vì sao hôm nay Uy ca phải uống say.”

“À?” Bảo Nhi mới muốn hỏi đó là có ý tứ gì, đối phương đã đi ra cửa chính.

“Đợi đã nào...! lời nói mới rồi.”

“Không có gì, đó là tôi làm bầm lầy bầu á! Đúng rồi, quên nói cho cô biết, thật ra thì Uy ca rất biết uống, anh ấy chưa bao giờ say như vậy đó!” Nói xong, cô ta ha ha cười lên xe, cùng bọn thủ hạ cùng nhau rời đi. Bảo Nhi nghe không hiểu ra sao, đóng cửa chính, cô vốn muốn gọi người đến chăm sóc Lương Bằng Uy , nhưng lại lo lắng thời gian đã quá muộn, thế là quyết định tự mình chăm sóc anh. Cô đi tới bên sofa, đẩy anh ta một cái, “Này, này, tỉnh a.”

“Ừm. . . .” Lương Bằng Uy khẽ sở rên rĩ lên một tiếng.

Cô nhìn anh chân mày cũng vo thành một nắm, “Thiệt là, tại sao uống say như vậy?” Bằng sức của cô là không thể nào nâng anh ta trở về phòng. Chốc lát sau, Bảo Nhi trở về phòng cầm chăn lông ra ngoài, cả đêm không có chớp mắt mà chăm sóc cho Lương Bằng Uy.

Cảm giác phiền lòng đâm nhói gọi Lương Bằng Uy tỉnh, anh mở mắt ra, cảm giác đầu tiên là ù tai, tiếp theo là đầu như bị người ta dồn sức đánh. Ôm đầu, anh gào thét, cho đến lúc cảm giác khó chịu từ từ rút đi, mới khôi phục suy nghĩ bình thường. Anh khẽ sở đứng dậy, chần trên người tử chảy xuống mặt đất, thấy thân thể mình trần trụi hiện ra, mới để cho anh biết mình đang ở chỗ nào. Ah? Anh về đến nhà khi nào vậy?

Lương Bằng Uy day day thái dương huyết, khó mà tin được mình sẽ có thể say rượu cả một ngày. Anh sao có thể? Rõ ràng đang tụ hội lại có thể uống không ngừng, đây chính là chuyện sai lầm vô cùng nghiêm trọng. Thân là người lãnh đạo, bất kể ở chỗ nào, nơi nào, đều phải đề cao cảnh giác, hơn nữa số lượng vừa phải, nào biết, tối hôm qua anh lại có thể quên chuyện quan trọng này. Ai! Anh rốt cuộc là bị làm sao? Ở trong lòng Lương Bằng Uy giấu cốt mình sợ ý là. Anh muốn rời khỏi ghế sa lon, lực chú ý lại bị đồng hồ ở dưới chân hấp dẫn, anh định thần nhìn lên, mới phát hiện có một người. Bảo Nhi dùng chăn bao lấy thân thể, ngồi dưới đất, đầu nghiêng dựa vào ghế sa lon, khắp khuôn mặt đều là mồ hôi. Chẳng lẽ cô cả đêm đều ở đây chăm sóc anh? Lương Bằng Uy phát hiện trên người chỉ còn lại cái quần dài, bên cạnh có một chậu nước lạnh, khăn lông đặt ở trên bàn. Nhìn một đồng hồ hỗn độn này, anh mới hiểu nhất định là tối hôm qua cô mệt muốn chết rồi. Lương Bằng Uy lấy tay vuốt vuốt mi tâm, đối với sự khác thường của mình càng ngày càng không chịu nổi. Anh rời khỏi ghế sa lon, cẩn thận ôm lấy Bảo Nhi, đi vào trong phòng. Đi tới gian phòng, anh đặt cô ở trên giường, mình đi vào phòng tắm rửa mặt. Khi anh đóng cửa lại cũng là lúc Bảo Nhi tỉnh táo, cô nhìn cả bốn phía, phát hiện mình nằm ở trên giường, thế là vội vàng ngồi dậy. Nghe tiếng nước chảy, cô cuống quýt xuống giường đi tới trước cửa phòng tắm: “Này! Anh không sao chứ!” Tối hôm qua anh ta say thật lợi hại, cả đêm không phải rên rĩ thì lại là nôn mửa, làm cho cô có chút lo lắng. Cánh cửa cá mở ra, nửa người dưới chỉ vậy bằng một cái khăn lông Lương Bằng Uy xuất hiện trước mặt cô, để cho cô thét chói tai xoa người lại.

“A! Thật xin lỗi, tôi không biết anh tắm ở đây, tôi cho là. . . . Anh từ từ tắm đi!” Cô cho là anh ta chỉ là vào phòng tắm đánh răng rửa mặt mà thôi, không ngờ anh ta chuẩn bị muốn tắm. Cô muốn rời đi, cánh tay lại bị anh giữ chặt, lập tức bị kéo vào phòng tắm.

“A! Anh làm gì đấy?” Cô giật mình. Phòng tắm chia làm hai bộ phận, vừa là phòng thay quần áo, bên còn lại là phòng để tắm tã, bởi vì chỉ dùng màn vải tách khu ra, vì vậy ẩm áp gần như chiếm hết cả phòng tắm. Bảo Nhi nhất thời thật xin lỗi, thân thể nhanh chóng dính vào hơi nóng. Lương Bằng Uy lôi cô vào phòng thay quần áo, cười nói: “Cơ hội khó có được, không bằng cùng nhau tắm đi!”

Cái gì? Chân Bảo Nhi thiếu chút nữa nhũn ra, cô muốn thoát khỏi cánh tay của anh, “Anh. . . . Anh đừng náo loạn! Buông tôi ra, chính anh đi tắm cho tốt đi! Tôi muốn đi ra ngoài.”

Hai cánh tay anh nhanh chóng ôm cô vào trong ngực, trên mặt tràn đầy nụ cười quỷ dị, “Anh muốn em cùng tắm với anh, tương đối có cảm giác nha!”

“Anh có bệnh a! Tắm còn phải có cảm giác gì?” Cô không chịu được ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm anh. Trong nháy mắt, một dòng điện xông vào ngực Bảo Nhi, cô cũng sở nhìn anh, đối với con người kêu gọi đang chớp động đặc biệt có tình cảm, làm trái tim cô thật giống như muốn tạm ngừng. . . . Không khí vào lúc hai người bốn mắt nhìn nhau có sự thay đổi, Lương Bằng Uy không thể dời tầm mắt đi, đưa tay lau gương mặt của cô, vuốt ve làn da mềm mại kia, áp miệng gần cổ cô, kêu lên tên của cô, “Bảo Nhi. . . . Bảo Nhi. . . .”

Tê dại trượt vào sống lưng, tê bào trở nên không an phận, Bảo Nhi thoáng như đặt mình trong thế giới hư ảo, bởi vì anh ôn nhu kêu lên như thế mà từ từ mất đi ý thức.

9. Chương 9

Editor: Tiểu Phi Tuyết

Beta: Diệp Lạc Hoa

Giọt sương rơi trên cánh hoa trắng, nhẹ nhàng kéo thân hoa, Bảo Nhi nhìn đến thất thần, sau đó lại khôi phục dáng vẻ yên lặng.

Cô cứ ngẩn người như vậy trong vườn hoa được một lúc rồi, mãi cho đến khi có người đi tới phía sau cô.

“Em đang nhìn gì?”

Một giọng nói trầm ấm của đàn ông truyền đến, Bảo Nhi đứng dậy, hai cánh tay mạnh mẽ lập tức nắm eo cô kéo vào lồng ngực.

“Làm sao lại ngẩn người ở đây?” Lương Bằng Uy ôm cô vào trong ngực, cánh môi ở bên tai cô thì thầm. Mùi vị ngọt ngào tiến vào lòng cô, cảm giác hạnh phúc lan toàn thân, cô mỉm cười nói: “Không có, em chỉ cảm thấy hoa mẫu đơn ở đây rất đẹp, đến đây lâu như vậy chưa từng ngẩn nhìn thưởng thức.” Lương Bằng Uy nhìn xung quanh sân vườn một vòng theo tầm mắt của cô, “Em nói đúng, anh cũng giống em cho tới bây giờ chưa từng thưởng thức mấy thứ rực rỡ này!”

Cô cảm thấy rất buồn cười: “Anh bận rộn như vậy, làm sao có thời gian ở đây ngắm hoa?”

“Ừm.....Cũng không nhất định là như vậy, nếu có em ở đây, trái lại anh sẽ nguyện ý bớt thời gian cùng em ngắm hoa.” Anh ôm cô càng khấn trương, căng thẳng. Trong giây lát, Bảo Nhi cảm động đến phát khóc, “Anh.....Chỉ biết nói lời ngon ngọt, em không tin.....Buông em ra! Mới sáng sớm, nếu để người dưới cửa anh nhìn thấy sẽ cười anh.”

“Yên tâm, bọn họ sẽ tự giác nhắm mắt lại.” Anh hôn cổ cô. Cô giả dụ, “Này! Anh.....”

“Đừng cứ gọi này này mãi, gọi anh là Uy đi!” A sửa lại lời cô cho đúng, ở trên tai cô cắn xuống một ngụm.

“A! Rất nhột nha!” Cô rụt vai lại.

Anh không buông tha cho cô, “Gọi nhanh lên! Nếu không anh tiếp tục cắn em!”

“Không cần như vậy, a.....A Uy.....” Cô gọi không lưu loát. Nghĩ lại cô chưa từng gọi tên anh như vậy. Lương Bằng Uy cười thỏa mãn, “Ngoan! Thưởng cho em này.” Nói xong, anh hôn mạnh lên môi cô.

“Ừm.....” Cô không thể kháng cự chỉ có thể tùy theo ý anh. Nhắm nháp ngọt ngào của cô, ngón tay của anh tham lam tiến vào trong nội y của cô, xoa bộ ngực đầy đặn, chơi xấu xoa nắn bầu ngực.

“Ừm.....” Cô mở mắt nhìn anh, vùng vẫy. Không thể nào! Ở đây là bên ngoài nha! Biểu hiện giật mình của cô khi anh anh môi khiến anh bật cười, “Nhìn em khấn trương chưa kìa, anh nói đùa!” Ngón tay của anh cố ý mơn chớn một lúc mới rời đi. Bảo Nhi lùi ra, cách anh mấy bước, khấn trương chỉnh lại quần áo, bộ ngực phập phồng lên xuống, trái tim lại càng loạn nhịp không ngừng.

“Anh.....Anh thật là xấu xa!” Cô thật sự cho rằng anh sẽ muốn cô ở đây.

Lương Bằng Uy cười càng lớn hơn, tiếng cười to lại chừng chặc, khiến ặt cô càng đỏ bừng.

“Được rồi! Không trêu em nữa, phải rồi, hôm nay anh không bận, em muốn đi đâu không? Anh sẽ đưa em đi.” Một tay anh để trong túi quần, một tay kia vén sợi tóc xoa xuống trán. Bảo Nhi kinh ngạc, “Anh muốn dẫn em ra ngoài?”

“Ừm! Khó có được thời tiết đẹp như hôm nay, đi ra ngoài một chút, thả lỏng tâm tình!”

“Thật vậy chẳng?” Cô nhìn anh không thể tin nổi, đối với hành động của anh cô nghĩ mãi cũng không hiểu. Vì sao anh lại đột nhiên trở nên như vậy? Chẳng lẽ đúng như lời dì Phương nói, anh muốn bù đắp cho cô? Không! Không có khả năng, làm sao anh lại nghĩ cách muốn bù đắp cho cô? Nếu có, không phải là chứng tỏ anh xin lỗi cô sao? Đây.....Hành động hai ngày này của anh rốt cuộc có ý gì? Lòng Bảo Nhi đột nhiên thấy bồn khoản không rút. Đối với anh cô chỉ có giá trị lợi dụng không phải sao? Nhưng mà.....Vì sao anh lại đối xử tốt với cô như vậy? Cô trái lo phải nghĩ, mãi vẫn không ra được đáp án. Lương Bằng Uy quan sát nét mặt của cô, đoán được cô đang suy nghĩ miên man, hai tay duỗi ra, ôm cô vào lòng.

“Nói nha lên! Hiện tại em muốn đi chơi ở đâu?”

Suy nghĩ của cô vì cái ôm của anh mà phân tâm, "Đây.....Em muốn đi chơi công viên, có được không?" Lời của cô khiến anh trở mặt nhìn, "Hả! Đi chơi công viên?"

Bảo Nhi gật đầu thật mạnh, cười nói, "Ừm! Cho tới bây giờ em vẫn chưa được đi, cho nên rất muốn đi."

"Không thể nào! Cho tới bây giờ em chưa từng đi đến đó sao?"

"Vâng! Mặc dù ba và các anh đều rất thương em, nhưng lại rất ít khi mang em ra ngoài du ngoạn, bọn họ luôn luôn không cho em đi đến nhiều nơi, tuy nhiên lúc em còn nhỏ, thân thể thật sự rất khỏe mạnh! Dù sao, rất nhiều nơi em chưa được đi, mỗi lần nghe người khác kể đều tưởng tượng về nơi đó, em rất buồn. Thật ra.....Em lại không muốn cho người nhà lo lắng khó xử....." Nói đến chuyện này, tầm mắt cô hướng về phía xa, trong con mắt tràn ngập âu sầu. Lương Bằng Uy thất lại, "Được! Vậy chúng ta đi công viên chơi! Đi thôi!"

Bỗng nhiên, hai chân của cô rời khỏi mặt đất, cả người bị anh ôm ngang.

"Này! Anh đừng làm như vậy, thả em xuống, tự em đi! A Uy." Cô xấu hổ vỗ vai anh, hai gò má vì lo lắng bị người khác nhìn thấy mà đỏ ửng lên. Anh cười rất vui vẻ, bước chân thật nhanh hướng tới phòng đi vào, mà đôi tay của anh không có ý muốn buông ra, khiến cho cô không thể không đem khuôn mặt đỏ bừng vào vai anh.

Lương Bằng Uy thực sự mang Bảo Nhi tới công viên, mặc dù không phải ngày nghỉ, nhưng vẫn rất đông người. Bảo Nhi vui vẻ chơi rất nhiều trò chơi, cô quên hết tất cả phiền não, thoải mái giải tỏa lòng mình. Không ngờ Lương Bằng Uy vẫn ở bên cạnh cô, thấy hai người ân ái, ngọt ngào khiến cho người khác phải ngưỡng mộ. Bảo Nhi cực kì kinh ngạc, Lương Bằng Uy lại có thể không để ý đến ánh mắt của người khác, đặc biệt là không mang theo vệ sĩ bên người, điều đó lại càng khiến cho cô cảm thấy khó tin.

"Không có vệ sĩ chẳng phải rất nguy hiểm sao?" Cô nhận lấy nước trái cây anh mua. Lúc này, hai người đang ngồi ở ghế lạnh nghỉ ngơi. Lương Bằng Uy rót đồ uống lạnh xuống, phản đối nói: "Ai bảo không có bọn họ ở đây? Chỉ là em không nhìn thấy thôi."

Cái gì? Bảo Nhi nhìn bốn phía, vẫn không nhìn thấy một người nào giống vệ sĩ.

Anh ném lọ đồ uống trống không vào thùng rác bên cạnh, cười nói: "Thấy chưa, anh đã nói là em không nhìn thấy họ đâu."

Cô thu hồi tầm mắt, đang chuẩn bị uống tiếp đồ uống thì tiếng điện thoại truyền đến, Lương Bằng Uy lấy điện thoại ra đi đến hành lang bắt đầu nói chuyện với đối phương. Cô từ từ uống nước, ánh mắt nhìn anh chăm chú, vào giây phút này bỗng nhiên cô phát hiện bộ dáng của anh cực kỳ chuẩn, dáng người cao hơn một mét chín với cơ bắp săn chắc, được phụ nữ hết sức ưu ái, cô chú ý thấy có nhiều cô gái đang phóng ánh mắt mê thích với anh.

Khuôn mặt cương nghị anh tuấn mê người, chỉ cần khẽ mở đôi môi, có thể khiến các cô gái thét chói tai, người đàn ông hoàn mĩ như vậy, lúc này đây đang ở bên người vụng về như cô. Bảo Nhi thở dài, lông mi cụp xuống, dung nhan có phần đau buồn khiến người ta vừa nhìn đã thấy thương tiếc. Bảo Nhi không biết sự hấp dẫn của bản thân, nên căn bản không chú ý tới từng hành động cử chỉ của cô khiến nhiều người đàn ông nhìn kỹ, cô lẳng lặng ngồi đó đáng vẻ trầm tư dường như một pho tượng bóng loáng đẹp đẽ, da thịt như tuyết trắng, ngũ quan sâu sắc lại mê người như thế. Lương Bằng Uy hơi nghiêng người, tầm mắt nhìn về phía Bảo Nhi, giật mình. Những tên đàn ông xung quanh rõ ràng là đang nhìn Bảo Nhi, lúc này anh mới nhìn thấy rõ ràng sức hấp dẫn của Bảo Nhi, ngực Lương Bằng Uy lan tràn sự giận dữ. Anh đã hiểu vì sao người nhà của cô lại không mang cô đi nhiều nơi, bởi vì hình dáng của cô rất đặc biệt, bất kể đến đâu cũng có thể thu hút ánh mắt của người khác, bảo làm sao có thể yên tâm để cho cô ra khỏi cửa? Hiện nay Lương Bằng Uy chỉ có một ý nghĩ, là lập tức mang Bảo Nhi đi về, anh thật sự không thể chịu nổi tầm mắt của người khác cứ nhìn vào Bảo Nhi chằm chằm.

"Được rồi, đừng nói nữa, tôi hiểu, tôi sẽ chú ý." Anh không còn tâm trạng nghe đối phương nói nữa.

"Anh Uy, không phải là đùa đâu, hiện tại bọn họ chia làm hai phe, phe chống đối đang tìm người đối phó với chúng ta!" Đối phương kích động nói.

"Chắc! Tôi biết rồi, Nhiều lời." Nói xong anh ngắt điện thoại, đi về phía Bảo Nhi.

Anh quyết định mang cô trở về. Lương Bằng Uy nhin không nổi càu, đi tới bên người Bảo Nhi, nắm tay lôi cô đi theo anh.

“Không được rồi, đi thôi!” Anh nói, giọng điệu không nghe ra hờn giận. Đầu Bảo Nhi mờ mịt nhìn anh, bước chân không yên ổn, “Làm sai vậy? Tại sao đột nhiên đi về?”

Anh đang định trả lời, một tia sáng lướt qua khóe mắt khiến anh chú ý, lập tức phát hiện sự bất thường, cùng lúc đó, có năm tên sát thủ mặc áo sơ mi màu lam từ trong đám người lao ra hướng về phía anh.

“Cẩn thận! Bảo Nhi!”

Lương Bằng Uy đẩy Bảo Nhi sang một bên, hai tên sát thủ xông tới, trong tay xuất hiện thêm một cây đao đâm về phía anh. Anh phản ứng cực nhanh, lập tức đạp đổ thùng rác, thừa dịp bọn chúng bị giật mình xoay người tung chân đá, liên tiếp hạ gục được hai người. Tiếng hét chói tai vang lên, một tên sát thủ khác xông lên tấn công anh, anh bình tĩnh nghênh đón, rất nhanh đã cướp được đao găm của hắn ta, cũng lúc đó đánh trả hắn ta. Hai người ban đầu ngã xuống đất cùng bò dậy, sau đó hai người đều đi tới phía trước, Lương Bằng Uy xem xét tình huống không thuận lợi, bèn xoay người nắm lấy tay Bảo Nhi, “Đi mau!”

Bảo Nhi hiểu ý, chạy theo anh, năm tên kia nhanh chóng đuổi theo, tốc độ cực nhanh xem ra đã được trải qua huấn luyện. Trời ạ! Sao lại thế này? Lúc này Bảo Nhi rất khẩn trương, Lương Bằng Uy mang theo cô chạy khắp nơi, sau đó dừng lại. Cô chưa kịp phản ứng, mấy bóng dáng tựa như xuất hiện như vũ bão, ngay sau đó là cuộc đánh nhau. Vài tên vệ sĩ không biết xuất hiện ở chỗ nào, chỉ thấy có một tốp đánh nhau với sát thủ. Cuối cùng, năm tên kia bị cường chế, Lương Bằng Uy tiến lên, nhĩ từ trên cao xuống nói: “Trình Thiên Hổ phái các người đến sao?”

Tên đứng đầu lườm anh: “Không phải! Là tự anh em tôi muốn đến, nói thế nào đi nào đi nữa chúng tôi sẽ không cho phép anh cười cô chủ.”

Cái gì! Thân Thể Bảo Nhi ngẩn ra, kinh ngạc nhìn bọn hắn.

Về mặt Lương Bằng Uy không chịu nổi lạnh giọng, “Các người bị bệnh à! Tôi đồng ý cưới cô chủ nhà các người khi nào?”

“Vậy vì sao anh lại tham gia buổi gặp mặt? Lại còn cố ý uống say không biết gì, còn để cho cô chủ của chúng tôi đưa anh về.” Tên đàn ông kia tức giận nói.

Nói đến đây, hình dáng của cô gái tự xưng là Thẩm Thiên San đột nhiên lóe lên trong óc của Bảo Nhi, lòng cô buồn bực.

“Tôi đi tham ra gặp mặt không có nghĩa là tôi đồng ý hôn sự, mong các người làm rõ tình hình rồi hãy nói dừng lại đến tìm tôi gây phiền toái.” Về mặt Lương Bằng Uy phần nộ, lời nói ám chỉ bọn thuộc hạ của anh dẫn bọn người kia đi.

“Lương Bằng Uy, Anh Hổ chúng tôi phản đối đến cùng, Long Bang tuyệt đối không gia nhập Tường Bang.”

Tên bên cạnh vùng vẫy hô to. Lương Bằng Uy nhíu mày, về mặt không hờn giận. Bảo Nhi không có cách nào chấp nhận, suy nghĩ xoay chuyển. A.....! Cô ngu ngốc, lại quên bản thân mình chẳng qua chỉ là một tình nhân, một ngày nào đó, anh ấy sẽ lấy vợ, đến lúc đó..... Cô sẽ phải tiếp nhận như thế nào? Trong khoảng khắc này, mọi chuyện đã sáng tỏ, cuối cùng Bảo Nhi cũng hiểu được sự thực tàn khốc.....

Lương Bằng Uy không có giải thích bất cứ điều gì với cô, chỉ sai người đưa cô về nhà. Bảo Nhi không hỏi gì, có lẽ cái gì cô cũng không được hỏi! Huống hồ, cô có tư cách hỏi đến việc của anh sao? Nghĩ như vậy, cô cảm thấy bản thân mình thật đáng thương, giây phút này, cô rất hy vọng có người nào đó có thể nói hết mọi việc..... Khi xe dừng lại trước cửa, một bóng dáng xuất hiện, hấp dẫn sự chú ý của Bảo Nhi, vừa nhìn thấy đối phương, cô nhanh chóng xuống xe,

“Anh tư!”

Khâu Nhậm Uy cười ôn nhu, khiến cho cô suy tụt chút nữa bật khóc. Bảo Nhi không nghĩ tới sẽ gặp lại Khâu Nhậm Uy, bọn họ đang đứng ở đại sảnh, mà cô thì thủy chung không dám nhìn thẳng vào anh. Khâu Nhậm Uy hiểu rõ suy nghĩ của cô, cười nói lạnh nhạt:

“Bảo Nhi, em yên tâm, anh tư hiểu suy nghĩ của em, thực ra em suy nghĩ cho công ty của anh cả, cho nên mới diễn tới mức anh cả tức giận, phải không?”

Bảo Nhi không mở miệng. Anh tiếp tục nói: “Trong năm anh em chúng ta, em và anh có tình cảm tốt nhất, có lẽ là do tuổi xấp xỉ nhau. Nhưng anh cả không như vậy, từ khi mẹ qua đời, anh ấy coi em như báu vật, anh cả bảo hộ em qua mức, nhưng từ đầu đến cuối anh ấy vẫn là người hiểu rõ em nhất. Lần này anh cả ra tay đánh em, có thể thấy được anh ấy thực sự tức giận.”

Bảo Nhi cắn môi dưới, khiếp sợ nói: “Vậy anh cả bây giờ.....”

“Đừng lo lắng, ngày hôm đó sau khi trở về, anh cả bị ba giáo huấn ột trận. Ba nói em làm như vậy nhất định là vì công ty, một khi đã như vậy, bọn họ quyết định tạm thời không nhúng tay, tất cả đều tôn trọng suy nghĩ của em. Cho nên.....Bảo Nhi, chỉ cần em muốn trở về, mọi người trong nhà lúc nào cũng hoan nghênh em.”

Bảo Nhi kinh ngạc nhìn Khâu Nhậm Uy, trong lòng như có dòng nước ấm chảy qua, cô cảm động vì người nhà thông cảm cho cô, điều này khiến tâm cô thả lỏng, “Anh tư, em.....”

“Anh tư không biết em và Lương Bằng Uy quen nhau như thế nào, cũng không biết các em có yêu nhau thật lòng hay không, nhưng anh tư biết, em là cô gái lương thiện, vì người nhà, em tình nguyện hy sinh bản thân. Vì thế, bất kể người ngoài nhìn em với ánh mắt như thế nào, anh tư cũng không để ý, bởi vì trong lòng anh tư, em vĩnh viễn là em gái yêu của anh.” Khâu Nhậm Uy tươi cười tin tưởng cô. Từ nhỏ cô và anh tư có tình cảm rất tốt, có việc gì chỉ cần tâm sự với anh ấy, nhất định anh ấy sẽ giải quyết giúp cô, bởi vậy khi nghe những lời này, cô không thể kiềm chế khổ sở trong lòng.

“Anh tư, thật ra em.....”

Cuối cùng Bảo Nhi kể lại đầu đuôi cảnh ngộ của mình, thậm chí chuyện cô yêu Lương Bằng Uy cũng không giấu giếm.....Khâu Nhậm Uy nghe xong câu chuyện của Bảo Nhi thì im lặng, giật mình, mặc dù anh đã nghĩ tới trường hợp hai người gặp nhau có thể cực kỳ đặc biệt, nhưng lại không nghĩ tới mức thái quá như vậy.

“Tại sao có thể như vậy?” Anh nhìn cô không thể tin nổi. Bảo Nhi lau nước mắt, bộ dáng thương tiếc này khiến anh bất đắc dĩ.

“Bảo Nhi, hiện tại em định làm như thế nào? Còn con em đâu?”

“Em.....Chính em cũng không biết nên làm gì bây giờ.”

“Lương Bằng Uy đâu? Anh ta không tỏ ý gì với em sao?”

Cô lắc đầu, “Em không biết, em rất sợ biết được suy nghĩ của anh ấy, nếu như có thể, em.....” Cô bắt đầu nghẹn ngào, không thể nói tiếp nữa.

“Bảo Nhi.....” Anh cầm tay cô, dành cho cô sự quan tâm.

Bảo Nhi thở sâu, bình tĩnh lại cảm xúc, “Anh tư, rốt cuộc em nên làm gì bây giờ?”

Vì sao? Vì sao cô lại yêu anh? Bảo Nhi thật hận bản thân cô không thể khống chế tình cảm của mình. Lương Bằng Uy càng đối xử tốt với cô, lại càng làm cho cô thêm đau khổ, tin tưởng nếu còn tiếp tục như vậy, trái tim cô nhất định sẽ tan vỡ.

Khâu Nhậm Uy lâm vào bế tắc, phiên nào nói: “Thật sự là không xong rồi, nếu ba và anh cả biết sự thật thì tám phần sẽ phát điên lên! Chắc chắn sẽ đi giết Lương Bằng Uy.”

“Không được! Vạn lần không thể cho ba và anh cả biết.”

“Em đừng khẩn trương, chuyện này anh sẽ giữ bí mật giúp em, chỉ là.....Bảo Nhi, anh tư hy vọng em có thể bình tĩnh suy nghĩ lại từ nay về sau em phải làm thế nào, nếu em muốn rời khỏi Lương Bằng Uy thì làm thật nhanh, ngược lại, nếu như em muốn ở bên cậu ta mãi mãi, thì em phải chuẩn bị tâm lý, chuyện này không hề dễ dàng đâu. Hơn nữa, anh tuyệt đối không đồng ý em lấy thân phận người tình ở lại bên người Lương Bằng Uy.”

Đương nhiên Bảo Nhi hiểu được lời anh nói, cô nhìn anh, tâm tình bình tĩnh trở lại.

“Em hiểu mà, anh tư, anh yên tâm đi! Mặc kệ tương lai thế nào, em sẽ cố gắng bước tiếp.”

Bảo Nhi khiến cho Khâu Nhậm Uy thấy rõ ràng cô đã thay đổi, anh rất vui, cô gái bé bỏng luôn luôn xinh đẹp lại hay e thẹn thực sự đã lớn, lại còn rất kiên cường!

Lương Bằng Uy không đề cập đến, càng không giải thích anh có quan hệ gì với cô chủ của Long bang, từ ngày đó trong lòng Bảo Nhi rất mâu thuẫn, không có cách nào không suy nghĩ mê muội. Thái độ của anh đối với cô vẫn như thường ngày, chỉ là giữa hai người tiếp xúc ngày càng đặc biệt, lúc nhìn nhau luôn nồng đậm tình cảm. Ngày qua ngày, Bảo Nhi càng không thể rời khỏi Lương Bằng Uy.

“Bảo Nhi, làm sao vậy?”

Tiếng di Dương gọi cô trở về hiện thực, Bảo Nhi đặt chén xuống, cười nhạt một tiếng, “Không có việc gì.”

Thiếu chút nữa cô đã quên, hôm nay là ngày trở về nhà họ Lương. Cuối tuần Lương Bằng Uy mang theo cô và con trai trở về nhà gặp Tôn Cẩm Yến và Triệu Hương Diễm.

“Có phải chăm sóc thằng bé quá mệt không? Bảo Nhi.” Triệu Diễm Hương đang ôm ấp cháu trai quan tâm hỏi. Bảo Nhi lắc đầu

“Không có, có di Phương giúp cháu, cháu không mệt đâu ạ.”

Dương Nhược Phương tươi cười, “Tiểu Hàng rất ngoan, cho nên không có vấn đề gì.”

Triệu Hương Diễm ở bên cạnh trêu đùa Tiểu Hàng vừa cười nói: “Nhìn thằng bé khỏe mạnh, tôi và chị cả cũng yên tâm.”

“Ồ? Sao cháu không thấy bác gái?” Lúc này Bảo Nhi phát hiện Tôn Cẩm Yến chưa xuất hiện.

“À.....! Chị ấy và A Uy đến thư phòng bàn việc rồi.” Triệu Hương Diễm đáp lại.

“Dường như họ đã nói chuyện rất lâu.” Bảo Nhi tò mò đứng dậy.

Dương Nhược Phương cũng ra nhập hàng ngũ với Triệu Hương Diễm chêu đùa cháu trai, Bảo Nhi cười cười, đi tới thư phòng. Đi tới ngưỡng cửa thư phòng, cô phát hiện cửa chưa khép kín, cô nhẹ nhàng đẩy ra, bố trí bên trong rất đơn giản, chỉ là một mặt khác của thư phòng, là một cánh cửa khác, hình như là một phòng nghỉ. Cô nghe thấy tiếng nói chuyện, chủ động đi đến, rất nhanh tiếng trò chuyện của Lương Bằng Uy và Tôn Cẩm Yến truyền đến tai, làm cho cô dừng bước chân.

“A Uy, con tính toán trả lời đối phương về việc kết hôn như thế nào?” Tôn Cẩm Yến hỏi.

Lương Bằng Uy nghiêng người tựa vào góc bàn, vẻ mặt không hề giận nói, “Đương nhiên là trực tiếp nói rõ ràng với Long ca, hiện tại con không có suy nghĩ đến chuyện hôn nhân.”

“Hiện tại không có, vậy sau này thì sao?”

“Chuyện sau này làm sao con biết được? Tóm lại con không có một chút cảm giác nào đối với Thẩm Thiến San, hôn nhân là do khi ba con còn sống định đoạt, nhưng con chưa từng thừa nhận.”

Tôn Cẩm Yến thở dài, “Mẹ cũng không nghĩ tới ba con lại có thể đính ước hôn nhân giúp con, nếu không nhìn thấy bản sao của cuốn băng ghi hình, mẹ cũng không tin.”

“Trước mắt là Long bang có thể hợp nhất bang phái với chúng ta, có lẽ ba đã sớm muốn hợp tác với Long bang, cho nên mới đưa việc hôn nhân này nhằm thúc đẩy.”

Tôn Cẩm Yến nhìn qua cánh cửa sổ về phía chân trời xa xa, “Mặc kệ như thế nào, dù sao đây cũng là di nguyện cuối cùng của ba con.”

Lời bà nói khiến Lương Bằng Uy bĩu môi, “Cho dù là nguyện vọng của ba, nhưng đó là việc liên quan đến cả đời con, nói gì thì nói con cũng sẽ không quyết định qua loa.”

“Đúng vậy, vả lại còn con bé Bảo Nhi.” Tôn Cẩm Yến đối mặt với con trai, “A Uy, rốt cuộc con thu xếp Bảo Nhi như thế nào? Không thể để cho cô ấy làm thân phận người tình của con! Con không định cho con bé một danh phận sao?”

Lương Bằng Uy làm như nghe thấy một chuyện kinh người, “Mẹ, mẹ nói đùa sao, làm sao con có thể cười cô ấy? Cô ấy là em gái Khâu Nhậm Diệu.”

“Con bé là người tốt đơn thuần lại lương thiện, con không nên tổn thương con bé.”

“Con có tổn thương cô ấy đâu? Chẳng qua..... quan hệ của chúng con bây giờ vẫn rất tốt, để cho cô ấy làm người tình của con có gì không tốt.” Anh nói không kiên nhẫn.

“A Uy.....” Hiển nhiên Tôn Cẩm Yến không thể hiểu nổi lời nói của con trai.

Bảo Nhi không có cách nào ở lại nữa, cô rời khỏi thư phòng, đi tới chỗ rẽ, toàn thân run rẩy. Nước mắt không có cách nào kìm nén chảy xuống hai gò má, lòng cô chưa xót đan xen khổ sở, mặc dù đã sớm biết không có tương lại với Lương Bằng Uy, nhưng khi nghe chính miệng anh thừa nhận sự thật, kỳ vọng ban đầu sụp đổ trong nháy mắt! Ông trời mới có thể giúp cô, để cho cô có dũng khí đối mặt với toàn bộ sự thật! Nội tâm ban đầu còn mâu thuẫn mê man thì lúc này đã bay đi hết, cuối cùng cô đã hiểu bước tiếp theo cô nên làm gì rồi. Cô tin, đây chính là lúc cô nên rời đi.....

10. Chương 10

Thừa dịp lúc rạng sáng Bảo Nhi mang theo đứa bé và hành lý rời khỏi nhà chính Lương gia, bởi như vậy, Lương Bằng Uy sẽ không thể trách tội bất kỳ ai. Sáng sớm Cô mang theo đứa bé đi trên đường phố, vô dụng lại cô đơn, mặc dù cô đã từng nghĩ là sẽ về nhà, nhưng cô lại lo lắng biến khéo thành vụng, sẽ làm người nhà và Lương Bằng Uy càng tăng thêm thù hận. Đang lúc cô mở măt vô dụng thì lại đi tới cửa hộp đêm Say Tình, đó là nơi lần đầu tiên cô và Lương Bằng Uy gặp nhau. Cô không biết vì sao mình lại đi tới nơi này, cho đến khi có người gọi cô, cô mới lấy lại tinh thần.

“Chị!” Cô giật mình kêu.

Bạch Tuyết Tâm vừa mới tan việc, trang điểm trên mặt còn chưa tẩy đi, cô nhăn mày trờng cô, nhắm mắt, hít sâu, liền mắng, “Cái người ngu ngốc này em đã chạy đi đâu? Lại bỗng nhiên mất tích một năm, cô có biết không tôi tìm cô tìm sắp điên mất rồi? cô.”

Đang mắng, đứa bé trong ngực Bảo Nhi đột nhiên gào khóc lớn lên, làm Bạch Tuyết Tâm ngậm miệng tại chỗ.

“Tiểu Hàng ngoan, đánh thức con sao? Thật xin lỗi. Không khóc, không khóc.” Bảo Nhi dùng lời nhỏ nhẹ dỗ đứa bé. Bạch Tuyết Tâm trợn tròn, cảm gần như muốn rớt ra!

“Trời ơi! Bảo Nhi, đứa bé này. Chẳng lẽ là.” Sắc mặt cô trắng xanh nhìn chòng chọc. Bảo Nhi vỗ nhẹ lưng đứa bé, có chút lúng túng nói: “Nó là con em.”

Ví da trong tay Bạch Tuyết Tâm rơi xuống, cô kinh ngạc nhìn Bảo Nhi một lúc lâu, lại từ từ quan sát quần áo trên người cô mặc và hành lý bên chân, nội tâm hình như đoán được cái gì.

“Em. Có nơi nào để đi không?” Bạch Tuyết Tâm hỏi. Cô lắc đầu. Một hồi lâu, Bạch Tuyết Tâm hiểu, cô tiến lên đem hành lý của Bảo Nhi nhắc lên, “Đi theo chị! Tới nhà trọ đã rồi lại nói tiếp.”

Bảo Nhi hốc mắt đỏ lên, cười gật đầu đi theo. Nửa giờ sau, hai người tới một căn nhà trọ cũ kỹ. Một phòng ngủ, một phòng khách, phòng ốc bố trí hết sức đơn giản, Bạch Tuyết Tâm đem hành lý bỏ vào trong phòng, “Nơi này mặc dù nhỏ, nhưng miễn cưỡng còn có thể tạm thời chứa chấp em và đứa trẻ, nếu muốn ở lâu dài, khả năng sẽ không có biện pháp.” Cô mở ra tủ lạnh, cầm lấy hai lon nước trái cây.

“Không sao, em sẽ không làm phiền chị quá lâu, em sẽ đi tìm phòng và công việc.” Bảo Nhi thật vất vả đem đứa bé dụ dỗ ngủ. Bạch Tuyết Tâm đã uống vài ngụm nước trái cây, “Em đừng hiểu lầm, chị không có ý tứ đuổi em, chỉ là hiện tại thấy bộ dáng đáng thương kia của em, chị đại khái đã đoán được bảy tám phần rồi.”

Bảo Nhi xin lỗi cúi đầu. Bạch Tuyết Tâm liếc mắt, đứng dậy đến trước ngăn tủ, mở ra ngăn kéo lấy ra một cái thẻ nhỏ, đi tới trước mặt Bảo Nhi, “Nhé! Đây là tiền của em, chị vẫn muốn tìm cơ hội trả lại em, chỉ là em không phải tự dừng từ chức và còn mất tích, cho nên chị chỉ có thể tạm thời đem tiền cất ở ngân hàng.”

“Tiền của em? Đây là....?” Cô không hiểu hỏi.

Bạch Tuyết Tâm có chút xin lỗi, “Chuyện của em, chị đều biết từ Trương quản lý, ông ta nói em thay thế chị đi làm nhưng ngày cuối cùng, bị khách bỏ thuốc, thật may là được Lương ông chủ kịp thời cứu, nhưng những chuyện kể tiếp ông ấy cũng không biết.” Nói đến chỗ này cô ngừng một lát, thấy Bảo Nhi không lên tiếng, cô nói thẳng: “Bảo Nhi, em có phải cùng Lương ông chủ xảy ra quan hệ hay không? Đứa bé này. . . . Chẳng lẽ chính là của.... Lương ông chủ?”

Bảo Nhi không có phủ nhận, khiến Bạch Tuyết Tâm tức giận, “Đồ đáng chết, anh ta không phải là thừa dịp cháy nhà hôi của chứ?”

“Không phải, anh ấy là vì giúp em.” Bảo Nhi lắc đầu giải thích.

“Vậy anh ta vì sao đưa cho em chi phiếu? 50 vạn ư! Chẳng lẽ là mua tấm thân xử nữ của em ?” Bạch Tuyết Tâm nén không được lửa giận.

“Anh ấy không phải cố ý, anh ấy cho là em cần tiền mới cho em, nhưng em cũng không cần, cho nên. . . .”

“Cho nên em cho chị? Đó! Làm ơn, cái nha đầu ngốc này, không công để cho người ta chiếm tiện nghi, thậm chí ngay cả đứa bé cũng đã có, mà một đồng tiền cũng không cầm, em nha đúng là người phụ nữ ngu nhất mà chị từng thấy.” Bạch Tuyết Tâm không chút khách khí mắng.

“Em thấy so với em chị cần tiền hơn! Thật xin lỗi. . . .”

Bạch Tuyết Tâm chưa xót buồn tiếng thở dài, “Ông trời của tôi ơi, em xin lỗi chị cái gì a! Nên nói xin lỗi là chị mới phải, em như vậy chẳng phải là làm chị càng thêm đau lòng hay sao?” Ai! Mỗi khi nghĩ tới tiền kia từ đâu tới, cô lại cảm thấy thật xin lỗi Bảo Nhi, hôm nay cô cuối cùng cũng có thể giải thoát rồi.

“Tiền em thì lấy về đi! Bây giờ nhất định em sẽ rất cần, còn nữa, một năm này, rốt cuộc em đã xảy ra chuyện gì, phải nói cho chị biết toàn bộ, nếu không chị sẽ không bỏ qua cho em.”

Bạch Tuyết Tâm là một cô gái mặt ác tâm thiện, mặc dù cô không chịu nổi Bảo Nhi chậm chạp, nhưng cô hết sức rõ ràng, Bảo Nhi là một cô gái thiện lương lại nghiêm túc, tốt tính, lúc đó vì gãy xương nên cô không cách nào có thể đi làm, nhờ có có Bảo Nhi giúp một tay mới có thể qua. Chỉ là không ngờ, Bảo Nhi sẽ phải thay thế cô đi đảm nhiệm công việc tiếp rượu, khi cô nghe từ Trương quản lý về thái độ làm việc này nghiêm túc của cô ấy thì thật rất cảm động, chỉ là, cũng chính cô đã hại cô ấy gặp phải chuyện đáng sợ. Bảo Nhi hít sâu một cái, bắt đầu đem toàn bộ chuyện của mình nói ra. Bạch Tuyết Tâm nghe xong, mặt xanh lét, cô là nghe nói hộp đêm Say Tình do ba vị ông chủ có thân phận hết sức đặc biệt lập ra, nhưng lại không biết bọn họ rốt cuộc đặc biệt ở đâu? Lần này cô đã có thể rõ ràng.

“Làm ơn! Bảo Nhi, em. Đem người thừa kế duy nhất lấy đi, bây giờ bọn họ tám phần là loạn thành đoàn rồi.”

” Dù có là người thừa kế hay không thừa kế, nó cũng là đứa bé của em, cũng là người thân duy nhất của em.” Bảo Nhi đem đứa bé ôm thật chặt vào trong ngực. Bạch Tuyết Tâm bất đắc dĩ lắc đầu, “Xem ra nếu là muốn tránh bọn họ, nơi này là không thể ở nữa, thôi, dù sao chị cũng cần rời đi.”

“Ah? Chị, chị phải đi đâu?”

“Về với ông bà! Chẳng những bắt chị đi dạy học, hơn nữa còn đích thân mời chị đến nhận chức vị giáo viên mầm non, tuần trước thư mời xuống, tháng sau chị có thể chính thức làm việc rồi.” Bạch Tuyết Tâm hết sức kiêu ngạo nói.

Bảo Nhi vì cô mà vui vẻ, “Thật? Thì ra là chị muốn làm cô giáo!”

“Ừm! Đó là mong ước của chị, đúng rồi, không bằng em theo chị cùng đi! Thôn kia mặc dù nhỏ, nhân khẩu không nhiều lắm, nhưng mọi người cùng nhau sống rất có tình người thân thiết, hơn nữa trở về nông thôn, bọn họ cũng tương đối không dễ dàng tìm được! Như thế nào?” Bạch Tuyết Tâm đề nghị. Bảo Nhi mắt tỏa sáng, “Thật.... có thể không? Em thật sự có thể đi sao?”

Bạch Tuyết Tâm cho cô một an tâm nụ cười, “Đương nhiên là không có vấn đề gì , em yên tâm, mẹ chị là người rất tốt, cũng rất thích trẻ con, trong nhà còn có một phòng đang trống! Ban ngày nếu em đi làm, đứa bé cũng có thể nhờ mẹ chị chăm sóc, em cảm thấy thế nào?”

“Chị. Cám ơn. em. Thật.” Bảo Nhi nghẹn ngào khó nói lên lời. Bạch Tuyết Tâm sợ nhất là nhìn thấy người khác rơi nước mắt, “Tốt lắm, em đừng khóc ! Như vậy đã quyết định xong, vậy chúng ta cũng chuẩn bị nhanh đi!”

“Đúng rồi, công việc ở công ty kia và Hộ đêm Say Tình thì làm thế nào? Chị không phải vì tiền lợi nhuận và sinh hoạt của người nhà nữa sao?”

“Công ty bên kia chị đã từ chức từ lâu, hơn nữa hai em ở dưới chị cũng đã tốt nghiệp đại học, nghe nói công việc cũng đã tìm được, cho nên kinh tế ở nhà đã ổn định hơn. Còn hộ đêm Say Tình bên kia cũng vậy, chị đã sớm nói qua với Trương quản lý, nên bất cứ lúc nào cũng có thể rời đi, cho nên chuyện của chị, em không phải lo lắng, hãy lo lắng cho việc của mình đi!”

“Em. Em rất khỏe a! Bây giờ em chỉ muốn có một cuộc sống mới, sau đó chăm sóc đứa bé thật tốt.” Bảo Nhi càng nói càng nhỏ. Bạch Tuyết Tâm cười khổ một tiếng, lắc đầu một cái, “Bảo Nhi, trốn tránh tình cảm không phải phương pháp giải quyết, nếu trong lòng của em vẫn còn yêu anh ta, vậy tương lai nhất định sẽ hối hận.” Chỉ cần nghe Bảo Nhi nói về Lương Bằng Uy , cô nhìn ra ngay sự thật lòng yêu thương ở trong đó.

“Lòng của em Đã không còn mê hoặc.”

“Không có sao? Em rõ ràng còn yêu Lương Bằng Uy , nhưng lại không thẳng thắn bày tỏ với anh ta, chẳng lẽ em không sợ sẽ hối hận sao?”

Cô có chút giật mình, Bạch Tuyết Tâm lại có thể hiểu rõ tình cảm của cô như vậy, “Em. Em không có biện pháp.”

” Chỉ là em sợ bị thương tổn, mới có thể đem sự thật lòng đè nén xuống, Bảo Nhi, đừng cảm lên một chút, nói không chừng chuyện xảy ra sẽ ngoài dự đoán của em.” Bạch Tuyết Tâm cười nói.

“Điều này em cũng đã từng hy vọng qua, nhưng kể từ nghe anh ta nói chuyện ở trong thư phòng, thì tâm của em đã chết rồi.” Bảo Nhi không nhịn được nức nở. Nếu không nghe được những điều kia, có lẽ cô còn có dũng khí đợi ở bên cạnh anh, vậy mà. Bạch Tuyết Tâm nhìn Bảo Nhi mà đau lòng muốn chết , lát sau, vỗ vai của cô, “Thôi! Đã như vậy, cũng chớ buồn nữa, chúng ta hãy cùng nhau sống một cuộc sống mới đi!”

Bảo Nhi hiểu, nhẹ nhàng gạt đầu, quyết định sẽ để cho tất cả qua đi như cơn gió rồi cô sẽ làm lại từ đầu!

Sáu tháng sau

Tại vùng ngoại ô nào đó có một thôn trang mang tên Chương Hóa, người định cư cũng không nhiều, nhưng thôn dân thuần phác, làm đến nơi đến chốn, hết sức có tình vị, dĩ nhiên chỉ cần một chút chuyện nhỏ, không tới mấy giờ là có thể truyền khắp nơi, vì vậy khi Bạch Tuyết Tâm và Bảo Nhi đến ở, liền lục tục có người tới cửa thám thính tin tức cùng nhau tham gia náo nhiệt. Bảo Nhi giấu giếm tất cả, ở tại nhà của Bạch Tuyết Tâm, mẹ Bạch và hai em gái cũng rất thích cô, trong thời gian không tới 1 tháng, mọi người như người một nhà. Bảo Nhi cảm thấy rất may mắn, bây giờ cô đang làm giáo viên ở một nhà trẻ, thật may là cô từ nhỏ đã chơi đàn rất hay, bây giờ có thể không cần lo lắng đến vấn đề phí sinh hoạt. Cô ở nơi thuần phác này bất tri bất giác đã qua sáu tháng, giờ phút này nghĩ lại, lòng của cô vẫn bình tĩnh, nhưng mỗi khi lúc đêm khuya, trong đầu đều sẽ hiện lên khoảng thời gian chung sống cùng Lương Bằng Uy . Cô nhớ anh, vô cùng nhớ anh, có đến vài lần cũng muốn len lén đi đến Bắc Bộ nhìn anh, dù là chỉ có một chút thôi cũng tốt, nhưng là. Trời ơi! Cô rõ ràng quyết định muốn quên anh, nhưng. Tại sao cô lại luôn cảm thấy thật là khổ sở đây?

Bây giờ anh sẽ đang làm gì? Sẽ nghĩ đến cô sao? Sẽ cùng Thẩm Thiển San kia kết hôn sao? Mặc dù anh nói anh đối với Thẩm Thiển San không có cảm giác, nhưng là tương lai ai biết được? Ít nhất cô hết sức rõ ràng, bất kể thời gian trôi qua như thế nào, anh cũng không thể yêu cô! Bảo Nhi nhớ lại đến chỗ này, ngực truyền đến những trận nhói đau.

“Cô giáo, cô làm sao vậy?”

Âm thanh của người bạn nhỏ gọi suy nghĩ của cô về. Hồng hét! Thiếu chút nữa đã quên rồi, hôm nay có đồng nghiệp xin nghỉ, cô đang giúp dạy thay a. Cô nhìn tất cả các bé ở trong lớp, chỉ có năm bé, mà ai cũng hoạt bát đáng yêu.

“Cô không có việc gì.” Bảo Nhi cười nói.

“Mới là lạ! Cô giáo đang nghĩ đến bạn trai có đúng hay không?” Một bé trai vui vẻ hô. Những bé khác cũng nháo lên theo, Bảo Nhi khấn trương nói: “Không có, các em mau ngồi hàng hoàng, cô giáo muốn đánh đàn rồi.”

“Cô giáo, cô giáo, bạn trai cô trông như thế nào à? Có đẹp trai hay không?” Bé trai chưa từ bỏ ý định, đặt câu hỏi lần nữa. Bảo Nhi nhú mày một cái, “Tiểu Khải, hãy im lặng và ngồi xuống, không cho nói nữa.”

Tiểu Khải hướng cô làm mặt xấu, bắt đầu ở phòng học chạy loạn, “Không cần. . . . Cô giáo không nói, Tiểu Khải cũng không đi học.”

“Tiểu Khải!” Bảo Nhi đuổi theo.

“Không lên lớp, không lên lớp, hôm nay không lên lớp, cũng.” Tiểu Khải vừa hô vừa gọi, ngay sau đó mọi người cũng cảm thấy rất thú vị, rời khỏi chỗ ngồi chạy loạn.

“Các em ngồi xuống mau a. Tiểu Khải, không được chạy đi!” Bảo Nhi thấy Tiểu Khải lao ra khỏi phòng học, khấn trương đuổi chạy ra. Cô đuổi đến trước cửa, lúc này bên ngoài chợt truyền đến tiếng thét chói tai của hiệu trưởng, chỉ thấy các thầy, cô giáo ở các phòng học khác toàn bộ lao ra.

“Thế nào? Bảo Nhi, xảy ra chuyện gì?” Một cô giáo hỏi. Bảo Nhi lắc đầu, vội vàng cùng mọi người đi ra ngoài tìm. Vừa ra đến bên ngoài, trường hợp kinh người làm nhiều người toàn bộ hít hơi, sững sờ ở tại chỗ. Chừng mười mấy cỗ xe màu đen dừng ở cửa trường, hai mươi mấy người mặc tây trang màu đen, mang theo kính đen đứng tán ra, mọi người nghiêm túc giữ lấy một địa điểm xác định, giống như đang bảo vệ một vị thần thánh nào đó. Bảo Nhi vừa thấy này khung cảnh phô trương, lập tức phát giác có cái gì không đúng, vừa muốn xoay người chạy trốn, chỉ nghe thấy một tiếng vang truyền đến.

“Bảo Nhi!”

Trời ơi! Cái âm thanh này. Bảo Nhi ngơ ngẩn, không cách nào nhúc nhích, vì đó chính là âm thanh mà cô mong nhớ ngày đêm a! Nhiều người nghe thấy tên của Bảo Nhi, kính hãi lùi sang hai bên, bóng dáng của cô rất nhanh bị phát hiện ra. Lưng cô đưa về, đôi chân không cách nào di động. Lương Bằng Uy một thân tây trang màu đen, ngẩng đầu mà bước về phía cô, “Bảo Nhi, cuối cùng anh cũng tìm được em rồi.”

Anh Tìm cô. Thật không dễ dàng lấy lại được dũng khí, Bảo Nhi từ từ xoay người lại, vừa thấy Lương Bằng Uy, cô che miệng lại, toàn thân không cách nào khắc chế run rẩy. Thật sự là anh ấy, thật sự là anh. Lương Bằng Uy đến trước mặt cô, một đôi sâu con mắt tràn đầy triu mến nhìn cô, “Bảo Nhi, anh cuối cùng cũng tìm được rồi.”

“Tại sao. Tại sao anh lại xuất hiện tại nơi này.” Bảo Nhi quả thật không thể tin được, rất sợ đây chỉ là một giấc mộng. Bỗng chốc, sắc mặt anh biến đổi, dịu dàng chuyển thành trách cứ, “Còn dám hỏi tại sao? Lá gan em ghê gớm thật, lại dám lừa gạt anh mang tiểu Hàng không chào mà đi, xem anh sẽ dạy dỗ em như thế nào!” Nói xong, anh ôm lấy eo cô, đi về phía xe.

“Này! Anh làm gì thế? Thả tôi xuống!” Động tác thành linh xảy ra làm Bảo Nhi sợ, cô hét hoảng giãy dụa lấy.

“Bình tĩnh! Cái người phụ nữ ghê tởm này, anh tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ cho em.”

“Đừng! Thả tôi xuống! Người...cứu.” Ngay cả cơ hội kêu cứu cũng không có, cô đã bị anh đẩy mạnh vào xe. Lương Bằng Uy cũng lên xe, Bảo Nhi chuẩn bị mở cửa bên kia, lại bị anh một tay bắt được, “Lái xe!”

Xe lập tức đi, các chiếc xe khác cũng đi theo, trường hợp kinh người, rất nhanh truyền khắp cả thôn.

“Dừng! Tôi không muốn đi theo anh, mau dừng xe, tôi muốn xuống!” Bảo Nhi giãy dụa, một đôi mắt tức giận trừng mắt anh. Tay Lương Bằng Uy vẫn giữ chặt như cũ một tay nắm nút cạnh cửa, liền xuất hiện một tấm thủy tinh màu đen ngăn giữa ghế lái và ghế sau, hai bên cửa sổ càng trở nên đen hơn. Trong phút chốc, tất cả âm thanh đều biến mất, không gian nhỏ hẹp chỉ còn lại hai người. Thủy tinh đặc biệt khiến bên trong nhìn thấy bên ngoài, nhưng bên ngoài lại không nhìn thấy bên trong, ngay cả âm thanh cũng không nghe được. Bảo Nhi cực kỳ khẩn trương, “Rốt cuộc anh muốn như thế nào? Đứa bé tôi sẽ không giao cho anh!” Cô thật ngu ngốc, thiếu chút nữa đã quên rồi, anh là vì đứa bé mới đến tìm cô! Anh căn bản sẽ không thể vì nhớ nhung cô, mà đặc biệt tìm đến cô. Cô à, lại còn bởi vì anh xuất hiện mà cảm động đến muốn khóc, thật là quá ngu rồi!

“Cái người phụ nữ này, nhất định phải làm anh tức chết mới cam lòng sao?” Anh lớn tiếng mắng. Cô cũng không chịu yếu thế, “Nếu như không muốn bị tức chết, anh hãy mau thả tôi xuống!”

“Em.” Mới một thời gian không thấy, cô lại có thể trở nên nhanh nhẹn như vậy, Lương Bằng Uy nhìn nhin lửa giận nhìn chằm chằm cô. Bảo Nhi cũng hất cằm lên hung ác trừng lại, trải qua mấy ngày tôi luyện, cô đã trở nên kiên cường hơn. Chỉ cần có thể giữ đứa bé, cô sẽ không sợ anh ta! Lương Bằng Uy cảm thấy ở cô tràn ngập sinh khí mê người và mắt đẹp, trong nháy mắt tất cả nhớ nhung lại xông tới, tim của anh lại bị cô bắt được lần nữa. Cô vẫn hấp dẫn người như vậy, chắc chắn rằng lòng của anh vĩnh viễn đều không thể bỏ cô đi!

“Bảo Nhi.” Anh đột nhiên vươn tay giữ chặt cằm của cô. Cô nghi ngờ nhìn anh, ánh mắt vừa chạm đến trước mắt anh, cả người đều không tự nhiên. Cặp mắt kia làm cô hoài niệm, nó lấy lòng của cô, làm cô động lòng. Không khí không tự chủ thay đổi, hai người nhìn nhau một lúc lâu, Lương Bằng Uy cuối cùng cũng không cách nào nữa đè nén, dùng sức hôn cô, điên cuồng đem lưỡi thăm dò, khát vọng cô đáp lại.

“Ừm.” Nụ hôn kích thích quen thuộc mà lòng cô yêu say đắm, cô đã quên mất hai người đang ở nơi nào, theo thói quen đáp lại anh. Nụ hôn nóng bỏng đưa trí nhớ của bọn họ chạy đi xa, một màn giao hoan như đèn kéo quân, nhanh chóng khơi lên ngọn lửa tình dục. Mỗi lần thay đổi từng góc độ hôn, thân thể của hai người càng thêm gần nhau. Lương Bằng Uy không cách nào giấu giếm tình ý trong lòng mình nữa, anh hôn một cái nữa thật sâu rồi lui ra một khoảng cách, nhìn mắt của cô, thâm tình nói: “Anh yêu em, Bảo Nhi, đừng rời khỏi anh nữa được không?”

Cái gì?!

Màn tỏ tình kinh người làm đầu óc Bảo Nhi trống không mấy giây, cánh môi ửng hồng khẽ run, khóe mắt cũng rơm rớm lệ. Anh nâng mặt cô lên, khổ sở nói: “Bảo Nhi, anh thật sự rất yêu em, từ lần đầu tiên nhìn thấy em đã bị em hấp dẫn thật sâu, mặc dù biết em là em gái của Khâu Nhậm Diệu, nhưng anh thực sự rất yêu em à!”

“Uy.”

“Đều tại lòng tự ái chết tiệt của anh, mới có thể hại em khổ sở như vậy, lần này em đột nhiên rời đi, mới để cho anh phát hiện ra sự ngu xuẩn của mình, anh rõ ràng là yêu em như thế, cần em như thế, nhưng anh lại không hiểu được như thế nào là quý trọng. Bảo Nhi, đồng ý với anh, đừng rời khỏi anh nữa được không em!”

“Trời ơi! Uy. Chẳng lẽ anh không phải là vì đứa bé.” Cô không nghe lầm chứ! Anh nói anh yêu cô

“Đứa bé chỉ là lý do phụ, thật ra thì người anh thật sự nhớ nhung là em, Bảo Nhi!” Âm thanh của anh đầy chua xót lại thương tiếc.

Mắt Bảo Nhi ướt ướt, âm thanh khẽ run, “Nhưng. Ngày đó anh ở thư phòng, rõ ràng nói sẽ tuyệt đối không yêu em.”

“Thư phòng?” Lương Bằng Uy bừng tỉnh hiểu ra, “Thì ra là như vậy, em là vì nghe được anh nói những lời đó mới quyết định rời đi sao? Ồ! Bảo Nhi, cái nha đầu ngốc này, những lời đó tất cả đều là anh ăn ở hai lòng mà nói nhảm thôi.”

“Còn Thẩm Thiên San thì sao? Anh không phải có hôn ước với cô ấy sao?”

“Đó là do cha anh và cha Cô ấy bí mật quyết định, không có bất kì liên quan đến chuyện của anh, anh lại không yêu cô ấy, tại sao phải cưới cô ấy? Bảo Nhi, người anh yêu là em, chỉ có em mới là người anh yêu nhất, cũng là người anh muốn kết hôn nhất, duy nhất của đời này, kiếp này!”

Có thật không? Những điều này có thật không? Tâm tình Bảo Nhi kích động, nước mắt không ngừng chảy ra khỏi hốc mắt. Không cách nào đè nén thâm tình đối với anh, cô dùng sức ôm lấy anh, lớn tiếng tỏ tình, “Uy. Uy. Em cũng yêu anh a!”

Nghe vậy, Lương Bằng Uy chấn động không dứt, vẫn tưởng rằng cô sẽ không tiếp nhận mình, đang định trong tương lai sẽ từ từ bắt lấy lòng của cô, sao đoán được cô đã sớm yêu mình.

“Có thật không? Bảo Nhi, anh không nghe lầm chứ! Em lặp lại lần nữa, nhanh lên một chút!” Anh hưng phấn bắt lấy vai của cô, khát vọng nghe nữa. Cô cười đến rục rở, lần nữa thâm tình tỏ tình, “Em cũng yêu anh, Uy!”

Dứt lời, Lương Bằng Uy nhanh chóng hôn lên môi cô một nụ hôn nóng bỏng, hai người lại bắt đầu một cuộc kích tình lần nữa. Môi lưỡi của anh làm cô yêu say đắm, mà cô ngọt ngào lại làm anh đắm say, bọn họ lấy nụ hôn để bày tỏ tình yêu. Nụ hôn của anh dừng không được, ngón tay cũng vội vã như không kịp cởi y phục của cô.

“Đợi chút. Uy, nơi này là trên xe. A.” Cô muốn kháng nghị, nhưng bởi vì ngực đẹp đã bị anh nắm chặt mà trở thành rên rỉ.

Nghe được âm thanh mỹ miều của cô, một tay anh trêu đùa ngực của cô, một tay kia đi tìm lối vào bí mật của vườn hoa kia, bắt đầu làm động tác reo rắc mê tình.

Thân thể Bảo Nhi từ từ nóng lên, “A. Uy. Uy.” Cô cảm nhận sự chân thật của anh, vội vã không kịp cởi quần áo của anh ra, tay nhỏ bé lớn mật cầm lấy dục vật to lớn của anh, chủ động vỗ về chơi đùa. Đợi dục vọng của hai người đạt tới sôi trào thì anh để thân thể của cô lên, bởi vì không gian có hạn, cô không thể không thể đem hai chân cong lên, mà chỉ có thể chỉnh cho tư thế thật tốt nhất để cho anh tiến vào.

Anh nâng mông của cô lên, dùng sức thẳng tiến, một hơi thẳng đến nơi sâu nhất .

“A ——” Bảo Nhi kêu ra tiếng, nước mắt vui mừng chảy đầy gò má.

Anh đem hai chân cô cố định lại tại chính mình chủ động lắc hông, bắt đầu mãnh liệt chạy nước rút.

“A, a, a.” Cô ôm chặt lấy anh, hai chân kẹp chặt, cô phối hợp nhịp ra vào của anh. Lương Bằng Uy dưới sự phối hợp ăn ý của Bảo Nhi gần như điên cuồng hơn, nơi này vừa nóng lại chặt khít làm cho của anh hưng phấn mãi không thôi, mà cô cũng vì phía trong được cọ sát mà không ngừng dâng lên khoái cảm, khoái cảm này làm người ta như si như say cũng nhanh tiến tới gần, hơn nữa gần như muốn đem bọn họ chôn vùi. Cuối cùng. Bảo Nhi cũng chân thật cảm nhận được sự tồn tại của Lương Bằng Uy , đồng thời cũng khắc sâu đến mức hiểu rõ, yêu anh, tình cảm này mãnh liệt như thế , chỉ là. Người nhà của cô, nên làm như thế nào cho phải đây?

Ai! Thôi!

Người yêu của cô trường hợp nào mà chưa từng thấy qua, tin tưởng vì tương lai hai người, anh nhất định sẽ cố gắng lên!

Hạnh phúc, vào lúc này phủ xuống.

11. Chương 11: Chương Kết

Lời kết

Tại hộp đêm Say Tình ba ông chủ mang theo ba bà vợ xinh đẹp của mình cùng nhau tụ hội, trong ba người Lương Bằng Uy tuy là nhỏ tuổi nhất , nhưng lại lên chức làm ba sớm nhất. Điều này, khiến Ngụy Tuấn Hoàng-người muốn làm ba nhất có chút không vui, chỉ là bụng vợ anh- Hạ Vũ Bằng cũng đã truyền đến tin

vui được hai tháng , ước nguyện làm ba của anh cuối cùng cũng được như nguyện.Trang Tư Vũ và Thiệu Hân Phượng cũng có tin tức tốt, chưa đến sáu tháng sau, bọn họ cũng sẽ lên cấp làm ba mẹ.

“Thật sự là kỳ quái, tuổi làm ba sao lại có thứ tự ngược lại vậy ?” Lương Bằng Uy ôm con trai vừa mới tròn một tuổi vui vẻ nói.Lương Hoàng Hằng người thừa kế của Lương Bằng Uy , ngũ quan càng ngày càng rõ ràng, nhìn một lần thì xác định luôn,khi lớn lên nhất định sẽ là một người đàn ông rất tuấn tú.Nguyễn Tuấn Hoàng vận lông mày, Trang Tư Vũ lắc đầu mỉm cười.Hạ Vũ Bằng và Thiệu Hân Phượng đang chuyên chú nghe quá trình gặp nhau của Bảo Nhi và Lương Bằng Uy , ba nam nhân bị vợ yêu lạnh nhạt ở một bên, đang nhàm chán mắt to trừng mắt nhỏ.Thật may là Lương Bằng Uy còn có con trai làm bạn, anh hả hê nói: “Đúng rồi, không bằng như vậy đi, hai người các cậu nếu ai sinh con gái, gả cho tiểu Hằng nhà tôi đi!”

Nguyễn Tuấn Hoàng nhún mày, “Nghĩ hay quá nhỉ, tôi sẽ không đem con gái bảo bối của tôi gả cho đại ca xã hội đen!”

“Điều này tôi đồng ý, A Uy, cậu cũng đừng đánh chủ ý lên con gái tôi.” Trang Tư Vũ cũng cười nói.

“Này! Các cậu đang nói cái gì? Đại ca xã hội đen thì có cái gì không tốt? Tôi không chê các cậu, các cậu còn dám chê tôi, cũng không nghĩ xem con tôi đẹp trai như vậy, con gái của các cậu có khi còn không xứng với nó a !” Lương Bằng Uy đắc ý nâng cằm thật cao.Nguyễn Tuấn Hoàng và Trang Tư Vũ thật là phục anh ta luôn rồi, tự ca ngợi con trai của mình mà mặt không đỏ, hơi thở không gấp .

“Xứng hay không xứng thì chờ con gái tôi ra đời rồi hãy nói!” Nguyễn Tuấn Hoàng khoát tay áo.Trang Tư Vũ cười cười, “Chỉ là, đây là chúng tôi có con gái! Nếu là chúng tôi đều sinh con trai thì làm thế nào?”

“Không sao, sẽ để cho bọn họ gia nhập Tường Bang của tôi, làm cánh tay trái,tay phải cho con tôi, như thế nào?”

Lương Bằng Uy vừa nói, Nguyễn Tuấn Hoàng và Trang Tư Vũ đồng thời mở miệng, “Không!”

“Này! Hai người các cậu làm như vậy là có ý gì, chẳng lẽ lại chê Tường Bang của tôi không tốt?” Lương Bằng Uy oán trách. Rốt cuộc Nguyễn Tuấn Hoàng và Trang Tư Vũ cũng không chịu nổi, quyết định không để ý tới anh nữa.

“Đúng rồi!Sao mình lại có thể không nghĩ ra? Vũ, không bằng chúng ta làm thông gia đi!” Nguyễn Tuấn Hoàng nói.

“Ồ! Vậy là như thế nào?”Ngay sau đó Trang Tư Vũ phụ họa thêm.

“Sinh nam thì cho chúng làm anh em, sinh nữ thì làm chị em.”

“Một nam một nữ thì cho chúng kết hôn.”

“Không sai!”

“Ý kiến hay!”

Nhìn hai bạn tốt tự mình đề lên kế hoạch tương lai, rốt cuộc Lương Bằng Uy cũng không chịu được mà kháng nghị, “Này! Các cậu chớ quá mức.”

Ba người lập tức náo loạn mà đứng lên, không khí càng ngày càng nóng. Hạ Vũ Bằng, Thiệu Hân Phượng và Khâu Bảo Nhi quay lại nhìn bọn họ, không hện mà cùng bật cười.Bóng đêm từ từ sâu lắng, tình yêu xinh đẹp từng giọt từng giọt ngưng tụ, cuối cùng tất cả đều có chính là một kết cục tốt đẹp.

hết trọn bộ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dem-san-xuan-sac>